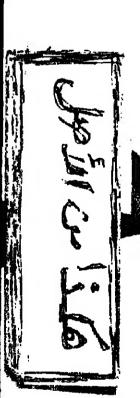

ווה טאופר.

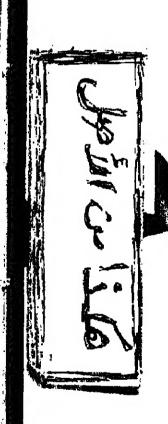
ייין, כעדיא הייף פלפים

וסבתא אקהרט

אמנון ברנזון . פרק ב'

12.8.1988 נ"ט באב, תשמ"ח

כל חזכויות שכורות ל"מעריב" 1988 C This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

ist.

דיירים מוגנים מאוד עמום לכב

הרוד הטוב יצחק ורה"מ שמיר שמיר שרית פוקס

עכשיו, כשהיא יהודיה לבר סיפה קרפון

מיול סופשבוע, סמטאות צפת נילי פרידלנדר

לאכול בחוץ מארל

סטח פרטי, עמי שביט נורית נרצקי

העץ האחרון 12 הערון גפן יהונתן גפן

המתח חסר. חסר עם מיז מיכאל ששר

פרק ב' אביבה לורי (מץ)

שיפורים מאיר עוויאל

פנטהארו יגאל לב

חיים ואוהבים ממר אבידר

דורוסקום רות אלי

מעריב לילדים

נפלח כרכדה טאופר בירושלים. חזרה הביתה. סבח בעם 14. צילם: בני גלור.

לבנק הפועלים, הבנק הגדול במדינה, יש בשבילך יותר תכניות השקעה מאשר לכל בנק אחר.

רק בנק הפועלים מציע לך למעלה מ-70 פחרונות ריווחיים, בכל תחומי

במסלול מיוחד של תכנית "מטמון תשואח", המבטיח מענק מיוחד במקרה

במסלול"פריים-מדד" של תכנית "מטמון תשואה" המאפשר משיכה כבר

גם אם אינך לקוח של בנק תפועלים, חוכנס לסניף הקרוב אליהותהאה איך פועלים טוב יותר, בבנק הגדול במדינה פועלים טוב יותר, בבנק המדול במדינה

החסכון וההשקעה, חמתאימים לכל צורך שלך. לדוגמא: גם הצמדה למדד וגם הגנה מפני פיחות -

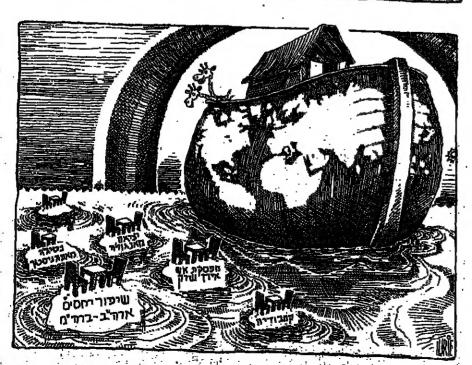
גם ריבית גבוחה וגם שמירה על נזילות -בפקדון "השקל הריווחי" בריבית "פריים" + 2% ל-12 חודש.

נם חסכון צמוד וגם אפשרויות משיכה דבות -

חחל מ-3 חודשים ועד 6 שנים

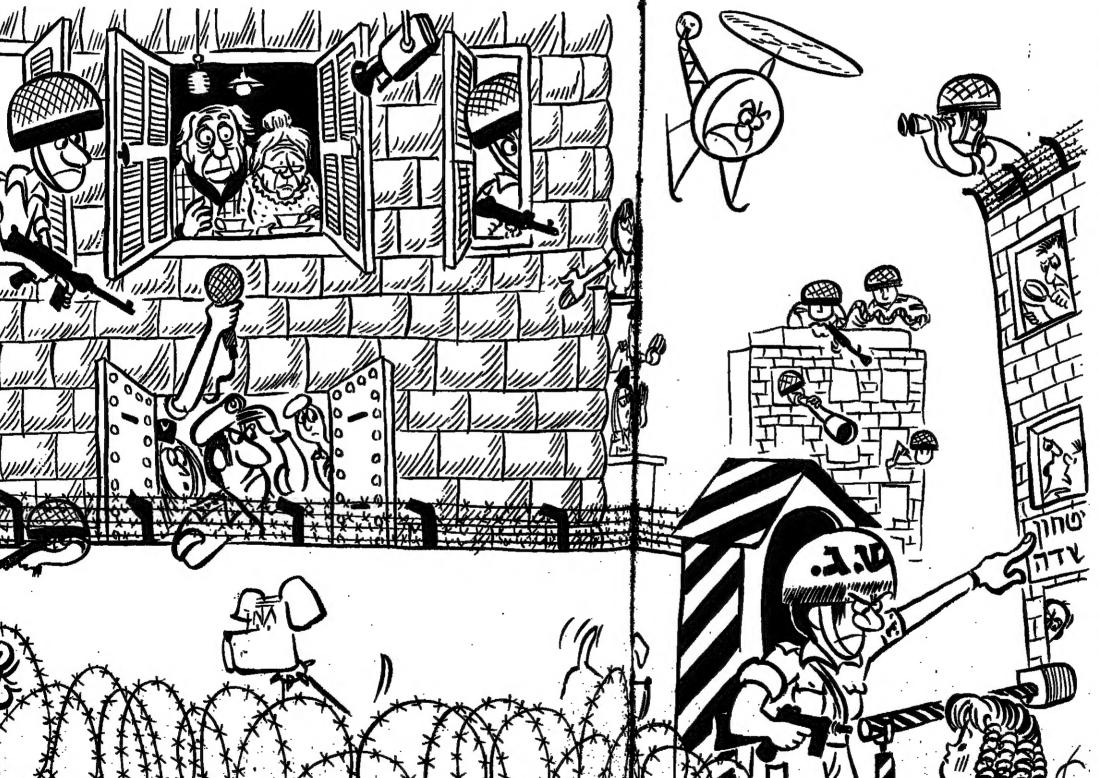
בוא ותראה איך פועלים טוב יותר בנק הפועלים

עורן: עמי דור־און סנית עורך: דניאלה בוקשטין שנית עודן: אורית הראל עורך נרפי: יורם נאמן מעצבות: אורלי אנשל, נטע גרינשפן מודעות: אורי דגן

5 Hipepio

דיירימוגנים מאוד

שין ונדת. המבירו להם שהם דיירים מוגנים. מר לחיילים. למוניה ויעקב אקרט הצעירים לא הפריעה בני נוער, ולא חיילים. מה לחיילים. למוניה ויעקב אקרט הצעירים לא הפריעה בני נוער, ולא מורת גנ. וכשהבחינו שהשקם מתפנה מבניין אַקרט היו שכנים חדשים, גם חם, כקורמיחם, לובשי אורריכן השק"ם עוב. מישהו מהשכנים, לא בני מרים. בני הווג אקרט לא העלו על דעתם שהשידוך הזוג אקרט הסובלנים, כתב מכתב לברגוריון והתלונן עם הצבא יהפך לחתונה קתולית. ברבות השנים,

סוגיה יחחיילים היו נחמרים. התנהגו ישה. לא

אין מקשמש בניירות יו, שולף מסמכים ההמולה של הצעירים הנופשים. 'היה נעים', נוכרת ללא קורת גג, וכשהבחינו שהשקם מתפנה מבניין עים', נוכרת ללא קורת גג, וכשהבחינו שהשקם מתפנה מבניין עים', נוכרת ללא קורת גג, וכשהבחינו שהשקם מתפנה הבניין של הצעירים הנופשים. "היה נעים", נוכרת ללא קורת גג, וכשהבחינו שהשקם מתפנה הבניין מסמכים ההמולה של הצעירים הנופשים היים משורים הסמור. הזררון ונכנסו אליו, לסוניה ויעקכ ההמולה של הצעירים הנופשים. חירה בעיל המולה של הצעירים הנופשים. חירה בעים המורים הסמוך, הזררוו ונכנסו אליו. לסוניה ויעקכ על היו בירות", היא מעיפה היו שכנים חדשים. גם חם. כסורמיהם. לובשי אמרים היו שכנים חדשים. גם חם. כסורמיהם. לובשי שם שלמו בעבור הבניין 18 אלף לירות. עין בחומה עם גדר התיל המקיפה אותה היום.

ת אדי שנה הניעו השכנים, בקול רעש והמולה על הרעש. ברצוריון פסק שמחנה צבאי לא ישכון בלב בשכתם בתיה נישאה לאחר הקצינים ממועה 'מרכוס', "מים לגי השירו אפילו חותמת של הרנות." לא ש כלי רדב ברצוריון אים כלי רדב ברצוריון מסק שמחנה ברצוריון מסק שמחנה ביותה מיבל השירור אפילו חותמת של הרנות. שכונת מגורים שקטה, ההדה לשקם להתפנות. באותה י קיבל השירוך אפילו חותמת של הרבנות, תודים מכעד לחלון תוכחו לרעת שהשכן החדש עת למדו חיילים שעוני שישוח בכית רוטברו. הסמור. אחד מבעד לחלון תוכחו לרעת שהשכן החדש עת למדו חיילים שעוני שישוח בכית רוטברו. הסמור מה שנקרא "מחנה מרכוס" אלא שאו פסץ משה שחת הוו מה גניבות. לא היה ואנרליזם. אלה החיילים שלנו, מה שנקרא "מונה מרכוס" אלא שאו פסן פשה שהוד היה ביו ברסש בעמוד בעמוד ביבא) ביה של השקם זה השקם זה היה ביו ברסש שעל פי צוואתו של רוסנפול, ביתי צעף לחינוף

פוק לי כפף, יכולתי לרכוש את דירתי, אבל תם אות הבית בלי לספר לרי.

א מל וכב ובים וציור למכביר. סוניה ויעקב

סוניה ויעקב אקרט שיפצו את הטעון שיפון, וכיקש לרכוש את הדירה, אך נמסר לו כי הבניין כולו בית האבן הגדול, עם חצר של שני דונם, הוא מה כבר נמבר, על דיידיו, לחברת "שיכון עוברש". מ

שנה תמימה התצורדו סוניה ויעקב אסים לנדם

המפקר התורן, חלפו עוד עשר דקות, הטלפון ונהנו מאור ממנוריהם על ההר, מוקפים בחורשת עצ ב'בודקת" של השיב צילצל, מישהו גתן הוראה, והוא אורן. מר אקרט אף פנה למינהל מקרקעי ישראל נתן לנו להיכנס.

לבער את משפחת אערט, האנהנו רוצים לחיכנס היום. שנערא רכוש נמוש. הוא היה שייך לאנו וייר, מראשי אפילו עצה בעם איך זה מרכים לבער את משפחת אערט, האנהנו רוצים לחיכנס היום. הקהילה הערבית של היפה. אבו זייר ומשקתתו במלטן אותו יחד עם דירתו והוא אפילו לא יורע. אבל היפים מהבית בזמן מלחמת השחרור. כאשר שכתו הקרכות היו ימים יפים, של מדינה צעירה ומר אקדם לא רמה ונדמו הדי הפגזים, נמסרו הדירות לאורחים. ארבע להפגיר את השלפון הצעיר גם הוא בעניינים שלים

בביתם שבחיפה, הם צריכות קורם להשיג אישור ולבטחון שדה ולהחייצב אצל הש"ג. הדואר של סבא וסבתא ולגיע לבודקה של הש"ג, ויש אצלו קו טלפון וויוחד לבירוד זהות ולבקריהם. כאשר הבת מביאה מצרכים להוריה, היא אינה יכולה לפרוק אותם בחצר. בגלל עיווּח קפקאי אחגוררים יעקב וסוניה בחוך מחנה צבאי. הם היו שמחים לצאת, לעבוד לביח אבוח או לדירה קטנה ליד הילדים, אבל הביורוקטיה חוגגח וזה לא פשוט והזמן עובר, וסבא וסבחא ממשיכים לגור בדירה שולאחורי הגדרות ולהרגיש מאור־מאוד מוגנים.

כשהנכדות של יעקב וסוניה אקרם באות לבקר את סבא וסבתא שלהן

תאח עתוס לבב

שבוע שעבר הלכנו לבקר את סוניה ויעקב אקרט. הם מתגוררים ככית אכן ישןישהשה, בשכונה שקטה ויוקרתית על הכרמל נחיקה אבל הש"ג המוצב ככניסה לא איפשר לנו

אתם קוראים נכון. הש"ג. לא השוער. הש"ג. הוא שאל אם תאמנו את הביקור מראש. השבנו כשלילה. הוא הפנה אותנו אל משרדי כטחון שדה שמעבר לכביש. חצינו את הכביש. שכנה בבית סמוך תלתה ככיסה. ילרים שיחקו במגרש חניה. שתי נשים מכוגרות ישבו על סמסל מתחת לעץ אורן וגילגלו

פיתה. שכונה נעימה. בטחוו שדה כבר היה סגור. חזרנו אל חש"ג. "סגור שמ", אמרנו לו. הוא הכיט בשעון. "אה, נכון", אמר. "כבר אחרי חמש. הם סוגרים בחמש". הוא טלפו לסמל־תורו. התוולנו להרגיש כמו במילואים. הסמל הגיע. "לא תוכל להיכנס אל משפחת אקרט", אמר בקיצור. "המפקד נסע הכיתה. כמחון שדה סגור. מי שבא אל משפחת אקרט צריך לעכור בדיקה

יעקב אקרט, יהודי חביב כן 85, הוא דייד מוגו. מאור־מאור מוגן. ולא רק על פי תוק הגנת הרייר. בגלל עיוות ספסאי הוא ואשתו מתגוררים בתוך מחנה צילצל. סוניה אקרט ירדה למטח, והלכה היישר אל צבאי, וכל מי שבא אליהם צריך לעבור כדיקה בטחונית. אבל בטחון שדה היה סגור.

"מצטער", אמר הסמל־תורה "תבוא מחר". "מה זאת אומרת תכוא מחר"ו שאלנו. "כאנו

הממל משך בכתפין והלך עברו עשרים דקות. השכנה מהבית הסמוך כבר סיימה לתלות כביסה מול החלון של רסדר הבסיס. ביקשנו מהש"ג להתקשר בדות חיד בבניין. דירות מרווחות. 120 מטרים רבועים כמו וכויות האורה למשפחת אקרט. היה טלפון ביבודקה שלו והוא שטח כל דירה.

Kinenio 6

7 VIDEDIO

סוניה ויעקב אקרט: "איך לא מתביישים לעשות את זה לאנשים וקנים:" (צילום: דורון הורוביץ)

(המשר מהעמוד הקודם)

מביתם. הכיעו רצונם לעזוג את הבית שבו חלפו כמעט מחנה "מרכוס" ישב במפום עד לפני שנתיים. ארבעים שנים מחייהם, שכו גידלו את ילדותיהם. לא בלב קל החליטו לעקור, אך הגיעו מים ער נסש. ואז החלו חילופי מכתבים. סוניה ויעקב אקרט עשו הכרה מחודשת עם הביורוקרטיה הישראלית.

> גם בתם השניה, רחל, נהגה לשחק בחצר המרוצפת, המוצלת, ובסך הכל זו לא היתה סתם שכנות. זה היה ממש קשר רם. השער היה פתוח לרווחה. ש"ג לא הפריע את תנועת האורחים לכית אקרט, מכוניות יכלו להיכנס לחצר הבית המשותף חופשי־חופשי. ואז, לפני שנתיים, עוב "מרכוס". תודשיים לפני שהוא עזב הגיעו שני חיילים לבית אקרט, הביטו סביכיטכיב, ואמרו: "אנחנו נהיה השכנים הוזרשים שלכם".

למחנה "מרכוס" לקח חודש להתפנות. טוניה שם יותר מעשרים שנה.

מים למשפחת אקרט.

צרות לא נפלו על ראשיהם בחטף. לאט־לאט . באו הגזירות, בטפטוף, ולפני שידעו מה ומי, היו סוגיה ויעקב אקרט תחת עינוי סיני של ממש. קודם הקימו את השער ואסרו על כניסת מבקרים ללא תאום. התקינו קו טלפון מיוחד ב"בורקה" של הש"ג, כדי שיוכלו להתקשר אם בא אורח למשפחת אסרט. אחר כך אסרו על כניסת כלי רכב אורחיים. כאשר הכת רחל כאה לאמה עם מצרכים, אסרו עליה לפרוק את הסחורה בתוך החצר.

שייכת לצכא..., מרוכר כיחירה צכאית..., הפתרון "זו יכולה היתה להיות קומריה", מסבים מר היחידי המנתמן - החשת מעברכם מהמסום... . אקרט. אבל אני דם לא מתביקשם לעשות את וה

רוזוק מן הילדים".

המשיכו להתכתב.

סוניה ויעקב אקרט החליטו – בצער – להיפרד

כתכו לגברת דבה קריא, ראש מערכת נכסים במשרד הבטחון. הסבירו לה שקשה להם עם השכנים

החרשים, והם מוכנים לעבור אם יקבלו תמורת דירתם

60 אלף דולר. דירה באיזור יוסרתי זה, בגודל של 120

מטרים רבועים, עולה היוט לא פחות ממאתיים אלף

דולר. בני הזוג אקרט יודעים זאת היטכ. "אכל זהו בית

ישן", מסביר מר אקרט כשנשאל מרוע נקב בסכום כה

נמוך. "ווה ברמי מפתח. כל מה שאנו רוצים זה סכום

שיספיק לנו לעבור לכית אבות או לדירה קטנה לא

הביע נכונות לרכוש את הזכויות בדירה מבני הזוג

חלפו כמה חורשים. רבר לא קרה. מכריהט של

. בתיה, הבת הבכירה, הגיעה שוב לכיסור מולרת,

וכתבה מכתב ארוך ונרגש לאל"מ שולמית ליגום,

נציב תלונות הציבור כצה"ל. "וועועתי ללמור כאיזו

שרירות לב מתיחסים ה'שכנים' הצה"ליים אל הורי

הקשישים. אינני רוצה להתעלם מהתנהגותם של כמה חיילים סוכי לב, אלא שהמדיניות הכללית חיא

המטרידה אותי". להלן שטחה בתיה מצר את מסכת היסורים חעוברים על הוריה הקשישים שנקלעו

למגורים קפקאיים כתוך כסיס צבאי שמור, וסיימה

באלה המלים: "אל"מ ליגום הנכנדה. אני שכה

לארה"ב בלב כבר... הגיעו מים עד נפש... אני רוצה

לקוות שלא מנהלים נגד חורי מלחמת התשה מכוונת".

שום כוונה לטרטר את סוניה ויעקב אקרט או להציק

להם, אך יש לוכור כי זוהי יחידה צבאית וחלות עליה

ההוראות המקובלות לגבי הגבלת כניסתם של מי

אירית זילברמן, מלשכת ראש הממשלה, אישרה את

טוגיה ויעקב אקרט כתבו לאלוף פיקוד הצפון.

מאחלת לכני הזוג אקרט כל טוב.

אל"מ ליגום השיבה מיר. היא הבטיחה כי "אין

סוניה ויעקב אקרט המשיכו להחקר בכטחון שרח,

ההרוור, השאיר את הרואר אצל הש"ג. גם עורכי הרין

הביורוקרטיה הגיבה די מהר. אחרי שלושה

לא כןז בוראי שהם נחמרים. ילרים כליכך טוכים".

"בשמך השנים היו פה קורסים נהררים", נוכרת סוניה אקרט. "היו פה מורות חיילות, וחיילים מורים. אחר מהם, דור מצר, פגש פה את כתי בתיה, והם התחתנו. הוא השתחרר מצה"ל כררגת סגן אלוף, והיום יש להם בן ובת. דוד עושה דוקטורט באמריקה".

"כן", מסכים יעקב אקרט. "זה היה ממש שירוך עם הצבא".

ויעקב אקרס הביטו מתחלון בפעילות הקרחתנית שמסכיב, במשאיות הנכנסות ויוצאות, ונזכרו בנוסטלגיה בימים היפים חהם. הם צפו כחיילים היוצאים מהמקום כמו היו אלה שכנים קרונים שגרו

חצי שנה נמשכן ההכנות לכניסת השכנים החרשים. חפרו והפכו להם את כל החצר. סוגיה ויעקב אקרט, כבר לא צוציקים, נאלצו לדלג על תעלות פתוחות בדרך לכיתם. החצר נמגרה כשער כבר. חברים הפסיקו לכוא לבקרם. שלושה ימים לא היו להם מים. הבת בתיה, שמצאה כחצר הוו את כחיר לכה, הגיעה לביקור מארה"ב, ולא הכירה את החצר שבה גדלה. רצה, דיכרה עם המפקרים, והיילים הגיעו מיד עם ויליי

כל העת הוו הם לא התלוננו. אנשים שקטים. "גם לא היה במני מי להתלונן", אומרת סוניה. "היו פה רק

מר אקרט אינו איש כריא. הוא חולה לכ. כאשר נשאל המפסר אם לאמבולנט יתיר את הכניסה, הבטיח שאינם מורשים לכך". בסיום מכתבה הקצר היא שגם לרופא יתו לחיכנס בלי כעיות. על הרוור אסורה הכניסת, והוא משאיר את המכתבים שנוערו למשפחת אסרט בשער. הש"ג זוכר – מביא להם את דברי עם העתקים לנציב קבילות הציבור ולראש הממשלה. קדואר. לא ויוצה, או שוכח – לא מביא. לפעמים חלק מגיע, חלק לא. עכשיו יש להם מקרר ישן שהם רוצים קבלת המכתכ. סג'ם (כן, סגן משנה) מירב כרמל, למסור למישתו, אבל אינם יכולים, כי לסכלים "מוכירת האלוף, השיבה אף היאו העניין נברק..., החצר הערכים לא נותנים לחיכנס

תחושת אין אונים, כתוצאה מתחושת אין עונים לפני שלושה שבועות הגיעה לביקור הנכדה מדורב נערה כבת 17. ביחר עם נכרה אחרת, כבה 1, מא יצאה לחצר. אהור, החתן, צילם אותן כחצר הניון הסבא והסכתא. הכלגן לא איחר לבוא. המצלמה של - הוחרמה, משטרה הוזמנה, והוא נעצר על צילום נשח צבאי. כמשטרה פיתחו את הפילם אחרי כמה שעות כאשר הוא שב מהמשטרה, כבר לא נתנו לו להננ לבית הורי אשתו, שם שהו כני משפחתו וילדיו.

אחר כמה ימים שבו שתי הנכרות, (ווכרים בת 17 ובת שש), מטיול במרכז הכרמל. לו נתנו להן להיכנס והפנו אותן לנטוען שת כאשר הבת רחל ויינשטיין מצינה את האישור, היא אינה יודעת אם לנכוח א לצחוק. "נא להכנים את לילך ואסנת לכסים לנקר או משפחתן", כתוב בפתק החתום על ידי רס"ו ליל כן־עמי, ראש מרור אבחון כוח אדם.

נכון להיום, סוניה אקרט צריכה להוציא ושק מיוחד לכל מבקריה. היא מבקשת מהם את מספר תעורות הזהות שלהם, עוברת את הכביש לנסוא שרת, מוציאה אישור כניסה ורק אז יכולים אוחיה להכנס לביתה, שבו היא מתגוררת כמעט ארנקים שנה. יש לה גם אישור חודשי בשביל העורה ומל שהיא יהודיה"). רחל ואהוד ויינשטיין עדייו ועיקה לאישור בכל עת שהם באים לבקר את התרים. אחד אומר שוה רק עניין של זמן עד שהוא יתפוצן. אי צריך לעבור החקיר בכל פעם שאני עורך ביקר אמ הורי אשתיז" – הוא שואל, ועדיין מתקשה להאמן שכל זה אכן קורה לו.

"מי שרוצה לכקר אותנו צריך להודיע לנו מאק. ואני מוציאה לו אישור", שבה ואומרת מוניה, ונימו השלמה בקולה. בעלה, יעקב, אפילו מתלונץ. שה שבטות, גבכים לא ייכנסו אלינו. יש פה שמידה מעלה אתה שואל אם אנחנו מרגישים חשובים: לא, רק ישנים

שבועות השיב להם מר יוסף אילן, מנהל מחלקת אבל סוניה כועסת. "מתאכורים אלינו", הא עיסקאות־נכסים כמשרד הבטחון, ש'אין לנו עניין אומרת. "זוהי התאכזרות במלוא מובן המלה הם רובים בריור שלכם". הוא הפנה אותם לבעלי הבית, חברת לשכור אותנו, כדי שנצא. כל חיינו גרנו פה, ענום קשה. אנשים בגילנו מוכרים את דירותיהם ועונוים עורכי דין נכנסו לחמונה. העסק החל להמתבך. לבית אכות. אנחנו אמילו את זה לא יכולים לקשה. ותנם של בני הזוג אקרס, אהוד ויינשטיין, בעל מפעל, כל שאנחבו רוצים זה לעבור לגור ליך בתנו. לפהלו הכיע נכונות לרכוש את ודירה כדי לזרו את העניין. מאמשרים לנו את זהו צה"ל צריך לגלות קצה רות עו"ר יוסף אהרונטון, כא כוחה של "שיכון עוברים",

היום, היא מוסיפה ואומרת, האווירה השתנה החיילים והחיילות כבר לא מקרימים להם ברכת שלה כמקודם. "מה עשינו"? היא שואלה. "פגענו כצה"לו ה זקנים נגר כל צה"ל"ז

בררך התוצה אנתנו שמים לב לחדר המקלות סוניה ויעקב אקרט. כדי להגיע אליו הם צרים לעבור דרך מגורי חין. יש להם מסדרון משוחף ש החיילות והמקלחת שלהם גובלת בשירוחים של הכנות. מר אקרט מחיידו "מה, גם זה מפתיע אותן אנחנו כגראה כבר רבילים, וזה אפילו לא נראה לנו

דובר צה"ל מסכים ש"והו מצב מיוחר", והא אומר: "נעשה מאמץ רצוף מצר היחידה ללכה לקיאה משפחת אקרט ולהקל עליה. היחידה מסייעת למשפח ככל הקשור לסער רפואי ההעברת מצרכים (מתאפשת) כניסת רכבים ולעיתים הם אף מסתייעים נחייק היחידת). אין אפשרות להכנים את הדואר פנינה א הוצע למשפחה למקם את התיכה בכניטה לגטים. מטרים ספורים מהבניין. אין אפשרות לאשר כניסן הופשית ומניה של רכבים אורחיים בחצר הצנאית, במקרים מיוחרים הולכת היחירה לקיאת בני הוג וכש הכנסת רכבו של קרוב נכתו. אין כל כוונה לשנת כוכויותיהם של כני משפחת אקרט, אך מצג מיווד ול יכול לכוא על פתרונו רק אם יוחש תהליך ההפנחם מהבניין, נושא המצוי כמשאיומתן בינם לבין משרק הבטחון". ער כאן הורעת דובר צח"ל.

> ומה אומר משרד הבטוותו "למשרר הנפחון אין ענין כרירה שלום קמקא היה כותב שם עוד ספר.

דודוד הטוב יצחק ואש הממשלה שמיר

דוד הטוב יצחק נאנח מרה בשעה שהודיע הקר ריין מן הרדין שבמכוניתו הממלכתית על הת־ עלפותה של אחת האחיות שוכתות הרעב. "אוי, אוי", הוא אמר כמתחבר עם רצף היגון היהודי הנצחי; והוסיף גם מעומק ראותיו: "הה, הה". שקע בהרהוד והסיק באידיש: "אָה מְעִישָּה". היתה שתיקה קצרה והרוד הטוב יצחק המהם קצרות המהום חסיריו "מכם כם, ימכם כם." אין יאוש בעולם כלל.

שתי פנים לו לראש הממשלה. הפן הממלכתי והפן הדודי. בגטיעה כדרך חזרה מגוש לכיש נפלח לידי הזכות לשכת ליך הדוד הטוב יצחק.

בחבל לכיש ביקר ראש הממשלה בשלושה ישובים, ובמושב הכית"רי שקף הוא פגש את אלמנת אלי כהן ז"ל. ראש הממשלה נכנס לנחם את האלמנה ויצא בפנים קורנים. כית המוות הפיה כו עוצמת חיים. כול כולו מעודר, כול כולו מעריץ את נחרצות האלמנה להמשיך בעיכור הכרם. אופוריה מוזרה פקרה אותו, ומיד לאחר מכן נשא שני נאומים נרגשים בנהורה ובשחר, מקפץ מפאתוס אל פאתוס. האלמנה שביקשה מראש הממשלה לעזור לה במלחמתה הכיורוקרטית – החשת קבלת מסמך המאשר כי בעלה נהרג בפעולות איבה - הופקעה מיגונה ונעשתה בפי ראש הממשלה לסמל. סמל ההמשכיות, סמל ההתגברות. יצחק שמיר סיפר לתושבים: "נכנסתי לבית האלמנה כפי שנכנסים לבית כזה. על קצות האצכעות, כרחילו וכרחימו. היא אשר עוררה אותי. היא אמרה שכל מעייניה להמשך פיתוח המשק. היא לא תזוז משם! ומהו מבוקשה? להמשיך".

לשווא ניסה צבא התקשורת שהוומן לביקור לחרור עם ראש הממשלה לתוך כית האלמנה. האלמנה דרשה להתייחד עם ראש הממשלה. הדלת הוטחה נפני העיתונאים שהירפקו עליה. לבטוף נפתחה הדלת ויוסי אחימאיר, ראש לשכת ראש הממשלה ורוברו קרא: "מי שרוצה לשמוע מה אמר ראש הממשלה לאלמנה יכוא אלי", והניף את דף הסטנוגרמה, קורא בהטעמה:

"ראש הממשלה: 'כולנו איתך. אנו יודעים מה עובר כליכך, ואני מעריך את החלטתך. אומרים שכמקרים כאלה לא כאים לנחם. אך אנחנו כן כאנו לנחם. אלי לא נפל כאטון, כתאונה. הנה שמעתי הלילה שנפלן שישה חיילים בתאונות דרכים. אילו היו נהרגים כפעולות קרביות כל הארץ חיתה רועשת. אכל אלי זה משהו אחר. אלי נפל במלחמת קיום של העם והמדינה. אנו יודעים מה הוא היה כשבילך ומה הוא היה למשפחתף, לישוב ולכולנו". וכה המשיך יוסי, קורא לסירונין את רברי האלמנה וראש הממשלה זה לוו. לבסוף כיקש ראש הממשלה: "תרשי לי לנשק לוו. לבסוף כיקש ראש הממשלה: "תרשי לי לנשק אותך". ואכן, נישקה כלחייה. סיים יוסי את

הסטנוגרמה וציין: "יפה, אחז מרגשי אה".

התאספו התושבים סביב ראש הממשלה להשיח
את יגונם וספקנותם על העדר סיווג כטחוני א' לישוכ
שהיה מאפשר שכירת שומר בתשלום וסלילת ככיש
הגון כין בית ג'וברין ושקף. מישהי קראה בפניו
בהתרגשות כי אם אין הממשלה רוצה בנו כאן,
שתאמר, ואף הזכירה את ז'כוטינסקי שררש שבוע
לפני הארועים הטרגיים בתל־חי: חברים, אם אינכט
יכולים לעזור להם, קיראו להם לחזור הנה: "והם נהפכו
סמל חי", הוסיפה הרוברת ברמיוה מאיימת. הקשיב
ראש הממשלה, אך היה זה הרור הטוב יצחק שהשיב
מיר, מדלג על משוכת היאוש:

יאין מלים כפי להביע הכרתי לחברים היושבים כאן שהתלטתם נחרצת אם יאמרו או לא יאמרו זאת, (המשך בעמוד הבא)

אין מלים בפי להביע הכרחי לחבדים היושבים כאן שהחלטתם "אין מלים בפי להביע הכרחי לחבדים היושבים כאן שהחלטתם "ווצח להמשיך! להתקדם! להגדיל!... כל החיים זה משא, מעש, לקחים. מה שקובע זאת החוצאה. מתקדמים או לא מתקדמים!".
מתגברים או לא מתגברים!".

"אני יכול להיוח לבד הרבה תאוד זמן. חסר לי זמן, אני אוהב" לקרוא ואין לי זמן לקרוא. בכלל, אני יכול לפעמים לא לעשוח שום דבר. לחשוב. זה בכלל מוחרות שאיני יכול להרשוח לעצמי כבר הרבה זמן. אינני משחעמם אך פעם".

שתי פנים לו, לראש התאשלה. הפן הדודי והפן הממלכחי. הדוד הטוב אתלוצץ, אחנך, אספר על געגועיו לשקט של היחיד בתחיצת עצתו. ראש הממשלה כמו קבוא בחוך זתן קכוא. גם אחדי שבועיים בתחיצתו השה לדעת האם הסוד שבאיש הוא שבעותק הסודיות .הראש־וממשלחית אין סוד אלא דיק גדול? שמיד – איש כפוח לחפקידו, איש – פעולה ללא פעולה פוחד פחד אוות אשינוי. שרוי בתין שיחוק היסטרי. אבל הוא אינו חש צורך להסביר את תניעין. ולעולם אינו עושה משהו לפני שהוא בשוח בצדקחו. הוא גם אינו רוצה להטביע חותם על ההיסטוריה. זה לא ולעניין אותו. הוא רוצה להיזכר בתור האיש שפעל למען שלום עמו.

מאת שורית פוקס צילומים: "גאמא"

Binealo '

(חמשר מהעמוד הקודם)

להמשיר: להתגבר: לגבורו להוסיף כוח: להוסיף בטחון:". ולימדם הרוד הטוב חוכמת חיים: "כל החיים זה משא, מעש, לקחים. מה שקובע זאת התוצאה.

ימי ילדותו עת עמד מול חבריו בגמנסיה העברית כביאליסטוק נרגש וחיוור פנים כיום י"א כארר, והסעיר שם את הלבכות.

אכל אנחנו עוד כלכיש. החושכים עוד מכהירים לראש הממשלה את הרחיפות כצורך לשנות את סיווגם הבטחוני תוך ימים אחרים ולסייע להם בכסף כדי שיתאפשר להם לקלוט מתנדכים כמקום הפועלים שאתה אדם ישר ונאמן למפלגה פשרנית". הערכים מהם החליטו להתנתק. ככעל נס היה ראש הממשלה בקוראו: "צריכים פשוט לעבוד על גשר הזמוו", והכטיח להתגיים מיד לפתרון הבעייה כרחיפות. לכסוף פנה הרוד הטוב יצחק ואמר: "משרדי פתוח בכל שעות היממה לכל פניה וקריאה". אלא שיצחק שמיר המעשי והאמין הוסיף מגרונו: "איני כלפי פנים". וכעצם, מתוודה כאוזני ראש הממשלה אומר שכל פניה תשיג מיר תוצאות, אך תרעו כי כבר בפתח שיחתנו כי אינו מסוגל להתכונן פנימה אל ירושלים איתכם". כשכועיים חלפו מאז לא נעשה דבר. ירושלים שכתה.

את פיתוח חבל לכיש יום לובה אליאב, אני מוכירה לראש הממשלה כדרך חורה מלכיש, שעה שהוא אוסף אל חיקו את הגוש כילד שעשועיו של הליכור. "אז מה", מצחקק ראש הממשלה, מכיר בערך שנינותו: "אז הוא גם שתל את המחשבות שלו שמו".

מה חביב הוא ראש הממשלה בהתגלמותו הרורית. מקבל את פני לפגישת הכרות בחשרנות חמימה. מיד מתברר לו כי אינני כלבתא נוכחת ("עיתונאים נוכחים... כנופיות", אמר בימי פרשת ארטוכוס (300 ואף

יוטי אחימאיר, דובר וראש לשכח (צילום: עדי אבישי).

יה מצויינת. הוא מחבב אותך. כאשר שוחחנו על מגבותיו הושנתה לעברי). איני יודע למה את מתכוונת: ילדותו ועל רצח הוריו הותש ראש הממשלה ער מאוד ופנה לעוזריו בפליאה: היא עשתה לי פסיכואנליזה! אנשים שרוצים ליצור אווירה מסויימתו איני מרגיש וגם נהנה לראות עצמו נפלש: "עוד מעט תחזירי אותי לרחם אימי. חה חה חה".

כמה הוא נפתח כפי

נייך. יש לכם כימי־

לאכי פזגר - יועץ ראש הממשלה לענייני תקשורת וליוסי אחימאיר – דוברו וראש לשכתו, אמור היה תפסיד חירור ועיצוב חיטוכי מחשכתו של ראש הממשלה. על פי המלצתם הוא סרב להיפרר מהם בעת הראיון, שהרי הם "בני משמתתו, רק עליהם אני מרשה לעצמי לצעוק". אבי פוגר הצטיין כמאזכר כיטויים שגורים, ואילו יוסי תרם חירודי לשון על דרר לשון נופל על לשון. כאשר הזכרתי לראש הממשלה את טענתו של אבא אבן כי ראש הממשלה לוקה בנגטיביזם יסודי - הירתעות מכל החלטה הדורשת פשרה – היה אבן מגוחך מאוד כעיני ראש הממשלה: עם כל החשיבות, את רק אשה אחת". "גם אני יכול להגיד עליו שהוא תמיד בער כל ויתור, תמיד הוא קיכל את הצד הנגדי... מה זה נגטיכיום? זה אסור? ואם כא אליו (לאבן) שודד ומתנגדים לו, לשודר הזה – או זה נגטיביוםו". בנקודה זו הכהיר יוסי: אכן לא עמר כסלע.

סומתו הלא־גבוהה בחייו, אמר ראש הממשלה בחוסר איש כפות לתפקידו, איש הפעולה ללא פעולה, הנמר אונים תכליתי: "אני אשם ז אני אשם שקומתי היא המבוייתו איש העלילות הנועות הפותר עכשין פחל כזאת ולא אחרת: אני יכול לעשות משהו?... כשהיותי מוות משינוי, שרוי במין שיתוק היסטרי. שאלתי אותו ילר, כאותן הזרמנויות שעמרתי כשורה, אז הייתי על תפחר שלו מן היותר גרוע, מורשת אימת עומר במסום מסויים, אם זה היה לפי הגובה. גם או זה - הקטטטרופה הטבועה ביהודי הגלותי. אמר ראש

במעגלותיו גרמו לי להרגיש כחפרפרת סובבת על

ייתכן כי ראש הממשלה רוקן את האני שלו

חעולם בימי מלחמה אינם יסים לימים שלאחריה?

התפלאתי: אתה המנהיגו? מנחיג מפלגתך.

לדעת דברים לשם הידיעה עצמה. לא. אני לא סקרו". לעומת זאת, כאשר התייחס לתפקיר שמילאה אולי השלכתי עליו את עצבוני על הרור הטוב יצחק,

שבועיים שאיפשר לי ראש הממשלה להסתובב

אולי הסור הוא שבעומק הסודיות הראש־ממשלתית מרגע שהפך ראש הממשלה את הכאב הקונקרטי אין סוד, אלא ריק גדולז ואפשר שמעולם לא נפרד לפראזה, היה נידמה כי הוא ניתק מרובריו, ממריא אל ראש הממשלה מן הטקטיקה המחתרתית לטשטוש האויים שעקרונותיה הופצו בעלון פנימי של הלח"י "הקונספירציה": "ככלל, השתדל לא לאמר רברים מוחלטים על השתייכותך. מוטב שאגשים יחיו באשליות ויתחילו לכנות לעצמם תיאוריות שונות על אורותיך". וכן: "כדי להרווית זמן כשהנך נאסר, תוכל לספר מעשיות.'לעשות את עצמר טיפש או לטעוו

מאז הפעיל אותו צו כ"קונספירציה" האוסר על האדם לדבר עם עצמוז "איש מחתרת חייב לשמור על לשונו לא רק כלפי חוץ, אלא גם שאני עושה".

הפצרתי כראש הממשלה להתכונן אל ימיו הצעירים ולברוק האם ידע כבר אז כי קורץ מגוע מנהיגים. ראש הממשלה נבהל: "לא. אני לא יכול להגיע למחשבות כאלה. כי איני חושב על עצמי. כדרך־כלל איני חושב על עצמי, ובדרך־כלל אני חושב מעט מאוד על העבר. אני לא אוהב לחשוב על העבר".

ואמר גם : "אני לא מתעמק. אין לי דרוורי חרטה". כעיני עצמו אין ראש הממשלה אלא עבר נרצע

ה"אני" שלו, סי אחימאיר – מלי בשם רוצח? דרי לפי השקפתך, הקריטריונים של

השיב ראש הממשלה: "עם מי הייתי צריך להתעמת? עם מי שכתב? גם היום יכתבו את זה נואחת רוצחז זה לא מעניין אותי בכלל. אני צריר ללועם נגר עצמי כנאשם שצריד להתגונו".

שאלתי: ואולי להסבירו שאל ראש הממשלה: "מה? מה להסביר? אני חייב שלפעמים נדמה לו שקשים לו יסורי ההחלטה, כי הסברים לכל אחר ואחרו יש אנשים שכוונתם רעה מעולם בעצם לא רצה להנהיג. הרברים קרו לו. נעיני מראש... אגי לא כלום. אגי לא חשוב כאן".

השיב ראש הממשלה, תמה אף הוא: "מה מנהיג? לא מנהיג ולא מסלגה. אני ממלא תפקיד מסויים, אז - הועמדתי במרכז מתתרת מסויימת. אני לא תתרתי, לא אני לוחם על דברים שלדעתי עריפים".

פרטי – את מי זה מעניין? אולי אותך זה מעניין, אכל

הודיתיו זה מסקרן.

האם ראש הממשלה הוא כאמת איש עצוב, או

לא פגע כי. לא, לא... ארם במקרים כאלה מגדל – להמשיך: להתקרם: להגדילו... מפני שהם רוצים אה... איך קוראים לזה? הכדוריות הלבנות?" אבי פונר נחלץ לעזרה: נוגרנים. ראש הממשלה: זהו. כריוק כך.

מתקדמים או לא מתקדמים! מתגברים או לא צירה במרתף הניחושים. ההיתה זו טקטיקה מכוונת, או

תוך עצמו: "אני אף פעם לא חושב על עצמי. אני לא מומחה לעצמי. לאחר מעשה אני יכול לנתח מה עשיתי, אך זה אף פעם לא משפיע על מחשכותי לפני

של ארץ ישראל, משרת הרעיון הגדול שריגש אותו "פעם אחת בחייו" ולא הרפה ממנו: "רעיון הממלכתיות העברית". וכבר בגמנסיה העברית כביאליסטוק, הוא מספר לי, היח כל כולו מכוון לארץ כזאת. עיתונאית זה ישראל: "מאה אחוז ארץ ישראל. שום רבר אחר לא היה שם". ואמר גם: "אין ככלל חציצה כין האני האישי והדרישות הפוליטיות. אני מי למענן", והנה דיכרנו ולא דיברנו על חיסול אליהו גלערי, איש הלח"י הקיצוני־ער־טירוף. שוב צמצם ראש הממשלה את

שאלתי: מרוע לא השבת לאלת שכינו אותך

שאלתי: ולחסביר את עצמך לעם, זה לא חשוב? חשיכ: "לא את עצמי. מה שעשיתי פה ושם באופן

אמר: "אה, מסקרן. גו טוב, אני אף פעם לא חייב לספק סקרנות של מישהו. אני לא סקרן, איני מעוניין

אני יודע שיש אנשים שאני צר'ך" לחיות איתם ולקיים ידירות, אך ^{אני} גם יודע שבחנאים שונים תאלה של היום ירצו להרוג אותי, לרצוח אותי. העולם יכול בלי ואדינת ישראל".

התקשו מלותיו, כבו הצלילים החיים. האיש הקפוא שבוי בתוך הרטוריקה הקפואה שלו. ולפעמים הוא היית אוהבת... הה... הה, בין חברים את לא יכולה להשתמש בפראזיולוגיה ובמטבעות לשון שגרתיות.

האמנם רוצה ראש הממשלה להיות ראש ממשלה? בבקרים יש שהוא משתהה בקימתו, כפי שארע בבנקר הנסיעה ללכיש, פונה אל יועציו ושואל: מה אני צריך את זה? לי הוא מספר על געגועיו לשקט של היחיר במחיצת עצמו: 'אני יכול להיות לבד הרבה מאוד זמן. חסר לי זמן, אני אוהב לקרוא ואין לי זמן לקרוא. ככלל, אני יכול לפעמים לא לעשות שום דבר. לחשוב. זה בכלל מותרות שאיני יכול להרשות לעצמי כבר הרבה זמן. אינני משתעמם אף פעם. אני לא אוהב שיושכים כציבור ולא עושים שום רבר, יושכים

המחתרות. פניו חסרי המבע כאשר נתפס בכריחה

יהושע כהן, חברו היקר בלח"י, בערב שהוקרש לנושא הגבורה. וכך תיאר את יהושע: "כולו דרוך כקפין, האקרת היה חלק מגופו". יוסי אחימאיר הפנה את תשומת ליבי באותו ערב כי שמיר מדבר על עצמו כמסווה יהושע כהן.

בחומו של יום כבהויית הממשלה משכנע את שומעיו האמיתית לשלום. הפקעת ממטרותיו הסמויות של המסע לחבל לכיש. מטרה

אפר ראש המשלה: "כן. זה נכון. יש מצבים רוצה מלחמה. לא פעם מוכיח. שמיר, רבולוציונר לותפרנס, אז המורה כתבה לי סימני שאלה. לא הכינה שלה המשלה "כן. זה נכון. יש מצבים רוצה מלחמה. לא פעם מוכיח שמיר, רבולוציונר מחוו ביתר עם זה אוו זורר עד היות. ראותה". המלים, רבר בעזרת עצמו, באופן טאוטולוגי: "כולנו. מה שאני כותב. את זה אני זוכר עד היום. באמת". של כמוף ימי בית שני, ימי החורבן, תקופה של רוצים שלום. אוהבי שלום. מי לא רוצה שלום: הלוחם לאדיה "הקנאים", אמר, "היו הגוף המאון. הם שמרו האמיץ ביותר, הלוחם הותיק ביותר ... גם הוא רוצה

ימים אחדים לפני כן, בשיחתו עם רבנים

היסטריה. כששומעים את יוסי שריד שומעים שכיוון שאין איש שאינו רוצה שלום, הרי מחנהו הוא מחנה שלום: "אין יהודי בארץ־ישראל שאינו רוצה היסטריה. יש היסטריה. שלום בכל מחיר זו היסטריה". בשלום. אין ככלל יהודי בעולם שאיננו רוצה בשלום. חבריו מן הגמנסיה כניאליסטוק מספרים שהיה

ודאי שלום כארץ ישראל. שלום בעולם כולו. אך נואם מרטיט לכבות. והנה עכשיו גם הם תמהים כיצר קודם־כל כארץ ישראל. ושלום עם שכנינו. מי רוצה לחיות על חרבו? מי רוצה מלחמות?". כמו גיבוריו של סמואל בקט בתיאטרון האכסורר המצפים לציפייה, כך מביט בעצמו ויורע מה שארע לו: "לעיתים רחוקות, גם שמיר, שבוי בתנועת המעגל הסגור שאינה מחייכת לפעמים, במסיבות חברים, כשצריך לומר משהו... אז אני אומר דברים בלי שום רטוריקה, אלה דברים שאת אותו לפעולה. אבל זה נדיר כיותר. נדיר כיותר".

ומחכים שיגישו אוכל. זה אינני אוהב. זה כזבוו זמן".

אכן, כשהתרבו הנאומים מעל שולחן האוכל כחבל לכיש, קטע ראש הממשלה את השטף ושאל: "סליחה, אפשר אולי כבר לאכול". והכל

צחקו בעונג מטבעיותו של ראש הממשלה. אינסטינקט החיים של יצחק יזרניצקי־שמיר מזנק לאם. פעם, בהיותו בקורס סגנים באצ"ל ושהוא קורס קצינים), לימד אחר המפקדים את הקצינים הפעלת רימונים. באחד השיעורים העמיד המפקד פנים כאילו נשמט הרימון מידיו. היה זה רימון דמה. כל הפיקורים נפוצו כבהלה. רק יצחק יזרניצקי זינק אל הרימון, והשליכו. על קור רוחו מספרים כל בני שיחי מימי

הראשונה ממזרע זכורים למי שהיה שם. למליצתו מכך שנעשה מנהיג הארץ. יצחק הקטן האין הבריחות על קומתו של ראש הממשלה הקם והנוקשה, אמר לי בעלבון אחר ממפקריו, פשוט מכוונות למעשה למשהו אתרז לאיש הקיברנטי, מקקם אני ויתרתי. יצחק יזרניצקי כמו יצחק שמיר, לריבורו המודולריז אנו צוחקים, אמר פילוסוף הצחוק מו נגעלי יאיר שטרן ופעם בגעלי מנחם בגין, אנרי ברגסת, למראה ארם אוטומטי כלוא בתוך עולם משל ככוח הביניים עד בוא הכוח האמיתי. נוכחותו בלתי־משתנה וקפוא. אנו צוחקים לאותו צר כו המזכיר השפה, השמורה, האמינה על פיקוריו ותכריו לעבורה,

את דמיונו למכונה. שניחה את הציפייה לכוח האמיתי. לכיצועיזם הערצת שמיר לארם הקיברנטי, הארם־האקרח,

> ועריין אנחנו במכוניתו, כדרך מחבל לכיש חשלים, וראש הממשלה מספר על עצמו: כיצר פנל את פניו של ביאליק כשם כל בית־ספרו – געסה העברית בביאליסטוק – שהרי נחשב לנואם משמת וכיצד גם התרגש. "אז עוד לא יכולתי לשלוט מושחי כפו היום. או עוד לא אילפתי את עצמי... רק

עבור שבוע, בחררו, שאלתי את רוה"מ למה התכוון בדברו על אילוף הרגש. הוא אמר: "כן, היו ימים שהייתי נותן יותר דרור לרגש. שמש שמעתי את ראש נמאבק קיצוני, אם תיתן לרגש לשלוט בך. שתהיינה המון שגיאות. לא יילקתו כחשבון כל כחבל לכיש בשאיפת מחרה "ר הממבע. צריך לשקול מה יהיה אח"כ".

ווספותתולול. אפשר להגיד שיש פה מקריות,

משרים ככה זה. אותו דכר קרה לי אחריכן".

אה נאפן טבעי. פה אין בחירות, אין אסיפות ואין

פנקת. ככה זה קורה. כשבאתי לבית־הסוהר (מזרע)

מלש שאני אהיה המפקר או מה שקראו לזה – ראש

יש נין חבריו מן האצ"ל והלח"י השותפים

פואמאטי יש קסם מרגיע המעמעם את

מדגצוונאליות שכתשתית הנישה הלאומנית.

לנילחי את חובתי".

יצחק שמיר (צילום: מגי אילון / לעמ): "איני יורע כיצות

גורליות... אני לא תחרתי, לא שאבתי, לא עשיתי שומ זמי

הממשלה: "מטשום קוו איננו טוכ כי אינו שלום. יהר

עם זאת לא צריך לגלוש למצב עוד יותר גרוע. תפיד

כשרוצים לשנות מצב קיים זה יכול להיות שינוי נשני

כיוונים: לטוכה ולרעה. צריך לשאוף לשינוי לשבה

לא לרעה. לפעמים כאים אנשים - עיתונאים,

פוליטיקאים – העיקר לשנות. לא תשוב: לכאן או

לכאן. זאת שטות, זאת איוולת. אם לשנות - או

הבעתי תמיהה: אך לעולם אי אפשר להיות

השיב ראש הממשלה: "צריך להיות משוכנע. מי

עוד כהיות יצחק יורניציקי ראש הלח"י ירע יצוק

שהולך לשלום צריך להיות משוכנע שהשינוי יהיה

שמיר את אימת השינוי וקשיי ההחלטה יצחק

יורניצקי, אמר לי חניכו לשעבר, לא היה מעולם איש

הקפיצות הגדולות. ואישרו את הדכרים חבריו האונים

בלח"י, ביניהם מתי שמואלכיץ. יורניצקי לא היה מח

יוום אלא מוציא לפועל. המוחות היצירתיים, מוליד'

הפעולות, היו ישראל אלרד ונתן ילין־מור. מתמיד היה

יורנציקי שוקל לאיטו, ויש שאמרו לי כי היה גורם

ממתן ומאזן בלח"י. מתנגד לפעולות ראווה, מונע

פעולות שלא נראו לו חיוניות כדי לא להמתכן לריק

והנה הוא עכשיו איש פעולה בתפקיד יוזם. מה הפלא

עצמו נוצרה מנחיגותו כעל כורתו: "איני יורע כי

נעשיתי מנהיג. זה כאמת התגלגל. אפשר להניד שיש

פח מקריות, גורליות, יצא ככה כאילו כמקרה.

שאפתי, לא עשיתי שום רכר למען זה. רק מילאתי את

למה אתה מתכוון בכך שהועמרתז מה ארע

"זה קרה. כך זה קורה. ככה. במחתרת מרגישים

חובתי. עשיתי מה שצריך היה להיעשות לפי הכנחי".

אחרי רצח יאיר שמרו?

לשנות לטובה".

בטוח. וכזה על נטילת סיכון?

לטובה, אחרת אסור לשנות".

אים הרגש מנולמת גם בביטויי הפחד של ראש השאיפה האמיתית לשלום משלה מן ההיסטריה, הנשמעים כבר ב־1949, בצאת ממחנה המערך היתה אחת מן המחתרת לועירתה הראשונה. הוכרתי לו ונים שאטר על ההיסטריה באותו כינוס יוצאי לח"י: יותר, חברים מן ההיסטריה. כאשר משתלטת נוספת היתה להפגין כי גם הושריה הכל עלול להתמוטט, ללא כל הכרח וללא

אוי היסכריה כאצ"ל עשו שגיאות גסות. פפולטת פסיכוזה ואז ההגיון לא פועל". אחרייכן ל אדות פנימית ללא קיצוניות מיותרת". הוכרתי שלום. הוא לוחם למען השלום. ואכן זאת אחיות וצא הממשלה את השימוש המוגבר שלו במלה עיניים לומר בארץ ישראל היום: מהנה שלום ומתנה ישרה, פעם אמר: "בל נינרך אחרי היסטריית של אישלום, ומלחמה וו שטות ואיוולת".

לאש הממשלה זיהה מיך את חומריוו "כן יש אורתורוכסים מארה"ב, שוב נסער שמיר בהוכיתו

"היו יולים שהייחי כותן יותר דרור לרגעו. בתאבק קיצוני, אם תיחן

לרגש לשלום בך, ברור שחהיינה התון שגיאות".

כמכונית החוזרת מלכיש, על הכביש המשווע לתיקון של קבע, שבורותיו תוקנו בכהילות יום לפני בוא ראש הממשלה לשקף, היה יצחק שמיר כחולם נוכח היהודי התדש שנגלה לו במלוא תפארתו: "סך הכל הם חיים פה חיים טוכים. גם ניראים טוכ. הו, הו. שזופים, ככה, הה... בריאים. הם די גינוחים". כולו נישא על כנפי העירור מפולחן העבורה המתרחש בישובים כמו שקף ואמציה, ישובי בית"ר: "תראי איוה מושבים יש שם. אמציה – ישוב פורה. תקלאים! עוברי אדמה פר אקסלנס: אחר אחר. איזה מישקיסטים, אה... אנשי המערך רוצים להציג את אנשי הליכוד כרכרנים שאינם יודעים לעשות שום דבר ואינם מכינים בחקלאות... אה... ראית – פה, בכל האיזור הזה, בחבל לכיש, יש חלק גדול אם לא רוב שמצביע ליכוד...". התפעמותו הרומנטית של ראש הממשלה מתחברת אל ראשית המאה: "איך הם רוכבים על סוסים ויוצאים לעדר. אני חושב שהגיע הזמן לטפח את פולחן העכורה ככלל. הרי יש עוד נטייה מאז הגולה ועד היום: יהודי לא עוכר כפיים. היתה זו בהחלט מגמה בריאה בזמנה, כשהפכו את זה לערך. או, דת העכורה (מוקסם). פה אני מעריך מאור את זכותה של תנועת

העכורה..." האם אתה מנסה להסקיע מתנועת העבורה את הבלערות על ערכי העבורה? שאלתי. השיב ראש הממשלה: "אני מאמין כזה. מה אני

לליכור קשר אמיץ לאדמה עם שולמיתו "אני אף פעם לא חושב על עצמי. אני לא מומחה לעצמי"

מצל שגרם לפילוג שהוליד את לח"י. אנשים בעומדה מל האיכרים ביקש שמיר להוכיח כי הוא כותב חיבורים על זה – על ערכה של עבודה. אני מצר שורי מעם בתכמי חיבור שעבודה זה לא רס אמצעי רוצה שלום, וההוכחה לכך היתה טמונה בכך שאין הוא זוכר, פעם כתבתי חיבור שעכודה זה לא רק אמצעי

ועור אמר: "אני חושב שתנועת העכורה זנחה את הערך בתקופה האחרונה... מי מרבר שם על זהי ואם ירברו, זה ייראה לא אמיתי... אפשר לשמוע את זה מיעקוביו חיוויה. משחלו זה המצוחצחו חיוויח". ואו, כחומו של יום, נזכר ראש הממשלה בילדותו.

(במשך בעמוד 20)

13 Blaeain

ברברה שאופר יושבת בירושלים ואומרת שמצאה את השלווה. שחזרה הביתה. בתו של קינין האס.אס., שאהבה ושנאה אותו, שהיתה נתונה להשפעתו אבל לא יכלה לחיות עם אשמתו, סוגרת מעגל. קושרת את חייה עם הקורבן. מי שהיתה חצי עולם וריפלומטית אוסטרית, שראתה חצי עולם בהרבה חן וקסם, מתייחרת עם יהרותה החדשה. והיא, שאמרו עליה שהיא מרגלת, שניהלה רומנים עם גרולים וחשובים, שחיפשה את אביה אצל הגברים בחייה ופחרה שאנשים לא יקבלו אותה, אומרת שלא איכפת לה היום מה יגירו.

מאת סימה קדמון צילם: בני גלזר

ערב תג המולר, לפני שנה וחצי, כמסערה של כית מלון
מפואר בפארים, הזמינה אליה ברברה טאופר את אלוהי
היהודים. כמו אותו בחור ישיבה, היא אומרת, שהלך אל
הרבי ואמר לוז עשיתי את כל מה שצריך. ניקיתי את
הבית, בישלתי את המעדנים הכי טובים, התרחצתי ולבשתי את
כגדי היפים, ואלוהים לא בא אצלי. וחדכי ענה צריך רק להזמין
אותו, והוא יברא. ושם, במלון "פארים אתנה", מעל מפות וכלי אוכל
מעורנים, יין ואוכל משובח, לאורם הדך של הנרות ולצליליהם
הבוכים של הכנורות, ברברה טאופר הזמינה אותו. לא כמלים.

היא ישבה עם חברה טוכה מישראל. שתי נשים, לכד כחלל חרר האוכל הענק. עשרה מלצרים כחליפות שחרות שרתו אותן. מילא שוכ ושוכ את הכוסות, ושוליפו את הצלחות, רוקנו אינסוף פעמים את המאפרות. התזמורת ניגנה, רק לשתיהן, מוסיקה צוענית מתייפחת. ובתוכה היה הכאב הזה, המתיחות הזאת. לא משהו אגרטיבי. מין תחושה של חנק. "הרגשתי לכד. כליכך לכר, ומירי, החברה שלי, וזיתה כמו איזה חלק משרשרת ארוכה. אכל לא איתי. היא היתה אורחת בפארים, ואני יכולתי לחרגיש רק את הריחוק. הייתי כמו התלתולה, שמרחרתת ככל הדירה, מחפשת כיאוש אחרי צלחת האוכל שלה".

למתרת ככוקר ידעה כרברה טאופר שהיא תהיה יהוריה.

קשה לה, היא אומרת, לרכר על היהרות. היהרות שלה. "יש

דכרים כחיים שהם כל־כך אינטימיים, שאי אפשר לדבר עליהם. קל

לי יותר לרבר על סקס מאשר על היהרות שלי. ואני הרי לא

מסיונרית. כל ארם יש לו את האיראה שלו על היהרות. על אלוהים.

ואני עור לא יודעת הכל. מה שחשוב הוא, שבפעם הראשונה בחיים

שלי אני מרגישה שמחה. כל־כך הרכה שמחה. כל־כך הרכה אנרגיה.
זה כמו לפתוח את החלון כל כוקר ולתגיך איזה יום יפח".

חיא יודעת מה החיוך שלה עושה לאנשים. אור כחול נידלק נעיניים שלה ומאיך את כל הפנים. מסיח את רעתך, לשניות ספורות, ממשהו מאוד עצוב, שנמצא שם כל הזמן. והיא מחייכת הרבה. וכשהיא צוחקת, היא מכווצת את הפנים לקמטים קטנטנים, יפורצת בצחוק גדול. ויש רגע, שאתה לא בטוח אם היא באמת צוחקת או, אולי, ככלל כוכה. "אני מאושרת", היא אומרת. "מצאתי שקט. שלווה. חזרתי הכיתה. ורק מי שעבר את האומללות, הכאב, הרמעות והיאוש, יכול להכין את תחושת האושר. יודע להיות אסיר תורה. ואני הרי כבר הייתי אכודה".

שם, בפארים, גדירתה שברחב וושינגטון, ליד שדרות אליוה, פתחה כפעם הראשונה בוזייה את הךלת בפני השקט. נספחת העתונות בשגרירות האוסטרית נפארים, היתה לבד. "עיר קרה", היא אומרת. "יפה וקרה. אנשים קרים. סגורים. ואני הייתי לבד. ולא כאב לי. לא הייתי היסטרית מזה. אני, שכל החיים, לא יכולתי להיות אפילו רגע לבד, בפעם הראשונה כחיי הרגשתי את הבדידות בלי להיות היסטרית. לא הכנתי איך זה קורה לי. ובעין אחת הסתכלתי כל הזמן. העין הראציונלית. ברקתי. עמרתי על המשבר. מותר להיות אמוציונלי. לא, זו לא היתה ריפוסיה. עברתי כמו מותר להיות אמוציונלי. לא, זו לא היתה ריפוסיה. עברתי כמו (המשך בעמוד 17)

Kiaealo 1

שינח אלסשית, נוחח בכל תנוחה מרכן ברואותי כפול בפנטוז ובפורון, מבטיח לנופך חלוקת עומס אידיאלית ושנה בריאה הבסיט הגמיש שומר על חניי רומזרון לאורך זמן. למיטה האמריקאית ניתן להוסיף ראש מיטה שידות וריהוט לפי טעמ לבחירתכם דגם מיוחד של מיטח מתרוממת עם ארגו למצעים.

מיטת החלומות האמריקאית

King Koil *

המיטה האמריקאית המשך לשושלת ההצלחה של מזרוני קינג קויל

קפיצים משפית בשקית היחור יחוד מיטה אמריקאות חלומות התניסחה המתוחכמת במטפות היחור ובריאות בעת ובעונה אחת: קפיצי המורון וקפיצי מבטיס יוצרים יחידה כפולה המעניקה לך

להשיג ברשת חנויות עמילה ברשתות חשונוק הגדולות ובחנויות דהיטים מובשת

שהיו בחייה. כמו אקסל שפרינגר, איל העיתונות 'רניתי שאותו ילד קטן, שנידון למות כשאני נולדתי לאותה הגרמני. כסדרת כתבות שעשה עליה, מספר הסופר יורם קניוק על הפגישה שלה עם שפרינגר. "הוא הגיע אליה, גביע שמפניה כיד, חיוור, גבוה, חוק, מאיים. חברה שרעתה להרוג אותו, מבוהל משהו שאל אותה, מי אתז והיא ענתה לו, היהוריהו כעצם, מה שהיא צעקה לו בשקט, מתוך יופי שולד הוה מבוכנוואלד יתן לי יד. יעזור לי ללכת הביתה" שאולי היה כבר ארסי ומלא תום היה, אני היהנריה שלך שפרינגר". לראשונה את ברונו קרייסקי, כשהלכה לראיין אותו, "ה היה נורא. זה היה כמעט כמו משהו כרורגי. בשנת 72, עם מגן רוד על צווארה. הרבה שנים של ידידות עמוקה חלפו מאז. לאחר שהתניירה כתבה לו

ופוי לראת כמו עיני איך זה קורה. איך המוות לוקת זת. חה היה כליכך יפה, בגלל הטיטואציה הכליכך מסצית, כליכך פיסית. וכשראיתי את הארם הזה, הלכן תלה, כלי הכוח, שיורע שהוא הולך למות, נונ וחוק הזה שהיה כל השנים כתוכי, התמוטט. מכלי המות היה חמיר משהו מרוחק. משהו שקורה מישה אחר. שיניע פעם, אכל לא חושבים עליו. לשני שלי הלך לפות, הגעתי אליו כי רציתי להיות בפעם השלישית. אמר שהוא נרגש. שאף פעם לא ידע יו עד המוף, ואני הייתי שם, לא עם כל החוצפה עד כמה היא חוקה. אמר שהוא נאה.

שקרים, היא ישבה לצידו, על המיכה, כמו שהוא תמונות של ציירים אוסטריים לצד אלו של ז'אן רור ל מקם, כשהיתה בת המש, על מיטתה. הוא חזר או ואורי ליפשיץ. כתוך מסגרות קטנות מכסף, תמונות אנה מעצר אמריקני בצפון גרמניה, לאחר שנתפס של קצין האסאס לשעבר ואשתו, לצד צילום של משה לאחר שנים רבות אחר כך עוד ורחל דיין, על השולחן קוקו עם מיץ תפווים טרי ליד ורחל ביין, על השולחן קוקו עם מיץ תפווים טרי ליד מות המשו והבטוען שהרגישה כשחיבק מרצשוים וחוד בתיה הכי אושנטית בחייה הביה הכי אושנטית בחייה במייה הביה שבי שב שב שב, בלי לזוז, ורק הפתכל לי הגדול, נפערת התמונה הכי אושנטית ישרעל ללוים דיפרתי איתו. וזו היתה הפעם הראשונה האניברסיטה העברית ומוזיאון ישראל. ינח עם מישהו כלי רעש. שניליתי שאפשר ליצור שוקציה כלי שפה. כלי צעקות. משהו אחר. לופי ומוסמת שלא היו לי אף פעם. ורק אורי שהוא מהרעש, מהאומי ומהמפתרמנט התל אביביים. אני ביות מהרעש, מהאומי ומהמפתרמנט התל אביביים. אני לבנתי שנה היו לי אף פעם. ורק אורי שהוא בהר עשו בווהים לחיות לצד אנשים שהולכים בשקט. מיות של הרתי ממישהו שלא יחזור יותר לעולם. צריכה עכשיו לחיות לצד אנשים שהולכים בשקט. לווים שלי לא אמנוש יותר. וזו היתה תחושה של

עי שואלת אותה, אם היא תיפשה באלוהים את הרת. ואולי", היא אומרת, "אולי בגלל שהתחלתי פרק

(15 מעמוד 15)

חווק, ובאתי הביתה, וסגרתי מאחורי את הרלת. זה תנם רשאל. ישבתי שם שנים כלי קונטקסים, כלי אנה, גלי מסיבות. בלי גברים. וחיכיתי. וחיכיתי. יקו ששהו צריך לכוא, שמשהו צריך לקרות, ולא יתו מ. הבנתי שהגעתי לצומת גדול בחיים שלי, מו יקוי לאיזה כיוון ללכת. כאילו נדחפתי על ידי פה מו. ואורי כמה חודשים הרגשתי את השקט. נשים צבל זה לא היה חלל. משהו כמו מריציה, פבינה מעצמה, שלא אני עשיתי אותה. ואז מצאתי א עומי. קצת קצת. לאט לאט. ירעתי שנגמרו משחקי חלים שבניל 42 אני חייבת להתכנר. שאני צריכה למת, מף מוף, מה באמת יש אצלי בפנים. שאני זיים ונות. החצגה נגמרה. אי אפשר לשחק כליכך ותו שנים, כליכך הרבה תפקידים. ידעתי שבסוף אני אָן לאינור. ואני, ככר לא ידעתי מי אני בכלל".

הלא יכול היה לקרות לה פה, בתל אביב, נשנים הארוכות שהיתה נספחת לעתונות ולחרנות בשגרירות אוסטריה, מוקפת עתונאים, פנידי ממשלה, אנשי צבא, אמנים, אנשי מצמון ווחיקי הפלמ"ח. נאהבת ומאוהבת, ריחפה בין פה נפת" למסיבות קוקטייל, כלי רגע של לבר, כלי וקו של שקם. "כליכך הרבה רעש. וקשיים. ואין זמן. ון שקם וצריך שקט כרי להביט פנימה. כרי לשמוע מעם לשבת ליד מיטתו ולראות אותו הולך ולא חוזר משה שם. וכשאתה נמצא בתוך הסיפור הזה, של לעולם. אם החליפה את אכא שלה באלוחים. "אחרי ותפ, הפוליטיקה, הקריירה, אין לך נשימה. ובלי המוות של אבא שלי", היא אומרת, "אני לא מחפשת תקיה הואת, לא תוכל למצוא את זה". יותר גברים שהם דמות של אכא. קודם חיפשתי. ברגע

ה קרה קצת אחרי מותו של אבא שלה. המוות ותקן שנגע כה. תודש וחצי ליוותה את גסיסתו של פין האמאם. לשעבר, שאותו שאהבה ושנאה באותה פתה של רגשות. וזו היתה הפעם הראשונה, היא שה, שהגישה רק אהבה גרולה לאיש הזה. שקיבלה דברים שעשה או לא עשה. שחרור מהקבעון שלי אליו. מונישהיא באמת הבת שלו. בררך של אכיה אל מהחיפוש אחריו בכל מיני גברים. בגלל השחרור הזה ישה, היא אומרת, בדרך השקטה והמכובדת שלו אל

משת נחל. משרו נורא".

של שויה מוכוס של אבא שלה, בלי שתצטרך אף לחיים שחייתי סוים".

ברברה של אז, חדיפלומטיה, בחל אכיב: "בתוך חטיפור של הרעש, הפוליטיקה, חקריירה, אין לך נשימח"

שמת, זה נגמר. זה תהליך של התכגרות. אני לא צריכה

את זה יותר. המוות של אבא שלי היה שחרור בשבילי.

שוזרור מתחושת האשמה שהיתה לי כל החיים, על

הייתי יכולה למצוא את הדרך שלי. ואת הדרך אל

היהרות. גם כגלל שנפרדתי ממנו בשלום. הוא לא מת

כשאני שונאת אותו. הוא מת, כשהוא יורע שעשיתי

קודם, לפני מותו, היא חיפשה את אותו בגברים

היא לא היתה או יהוריה. גם לא כשפגשה

מלתב. על שישה עמודים פרסה את כל מה שחשבה על

היהרות, על אוסטריה, על ישראל. ולמה היא חושכת

שהיא צריכה ללכת אל עולמם של היהורים. מכתב

ישר, חוק, מלא הגיון ומלא רגשות. קרייסקי התקשר

בירושלים, מקופל ספור חייה הבלתי אפשרי. עכר

את האופי והטמפרמנט התל־אביביים היא מכירה היטכ. ב־1963 הגיעה לישראל ככתבת העתון "האכספרס". זה כבר היה אחרי שהכירה את הישראלי הראשון בחייה, את סמי מולכו, וזמן רב אחרי שהתחילה את חשבון הנפש הנוקב והממושך שלה עם אכיה, שהיה מנהל התיאטרון מטעם המפלגה, שפשעו היה עשיית סרט תעמולה נאצי, ושתפקירו, כפי שאמרה פעם, היה לא לראות.

ב-1968 חזרה לישראל בשליחותו של קרל כהנא, איש עסקים יהודי אוסטרי. היא כאה לכדוק אפשרות של הקמח מכון מידע בישראל. היא הכירה כאן ריפלומט אוסטרי, נישאה לו בקפריסין, נישארה בישראל שלוש שנים, ולאחר שנה של שליחות באינדונזיה התגרשה. ב־1975, לאחר הבחירות באוסטריה, הגיעה לישראל עם דרכון דיפלומטי, כנספחת העתונות והתרבות בשגרירות אוסטריה. מל-אביב חיבקה אותה, והיא התמסרה לה ללא מעצורים. כמו ספר פתוח היתה. דינרו על על ספור אהבתה לאקסל שפרינגר, על יחסיה הקרונים לקאנצלר קרייסקי, על אהכותיה הישראליות, על שברונות לכה.

ליכך היה חשוב לי מה חושבים עלי. שאני יפה. שאוהכים אותי. שמדברים עלי דברים טובים. פחרתי לעשות דברים שאנשים לא יקכלו. היום כבר לא איכפת לי מה אנשים חושבים עלי. אני לא פה כרי לרצות את העולם. היום אפשר גם להגיר לא. לפני כן, היו לי תחושות אשם אם אמרתי לא. ויש לי סבלגות. למרתי שלא צריך למרר. שאפשר שהרברים אליה לילה אחר, אמר שהרגע גמר לקרוא את המכתכ יקרו לאט. בסבלנות. אני לא צריכה לפגוש היום את כל האנשים החשובים, את כל הגברים היפים. זה לא בדירתה שבמגדלי מגירו, בשכונת רחביה מעניין אותי. לפני זה, זה היה דקורציה, אכל זה היה חשוב. היום הדקורציה לא חשובה לי. אני רוצה היום מא שכב שם, אכיה, גוסס מגידול בראש, לא והודה מחובקים בזיווג מרתק, מסעיר, מעורר אימה. לדעת מה נמצא מאחורי הרקורציה. מאחורי הפנים. זה של לובר, מחובר לאינפוזיות. הוא דיבר אליה עם ריהוט כבד, עתיק, מרופר כקטיפה. על שולחן כצר, לא רק הרתיות. הרבה דברים השתנו אצלי. ווו רק שאני פה. שמוף מוף אני פה".

אני שואלת אותה, אם לא בזה היה כל העניין. להיות מה. ובשכיל מה, בעצם, היתה צריכה להתגייר מים אונים. שנים רבות אחר כך עוד ורוק דיין, על השתיהן אים ביים בחלון כדי לחיות כאן. "זה לא זה", היא אומרת. "אני בטוחה מתעשת האושר והבטתון שהרגישה כשחיבק מרצפנים ורורים, מסוכרים. ובקיר המערכי, בחלון שאם הייתי מרימה כמה טלפונים. ושואלת אם אני יכולה לבוא לגור כאן, לא היתה לי שום בעיה. כווראי העכשיוויים של ברברה שאופרו כנסת ישראל, שלא. יש גם לא יהורים שחיים כאן. אכל עכרו עלי הרבה שנים של שאלות. השאלות על כריאת העולם, "רציתי לגור פה, בירושלים", היא אומרת, "רתוק על היחסים כין ארם ואלוהים, מה אנחנו עושים פה בעולם, ומיסטיקה, ומריטציה וגלגול נשמות. אלו היו שאלות שהיו כל הומן איתי, אבל לא ידעתי איך שינשכים ומרברים הרכה על דכרים שמעניינים אותי היום. על היחסים בין ההיסטוריה היהורית, הפילוסוסיה, לעשות את זה חלק מחיי. זו היתה איזו קומה אחרת, גבוהה יותר, שרציתי להגיע אליה. וכיהרות מצאתי את משלה אונה, אם היא היפשה כאלוהים את הרת. ואולדי, היא אנשיות היה לא לחוור כל החשובות. היה לי מול. משהו בפנים נפתח כי. משלה אם מצאה באלוהים את אותון תחושת בכותון חדש בחיים, אני רוצה לחיות במקום חדש. לא לחזור כל החשובות. היה לי מול

17 Maeaio

מביאה את הדברים הטובים

תל אביב: שד' יהורית 35, מל' 03/255302 (03) חיפה: מל' 514615 (04) להשיג בחנויות החשמל המובחרות, כשקם ובאולם התצוגה של רספון חל אב"ב: שר" יהורית 35, מר" אנים בישר אלנבי 25, או מר"ב בישר מו באונים המצוב של המצוב המצוב בישר מו באונים מו בישר אל אב"ב: סופר אלנבי 25, א ל.מ. - חיבאי די אלים בישר אלנבי 25, א ל.מ. - חיבאי די אלים בישר אלנבי 25, א ל.מ. - חיבאי די אלים בישר אלים בישר אלום בישר אלום בישר אלים בישר בישר אלים בישר בישר אלים ביש

מה פרה כבר קורם, אבל לא ידעתי מה לעשות דע צד לעשות אותו. בשכילי, הגאווה להגיד שאני ישרקו לא הציונות. אין לזה קשר עם ציונות. זו ומשה שאני חלק מהשרשרת הארוכה הזו. זו השכחה קנפון לוה בחיים האלה, בגיל הזה". ואחר כך היא שמת 'תשוב לי למות יהודיה. חשוב לי להיקבר קויג משום שאני יורעת, שאם אוולד מחרט, לא ששון ללכת שוב בדרך כל-כך ארוכה, כדי למצוא

אל וציון של מא יורעת, היא אומרת, שזה נשמע כמו איזה פת פספ, כמו איזו המקה הוליוודית. ילדה קטנה, בת ל פנין נאצי, מחפשת זהות. כתו של החליי כנוספת את דרכה אל קורכנותיו. ובסוף המעגל שנ, וחלרה הזו היא יהוריה, מגיעה לארץ ישראל, וא ש לנצח נצחים. אבל בתסריט הזה של ברברה, מד לי משהו. איזה גבר שנושא על צווארו את מלעו שריד של הווועה, שלוקה את הכת של מרצחו, מלהשתה מווינה לירושלים, ומושיב אותה בקומה מסיקית, מעל כנסת ישראל. אני שואלת אוחה אם

ויא אומרת שלא, שכרוך השם אין. "אהבה זה צנג, וסקס זה סקס, ואלוהים זה אלוהים. ואין גבר מקלו שהיה מספיק חוק בשביל הסיפור הזה. וה קצת יצו מי נשביל כל אתר. גברים לא אוהבים סיפור ולון ננר. הם מפונקים, ואולי יש להם סיבות טובות לית טאלה אכל אני מכידה כמה גברים שאול' לא

השת מה שעשיתי, אבל מכבדים את זה". לפני שאלך, אשאל אותה אם יש איזו שאלה את שרא, כעתונאית, היתה שואלת, ושאני החסרתי. ת תעוה, כמי שחיכתה דונקא לשאלה הזו שלא מלת. "הייתי שואלת איך זה יתכן שאין שום גבר מדם כלי, איך אחרי כל כנה ששמעת עלי, אני לכד. צ'תי אוהנת גברים. אני אשה של גבר. כל חיי ית ששפעת מגברים. תלויה בהם. ולפעמים אני מוכח על עצמי, ושואלת מה קורה איתי. כולם אמו שאני חוגנת. שאני כל ערב עם מישהו אחר. אלאולי שום רבר. זאת אומרת יש, אבל זה עוד לא

לק לפום כיוון ברור. מאלת איך זה יתכן. "זה ככה כי אני צריכה למידג עם מה שאני עכשיו. קרו כליכך הרבה חרים שרנשים כשנים האחרונות, שאני מרגישה שוה ממיינת. אני צריכה להתרגל לכך שזה שוה שוה לא חלום. שאני לא צריכה לארוז מחך של לחור לווינה. וכשאתפוס את זה, אולי יהיו לי אמנות מתאימות לחיים אמוציונאליים. צריך לא שכן גם לסיפור אהבה. כי סיפור אהבה הוא גם מא ועכשיו הראש שלי לגנצרי עסוק".

הא קמה נשבע ככוקר, עם החרשות באנגלית. ליפר אומרת האשה שהפוליטיקה תפסה עד לא מים פרכזי בחייה – זה מספיק לה. במשך היום מושאת כשוואון ישראל. משרר קטן, בלי מזכירה של המחיאון. מנהלה את יחסי הציבור של המחיאון. אומרת, "עם כל המגבלות שישנו, לעזור ים הנסיון שי הנסיון שי הנסיון שי הנסיון שי

משה כל השיתה היא לא תאמר אף־פעם "אנחנו", "לנו". תמיד "אתם", ו"לכם". "זו

יישו שנו הישרט קורה כך. בגיל 45 יצאתי כי זו אני. כמו שאנא שריאה אישו על שלה לי להיות בטוחה שזה לא הכל רק חלום. של הילרים, השתחרותי מההורים שלי, שלא ארבר עם היריים כמו יתודיות או עכשיו מותר לי להיות בטוחה שזה לא הכל רק חלום

צלצול בדלת. "אני מחסידי חב"ד", אומר הקול "יש לי את הרב שלי והקבוצה שלי, אז אין לי בזה

הקול מהדלת מסביר לברברה את מה שרק מי שגדל בישראל יודע: שכשמצלצלים אחריהצהריים ברלת, זו או השכנה שרוצה כוס סוכר, או מישהו שמבקש תרומה, הוא אומר: "אנחגו מבקשים חרומה".

בדרך לארנה היא מבקשת לרעת עבור מה הכסף. "היה טוב", היא אומרת, "שהבן־אדם ידע מה אתם עושים עם הכסף שלו".

הקול המופתע מהדלת אומר משהו על בתי אבות, על צה"ל. ברברה מבקשת לדעת כמה כן־אדם טוב אמור לתת. הקול הנבוך מהדלת לא אומר שום דבר ברור. ברברה מושיטה 50 שקלים.

כשהחליטה שהיא רוצה להיות יהודיה, יצרה קשר עם הרב לאו. "ידעתי שאם אני רוצה ללכת הביתה, זה לא דק לישראל. זה ליהדות. פחרתי שהרכנים לא יסכימו לסיפור הזה. זה הרי סיפור משוגע. זה הרי משהו שקרה לי בפנים, ואין לי תשובה למה. אני רק יודעת שהעניין הזה עם היהדות התחיל לפני 25 שנים, ושיום אחד, לפני שנה וחצי, קמתי כבוקר וידעתי שזה מה שאני רוצה. ושאין, אין לי אלטרנטיבה אחרת".

הרבה שנים קודם לכן, הכירה את נפתלי לאו, אחיו של הרכ לאו. הוא, כמו כל החברים שלה, היה מתלוצץ איתה. אומר לה שיום אחר עוד תהיה יהודיה. תלך למיקוות. היא זכרה שהיה אומר לה, שאם תרצה להתגייר, יש לו אה שהוא רב. והיא זכרה את סיפור חייהם של האחים לאו. "רציתי שאותו ילד קטן, אותו ילר שנידון למות, כזמן שאני נולדתי לאותה חברת אנשים שרצו להרוג אותו, שהילר הזה מבוכנוואלד יתן לי יך. יעוור לי ללכת הביתה. הייתי צריכה קשר עם אותו הדור. זה היה משהו סימבולי. חיפשתי מישהו שיבין את הסיפור שלי. והוא" היא אומרת, "הבין".

"אני לא מחפשת יותר גברים ברמות אבא שלי. מותו היה שחרור בשבילי, מתחושת האשמה שהיתה לי כל החיים על דברים שעשה או לא עשה"

איזו תחושה של אושר זו היתה. "נכון", היא אומרת, "זה סיפור ביני ובין אלוהים. אבל הייתי צריכה שדכן. זה חייב היה להיות רישמי. גם אם רוצים להינשא, מישהו עושה את זה רשמי. כל החיים יש אנשים שתפקידם לערוך את הטכסים האלה. ואני פחרתי. היכרתי את כל האנרסיה שיש כארץ נגד הדתיים. לפעמים אני גם מכינה את זה. פחרתי שאקבל תשובה שלילית. שהאנשים האלה טגורים, לא מבינים. שלא יהיה מי שיקשר אותי עם אלוהים. לא רציתי לעשות את זה כחוץ לארץ. היה כרור לי שוה צריך אני אלך, לא איכפת לי מה אנשים יחשבו על זה. להעשות בארץ. בבית. כשכל החברים שלי איתי, עוורים לי, תומבים בי, והתשובה של הרב לאו היתה , אומרים עכשיו עלי? וכאן, אנשים ממפלגות שמאלניות

היא מדברת, בדתרגשות דבו, על החותית של הקהילה הרותנית. "כן, יש לי מזל.

על החותיה האישית הנפלאה, על כך שבחים היא לא פשוט מול. ואני יודעת את זה. אני יודעת מה זה אומר היתה כל-כך שמחה, לא, כחיים לא, שנכון שאין לה שיש מול. אני הייתי אבורה. עשיתי המון דברים, אכל היא שיש מול. אני הייתי אבורה. עשיתי המון דברים, אכל היא משפת, "לעני כמח שנים", היא אומרתי אנחני בלי לחשוב אפילו מה זה משפחה, ונכון שאין לה מיפור אהבה, אכל היא הכל כרי לאבר את עצמי. להרוס את עצמי. הכל היה מבסוטה, מאושרת. שמחה כאילו שאם תגיד את זה - הכל כדי לאבר את עצמי. להרוס את עצמי. הכל היה מבסוטה, מאושו הי שאושו הי שמות המות איפה המקום שלי. אטרקטיבי ויפה, אכל לא ידעתי איפה המקום שלי. מספיק פעמים, זה באמת יקוה. והאור הכחול מאיר את אטרקטיבי ויפה, אכל לא ידעתי איפה המקום שלי. מה הא אוהבת להיות לבד. לפעמים באים תכר או מספיק פעמים, זה באשורים היותה אני אומרת. ואתה צריך לדעת איפה המקום שלך, אם אתה הולך בלהיות לבד. מוכ לה עם זה. "כך אני פניה. היא נראית כמו ילרה אבודה. אני אומרת. באשורים שלהי מוכל היות לבד. מוכ לה עם זה. "כך אני המידות היות לבר. סוב לה עם זה. "כך אני פניה, היא נראית כמו ילדות אותנו ילדים אפילו עד גיל לשם או לא - זו בבר הבחירה שלך". "ע לא מי שרנישה הקלה גדולה שאני לא זקוקה לה את זה. "או מה לעשותי אנחנו ילדים אפילו עד גיל לשם או לא - זו בבר הבחירה שלך." יו לצלים הכנורות. לכל התרגשורות. להצגות, 120, אני מעריפה אנשים כני 60, 50, 40, שעריין מעריפה אנשים כני 60, 50, 40, שעריין מעריפה אנשים כני 60, 50, 40, שעריין מעריפה אנשים כני 100, 50, שאומרים

יים מו הילרים, השתחררתי מההורים שלי, שלא ארבר עם היריים כמו יים בצחיק גדול. בעל הרברים שמחריקים אותר כמו אסיר. לרבר עם היריים: אומרת וקורצת בצחיק גדול עם הכשלות לא הילה לת בעיה היא צמחובתו

לאחר שהתניירה הוזמנה לארוחת ערב בשגרירות בפאריס. המארחת שאלה מה היא צריכה להכין לה. שום דבר מיוחד, אמרה. רק ירקות, אולי איזה פסטה. ועל צלחת זכוכית. שולחן האוכל היה גרול, ערוך יפה, ורק על הצלחת שלה היה משהו אחר. כולם ראו ולא אמרו דבר. אורח הככוד ישב לירה. אחרי כמה דקות ביקש לדעת למה על הצלחת שלה יש משהו אחר.

"אמרתי לו שאני אוכלת כשר. אשתו ציחקקה בהיסטריה, ביקשה לדעת מה זה אומר. התחלתי להסביר, אבל מהר מאוד הבנתי שזה לא זה. שאי אפשר להסביר. רציתי לחזור לסיטואציה נורמלית. להפנות את תשומת הלב ממני. היה רגע שקט, ואו האיש שלידי אמר משהו ביידיש. "אצלנו אוכלים אחרת", אניר. וכולם פרצו בצחוק. ואני הייתי לבר. לא הכנתי מה וה מצחיק, ואז חשבתי: כרברה, זו היתה אנטישמיות. רק שבועיים את יהודיה, וככר יש כלפיך אנטישמיות". ובשאני נראית לה קצת מסתייגת, היא אומרת: "זה משהו שקשה לכם להבין. לכם זה ברור כה זה להיות יהודי. אבל אסור לכם לשכוח מה זה יהרות. ההיסטוריה היהודית. המינהגים. הסיפור שלי הוא אולי קטן, אולי הוא היה מצחיק כשבילו, כשכיל מי שישב שם. אבל אם זה היה קצח יותר בגדול, זו היתה אנטישמיות גדולה".

א, היא אומרת. לא קשה להיות יהורי. בירושלים זה קל יותר מאשר כפארים. בטח, היא מדליקה נרות בשכת. מברכת עליהם. היא לא נוסעת בשבת, אין לה מכונית. וחוץ מוה, , היא ממילא לא היתה נוסעת, עם כל המיליונים, לים או לבריכה. געים לה להיות בשקט בבית. להיות עם עצמה. כל האידאה נעימה לה. טובה לה. האידאה של השכת כיהרות.

"הרעיון שמכריחים קהילה שלמה לעצור ליום אחר. וכמו כל דבר אחר ביהדות, יש כזה משהו הברתי ופרקטי מאר". לכית הכנסת היא הולכת רק בחגים. היא מתפללת בבית. "בשבילי, תפילה היא לא רק כשהולכים לכותל המערבי. תפילה אפשר להגיד גם ברחוב. בגן סאקר. להגיד: אני כליכך שמחה. חודה לך. זו גם תפילה. תפילה היא מריטציה נפלאה. זהו מאמץ קשה שטוב לבריאות ולנפש. משהו קורה כשאת מרברת עם הבורא. וצריך להאמין שיש בורא. והכורא יכול להיות מחשבה, או כל דבר אחר. אין לי ידיעה איך הוא נראה. אולי כמו השמש, אולי כל דבר אחר. מה שאני יודעת, זה שיש משהו שיצר את כל מה שאני חיה כו. שעשה את זה אפשרי. הדברים הרעים והדברים הטובים. זה משהו אבסטרקטי. זה לא האכא הטונ עם הטונה או הנלכייה, שרוצה להזמין אותי אליו אחרי מותי. זה משהו אכסטרקטי, שמכריה אותי לחשוב בצורה אכסטרקטית".

היא חושבת שהיא בדרך הנכונה. יש לה הרגשה שדרך היסורים ככר מאחוריה. ולא כגלל שהיא מזרקנת, ולא כגלל שהיא עייפה. היא לא כרחת מהמציאות אל הרת. היא אוהכת יותר מרי את החיים מכרי להיפרד ממה שקורה סכיכה. "אכל אפשר בצורה יפה להכניס את כל המרכיבים תחת גג אחר. ולא צריך לפחד מוה. צריך רק להיות ישר עם עצמך. ואם יום

"את חושבת שאיכפת לי מה אנשים באוסטריה עוודים לי, תומבים בי, והחשובה של הוציאה אמרת: "לפעמים את אמרו לחברים פלשתינים שלי שאני בישיכה. כמעט כליכך יפה". ואחרי שתיקה היא אומרת: "לפעמים את הייתי אומרת אנחנו". אני עוד לא מרגישה כמו בנקודה כזו בחיים שלך, שאם תקבלייתשובה שלילית. אבל אחרי שהיא תושבת קצת, היא אומרת שהמול מאתם צריכים זמן כדי לפגוש אותי, הרא מוברת, בהתרגשות רבה, על האושר הגדול, התחיל פשחורה הביתה והכית זה ירושלים, וכנסת היא לאל אתי. ואולי האנחנר שלכם, הוא היא מדברת, בהתרגשות ישר כדי שרמיים היא לא ישראל והזהות עם השהילה הרותנית. "כו, יש לי מזל.

אבל כל כוקר, כשהיא הולכת למוזיאון ישראל. מית הפנים, אני כסותה להצנות, 120, אני מעדיפה אנשים, כלי חברים שאומרים והיא רואה את האור, את הכתים המסותתים כאכן מים הפנים, אני כסותה שאותו סיסור קורה נרנשים, מכלי להיות ציניים: יש לי חברים שאומרים ורישלתות את הירום של הטצים. היא צריבה לגעת מש מתנרים. אני בסוחה שאותו סיפור קורה נרנשים, מבלי להיות ציים מתנרים. אני ככה, ירושלמית, את הירוק של העצים, היא צריכה לגעת מתנרים. ואלי זה הסיפור. סיפור של אשה שאני מתנהגת ומהברת כאילו שאני בת 27. אני ככה, ירושלמית, את הירוק של העצים, היא שהיא פת כדי להאמין שון באמת היא שהיא פת כדי שמי מולי זה שהור של אשה שאני מתנהגת ומהברת באין שהו בעות בעות בין להאמין שוו באמת היא שהיא פח. כדי להיות בעות בעות בעות בעות היא שהיא פח. כדי ליות היות שוה לא הכל רק חלום.

הדוד הטוב יצחק וראש הממשלה שמיר

ביצד התגוששו הילרים: בעד מי אתה, בעד ביאליק או את ההיפך. אבל זה רק כלפי חוץ. זה איגו עמוק. אינו טשרניחוכסקיז והוא, מאוון אולי משחר ימיו, העריץ אמיתי... אגי יורע שיש אנשים שאני צריך לחיות את שניהם. "אבי היה איש מאור חזק", אומר ראש איתם ולקיים יחסי ידירות, אך אני גם יורע שבתנאים הממשלה בהערצה, "עליו אני יכול לומר שהיה חכם". 🏻 שונים מאלה של היום ירצו להרוג אותי, לרצוח אותי. שאלתי: "ועל מי אינר יכול לומרז" השיב: "על עצמי. הנה, אבי נפל, זאת עובדה זאת המציאות. העולם יכול חה חה". וכאשר לאמו, גם היא "היתה חוקה. אשה בלי מדינת ישראל. גם זו עוברה". חזקת אופי". שאלתי: "אתה מעריך חווק יותר מרגישות"ז השיב: "כן". ובעקבות כך בא הסיפור האם יצא אי־פעם מן הלח"י? כיון שבכל אשר הלך

בדו עלה יצחק יורניצקי ב־1935, ככעל מימנו הוריו בהלוואות. גרשם לאוניכרסיטה העכרית וחבש את ספסליה קרוב לשנה, עד שהחל עובר כמנהל חשבונות ונסחף לחנועות המחתרת. כתום המלחמה הגיעה אליו השמועה: "אבי מלכת ונעשה מלוא כל הומנים. אני אפילו הכרתי את הגויים האלה. הם הרגו אותו". מכאן ואילך מתרוקן קולו של ראש הממשלה מצבע: עצמי, עצמנו, לוחמים נגד האימפריאליזם הבריטי יתר "הגויים האלה, יהודי חי הית כשבילם רבר מיותר. עם כוחות ערבים, כשכל אחד מכיר בוכויות העם אחרי שהגרמנים הרגו את כל יהודי פולין, הם לא השני" בהתפעמות חרר ראש הממשלה אל העבר השלימו כבר עם יהורי חי. ואמי, אמי, כנראה הלכה בתקופה יותר מוקדמת, ואחות אחת, היא בעלה ומשפחתה נמלטו ליער. שם היה להם מפעל לטרפנטין. גיסי הקים יחד עם הגוי ששימש כשומר המפעל בונקר להתחכא בו לזמן ממושך. הגוי ארב להם והרג את כל המשפחה על מגת לרשת את כל

> שאלתי את ראש הממשלה מתי נודע לו על קורות משפחתו והאם הוא זוכר את התחושות: ראש הממשלה הטביר לי כי "כששומעים שכל העם היהורי בפולין ובאיוור הושמר, אז זה לא משפיע כליכך באופן אישי. זה חלק מ...". אכלו האישי של יצחק שמיר התקהה כתוך האכל הכללי. רגשותיו האינטימיים התאכנו נוכח גורל אומתו. הכל התגמר מול השואה. סיבלו, סיבלם של קורבנות קטנים מאלה של האומה היהורית, וגם היום, כשאני שואלת אותו האם השתנת ראייתו את טבה טברא ושתילא, וכיצר זכור לו מות הילדים שם לאור זרקורי צה"ל, מציב ראש הממשלה יכולים להסתדר אחרת. מה אני יכול לעשותו זה נופח ראש הממשלה פונה אלי בהתכעסות ראשונה ואחרונה כלסי: "מה, את רוצה לעשות ועדת חקירה: כבר היתה. נו, מה היה שם? אנחנו רצחנו אותם? לא. נו, או מה יש

שאלתי את ראש הממשלה: ייהאם הגויים שרצחנ את הורייך מזכירים לך את הערבים? האם אשייף ממשיך את דרכם של הרוצים להשמידנו? האם זכרון השואה חי בך כאופן סעיל, משפיע על דברעותיד"? אמר ראש הממשלה כפליאה על קוצר הכנתי: "איזו שאלהו מה זאת אומרתז הרי זה חלם מַהצוייה היסטורית של כולנו... הסכנה קיימה. אם זה היה יכול לסרות פעם אחת, זה יכול לקרות עוד פעם, וצריך לעשות הכל כרי שוה לא יקרה עוד פעם. לא

שאלתיו ומשום כך אינד יכול לחתייחם באמון לעולם דגריי, הערבי? השיבו "נו, מה זה, הרי ירירים של אבא שלי רצתו אותו ללא כל סיבה. למרות שהיו ירירים... מי שרוצה להשמיר אותנו הוא ממשיך הדרך. אנשים אלה מעריצים עד היום את היטלר והנאצים. איך את יכולה להסביר את ההערצה שהיתה בעולם אלא תפיסה בלתי דמוקרטית שהאמת היא בתוכן ולא הערכי לנאציום: איך אפשר להסביר ואת?... עד היום היא סיימת. הותה איון סנאה שהוא (היטלר) חצלית ... לסבלו של האלוף יצהק מרוכי – לצירו נשא דברים לבצע את זממו והם לא מצליחים". שאלתי: ועדייון בערב הגבורה בגוש עציון – בימים כהם חיפה על ישנדון השיכו דנותולט כן, גם אם הם לא מגלים אותה .. השב"ב, ימי אוטובוס 300, סביב ציר העוברה ש... הכלפי הוץ כי הם יודעים שוה לא מקובל ולא טוב להם ביצר אתה ברגיש לגבי האלות יצחק מרכני

Binebio 20 7 17 12

לומר שצריך לרחוף את היהודים לים. שצריך להגיד בשאתה פוגש אותו, כפי שארע בכפר עציות

יצחק שמיר, האיש הקפוא בתוך הזמן הקפוא. באותם ימים בהם התלוויתי אליו מרחוק ומקרוכ, דיכר ראש הממשלה על נאמנות למטרה, שאלתיו מחי המטרה? השיב ראש הממשלה בקומממיות: "חרות סרטיפיקט של תלמיד אוניברסיטה אותו ישראלו ישראל חופשית. עצמאית. לא לוותר, סודם כל לא על המולדת. לשאוף שעם ישראל כולו יבוא

ילכאן״. החרות עוד לא הושגה. הרגע המתחרתי קסא

גם על שלום דיבר שמיר ללא הרף. שאלתי אותו כיצד נראת השלום. השיב ראש הממשלה על מה שהיה, לא על מה שיהיה: " תראי, אני חלמתי על השלום עוד כומן המחתרת. כומן המחתרת ראיתי את לראות ממנו את השלום.

"כולנו רוצים שלום. אוהבי שלום. זו אחיזת עיניים לוגר בארץ ישראל היום: תחנה שלום ותחנה של אי שלום, ותלחתה. זו ששות

ואם השלום הוא צורה ולא תוכן, אולי משום כך משתרככות לרכרי ראש הממשלה הכטחות למלחמה נצחית. "המלחמה, מצב התירום, הוא מצב פרמננטי לזמן רב", אמר לי ראש הממשלה. וכאשר שאלתי אם ישנן תבתות שימי מלחמה ממושכת מעצבות בעם, תכונות שלא תצלחנה לימות שלום, השיב ראש שהיהודים מתאמצים יותר. משמע מועיל הוא החיכור עם הגוי. "למה יהודים בארצות רכות מצליחות יותר, הרוצים יותר, מאשר הגויים. מפני שהם צריכים לעבוד יותר כדי להבטיח את קיומם. יהודי צריך יותר כות אז אשתו. חי חיים משפחתיים הגונים. זה הכל תוצאה של תנאים".

מחרש תכונותיו השליליות של היהוריז

ועדיין מתגעגע ראש הממשלה אל "מנהיגות חאמת? של המחתרת. המחתרת חיה כתוכו כמורל למנהיגות, שם "אי־אפשר להתייעץ. אין דמוקרטיה". חייתכן כי ראש הממשלה אינו דמוקרט? "תראי, כמחתרת אין רפוסים קבועים כמו כארגון דמוקרטי שבנוי על הירארכיה מסויימת וכל החלטה חייבת לעבור תהליך דיונים והתייעצויות, זקוקה לאישורים, לרוב. במחתרת, כשוה מגיע לקודקוד הפרמידה – רק איש אחד מחלים: לכל היותר שניים שלושה. אין עם מי לחתייעק".

יתכן שראש הממשלה אינו רמוקרט. אין הוא חש צורך. להסביר את מגיעיו, לעולם אינו עושה משהו לפני שהוא כטות כצרקתו. הווראות הסובייקטיבית תופסת את הצורך כהוכתות. ואם לעיתים הוא משיב באופן ילדותי: "עובדה ש", או "ככה", אין זו ילדותיות גיתן להסכירה. ועל כן סובכת חשיחה על אחריותנ

"הוא כחור מצויין. אני מאוד אוהכ אותו. מאו

"כך מספרים. ועיניו של רוה"מ מאירות נגילוי פתאומי). "ועל לא עוול בכפו. לא הייתי אשם כוג אני לא הייתי אתראי. לא, לא שומחנו על אותה תקפה למה לפתוח פצעים ישנים? הוא עבר את זה ויצא משם בראש מורם".

יכול היה שלא לצאת. "עוברה שיצא, שלם ומנצת. והגיגי כעוטר לאלוף זר רפנה). עוברה שהאמת ניצחה.

אך מעורבות השבייב הופתרה תקופת מה... "לא. לא הוסתרה. אמרנו שלא צריך לתחף לעיני כל בעיתונות כי זה עלול להרום את המכשה

לשרת את אוייבינו". אך אלוף מרוכי הוקע?

"מה זה הוקע? עוברה שהוא זוכה". כאן מעיר יוסי אחימאיר: היחסים ביניכם ממס חמים. ושמיר מאשר: אני מאוד מחבל אותו. יוסי נצייך

ייתכן כי מתוך אותה עמרה בלתידמיקיטיה חש ראש הממשלה כי האמת האמיתיה ע רצונותיהם וצרכיהם של הערבים נמנאת כתוכוז "צריך להסביר", הוא אומר לי ננושא אוכלוסיית האינתיפאדה, "להסביר ולהוביר לאוכלוסייה כי זאת אינה הררך המשרתת אה האינטרסים האמיתיים של אוכלוסייה וו". הוא יהה ה שיעניק לפלשתינים לראשונה את נציגותם הלגיטימית כאמת, שכן האושונומיה תצא להדך בעריכת בחירות תופשיות של נציגות פלשתיניה "אחת ולתמיד תחיה להם נציגות לגיטימית". מג שאינו מתיישב עם הוודאות המובייקטיבית של האי הממשלה: נשלל בבושת סנים. כשאני שואלת אתו על הבעיה הרמוגרפית, על הנתון לפיו מתוח לגיל זיי רוב ערבי בארץ – משיב לי ראש המפשלה נועל

הנשק הפילולוגי הוא שיפתור גם את נעייה האינתיפארה, שכן ראש הממשלה מסביר שאין ההתעוררות הערכית לאומית – אלא לאופנית-וההבדל הוא מכך שתנועה לאומנית מבוססת נעיקה על שגאה ומניעים שליליים, ועל כן היא חלשה מבסנים וניתן כהחלט יהיה לעצור אותה. התעורות הלאומית הישראלית, לה היה שותף, לעומת זאת, היו התעוררות חיובית שהמניע שלה איננו שנאה לעם

מיהו ראש הממשלה ולאן מוערות פנידו יחאם יש סיבוי שתסתיע אותנו, ארוני ראל הממשלהו אם תידרש תסנית מרינית, האם תאחו

אומין?״ שאלתי. "אני לא צריך לאזור אומק. אני צריך להיות משוכנע. זה הכל". ובתור מי היית רוצה להיובר?

מה ואת אומרת כתור מיז אני לא חושב על כך-להטביע את תוחמי על ההיסטוריה אני צריך למלא את תוכתי. אני לא צריך לחשוב איך יכתבו ומה יאמרו. זה ככלל לא מעניין אותי. מעניין אותי מה קורה עכשיו... אני מאמין שכמופו של דבר הצרק תצח גם כן בכתיבת ההיסטוריה. לפעמים יש הרבה ויופים, הרבה עיוותים בכתיבת ההיסטוריה - אבל האמח

למעשה אתה רוצה להחבר כאיש שודש אה מובה עמי ותו לא. "כתור האיש שפעל".

דאיש שהביא את השלום אוליד "אם זה לסובת עמו. אני רוצה להיוכר כאיס שמעל למען שלום עמו. זה כן

אז שקע ראש ממשלתנו בשרעפים נוגים ועייפים, מתייחר עם השלום שבליבו, השלום שעליו ניתן לוותר באופן אינסופי למען שלום העם

סוף סוף משחה עם שיניים Aquafresh בעלת 3 הפעולות.

השילוב המקסימלי לבריאות הפה לראשונה בישראל משתח השיניים מהמובילות בעולם AQUAFRESH. בעלת 3 פעולות להגנה זלרעננות מירבית. לאחר הנסיון הראשון

בר AQUAFRESH מסגור את הפה

Aquafresh

צרה הפוצרן הבינאותי הנדול למוצרי קוסמסיקה (רפואה, נוש - אשר שיוק בישראל נאוש. 2000 בנו"ם: מלפון 1999 בנו"ם: משיו בשוחה השיות, רשה תסומרפארם וביונייה הובחרות

תפס האחם מכיל חמרי סגע .. הפס הלבן מכיל פלואוריד

אקווה־פרעו

החניכיים

להננה מקטימליה של

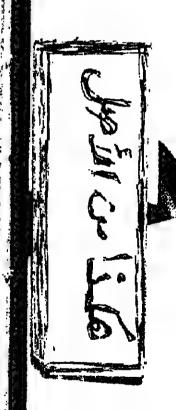
. התורים

אקווה־פרש

עם פלואוריד

ומגן בפני העששת.

למניעת עששה

ולוות בתולות בצבת נותן לנה "דלתנונ" של טורנובסקי)

שמורות הטבע

מפות של צפת אפשר לקכל בלשכת המודיעין, רתוב ירושלים.

אל תוות בתייער ליד מצפה עמוקה, מגיעים אחרי שיוצאים מצפת בדרך הע־

צמאות וווסעים ישר. לא פונים להר כנ־ ען, אלא ישר לתוך היער הנטוע, מהיע־ דות היפים שנטעו אושי קק"ל בארץ עם ארזי־הימלאיה, שלידם נוסעים. לס־ גור את המזגן במכונית, לפתוח את הת־ לונות ולקחת הרבה אוויר לריאות. נוסי עים בתוך יער ביריה אל החווה. יש

בבת־יער יש מסעדה וחמדה. ילדים יכו־ לים לרכב על סוסי פוני והגדולים על סוסים אמיתיים. מכאן יוצאים גם כל מיני טיולי רכיבה וג'יפים באיזור. אורך שעתיים וחצי. מטיילים כאן כל הש־

רושלים לאב שעלה מאשבנו ולאם ממר הצבון, או לסומטאות ציבת. רושלים לאב שעלה מאשכנו ולאם מם שלמה בראיל לוקח אותנו שתחה ירושלמית ספרדית. למד במצי רים ובשנתיים האחרונות לחייו הנהיג את קהילת מקובלים בצפת.

בית כנסת האר"ו האשכנזי ניבנה לאחר מודוו על חלקת השדה שאליה יצא עם תלמידיו, נורי האר"י, לקבל פני שבת המלכה. בית הכנסת שנהרס ברעש וניבר נה מחדש בשנת 1857 מעיל עד היום. אין בו כזוווה ולא היוצה אף פעם. יש בו ארון קודש מקודי יפהפה שובנה בידי ננר אומן מעץ זית. כולו קשתות וארב־ עה עמודים לכבוד ערי הקודש בא"י: חברון, ירושלים, צפת וטבריה. בנות ישראל, וגם הבוים, מתבקשים לבוא

יום חומו אם לא לים, לנחלי מעשע בסמטאות הלב־ ווהנולות של צונת העתיקה, כול חד לת ואם הסיפורים לא היו כל כך צפי

(רענים מומלץ) ועם גיחות לחוות

והקל בקמטאות התבולות שעם בוכב לרתוב ירושלים במרכז מבתונים תעלכים ברגל. פונים לרדורב פיתחס. לפני בניין מספר 49, פונים למש צרה, 'סימטת המשיח'. אחר

בית היה נדמה לנו שאנדנו משוטטום מהכני יווני בהרי כרונים. לו של שעה, שעה וחצי בסמטאנה מת אנשר גם לעשות יונו־יומיים בצר מש ענש באחד מבתי המלון בעיד

מה הו בצמת מבנה ב־1780, נוחים בר־

מן הסיפור על וקנה צפרוית אחת,

לווה נישים שבתם היה כבוד לוקנים. אבוהב. שוא בון השם", ענונה הזקנה "עד לוא משיה". וכי שלא היה צפרוי תושהא מתבח למשיח. שצות סוכת נמנים ויספין. הולכים ז נית הכנסה ע"ש הסידי צ'דנוביל.

ALTO LANGE OF THE PARTY OF THE

יותי. פרנם הוא הוכד של הרבי יווני. מי שמעוניין בסיור יותר ארוך ומלומד מושמל, מועים לכבר והמנינים שבו יירל להצכורף לסיור צמת העתיקה שיר משור התנה במלחברו העצמאות. יוכל להצטרף לסיור צפת העחיקה שיר שזה התנה במלחברו העצמאות. שותה נכו פתם, כי לכאן היו מביר צא בכל יום חול בתשע והצי בבוקה. הפתחה כי לכאן היו מביר צא בכל יום חול בתשע והצי בבוקה. ים מדם, כי לכאן היו מביר א בכל יום הול בינל לשכת המודי משת. הכד המרכזית של צפת מרוצב ירושלים 23, מול לשכת המודי מראב ירושלים כג, בי המרכזית של צפת מין. יש גם סיור לילה שיוצא ממלון מין. פגיעים לסמטה מטויידת תכי

מיוחדות לשים במזרות. עליהן בחלימות חצלה וקפדות שטים חמישה עד שבעה

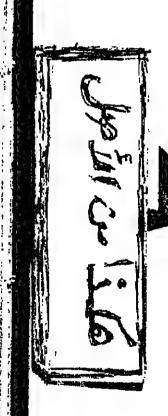
מיוחדות לפיט בנקרות עליהן, בחלימה הצלח וקקדות שטים המישה עד שבעה איש עם מדרין ומציל צמוך. זה מה שנקרא בעולם הגדול "ראמטינו", ומגשנו שם אמילו נשים: דתיות ומצועדות שנהנו מהחוויה החדשת של שיט על מים טוערים בנותי ירדו. יש מסלולים שווים משלה עד המש והצי שעות, לנועזים שדוצים לשנט עד תכנות. מניעים מצומה מהוחם. טימה צמונית לראש פינה, השלט אומר אל "קורות צה" מניעים מצומה מהוחם. טימה צמונית לראש פינה, השלט אומר לפיות עוף יוחון. 20 מטר אחרי שבוע נדוק מנום שמאלה לכיוון קיבוץ נונן, לפנו צעך המקק. כאן חולום, ליך עץ אקלומים בדול, והבחוףים לוקחים את השייטים אל תמדר ולכאן מחזירים אותם, מיטים נוסמה בעלמן 24422-00, רצוי לשעות העלב.

קסמי המזרח הרחוק בחדר השינה שלך -חלום שתוכלי מעתה להגשים עם סט המצעים חיפהפת שאויח עיצבה במיוחד בשבילך, בהשראת הסרט ״הקיסר האחרון״. דגם "סין" של אויח - חמילה הראשונה באופנת כלי מיטה - המילה האחרונה אצלך בבית. לחשיג ברשתות השיווק ובחנויות המובחרות.

שה לאבול. מיפה משניה על הטבתא שישבה כאן מסויידת תכלה שמובילה לבית הכוסח מידה ניפים שרדים כדי סירות נהר לאחד היה עובר ושואל, מה ושמע בחצר, עץ רימון ושקד. ביה כנסת נדול ומפואר ע"ש רבי יצחק אבוהב שחי בספרד במאה ה־15. ניבנה בידי עולי פורטונל ב־1500. עם תשע כיפות לנג עשרה חלונות קטנים ואחד עשר נדו־ לים. ש האדמה הבילה ב-1780, מחים ברי מה, מדם בחינת הוב"ט, 1837, שופץ בי מה, מדם כפיעות הוב"ט, 1929, מה, עוד, של אלים אמולג, חגויות ובתי מה מחדם בחינת הוב"ט, 1929, למה שדש בשרעות ותרפ"ט, 1929, נה, עוד, של אליט אמור. למה שדש ב1974 בידי הסידי סקו־ קמה, וההרגשה היא כמו בסמטח של אי

חדשו אסם מגישה תוספת של הנאה למי שאוהב מיונז אמיתי - מיונז עם תוספות ו מיונו עם... רעיון פיקנטי שיוסיף טעם מיוחד לארוחה חמת או קרה!

לבחירתכם - מיונז עם שום ומיונז עם חזרת.

זה טוב-זה אסם

סדרת מיונז עם... של אסם מוגשת לכם בבקבוקים לחיצים שעומדים על חראש. לבקבוקי המיונו החדשים של אסם פתח משונן לקישוט דקורטיבי של המנות וחטלטים.

דע מלה, בעיקר בגלל חומרי היסוד ביפו, אבל אין כל קשר בין השתיים. מתחכם מאותו מסכה עצמו.

הקבועות. מאחר שהומנו את המנות אנחנו פותחים בתומום, ובעור אנו המיוחרות, נבצר מאתנו לטעום מן בוצעים מהפיתה (שהוכנה במטכח השיפורים למיניהם. חבל. אולי היינו המסערהם ומורירים ניגוב ראשון, אנו מתלהכים יותר. לכל מנה עיקרית למל כאותו שולחן עצמו שוק אווו שואלים את פייר מי אתראי אצלו על נילוות תוספות (תפורים או אורו). יות תשוים יחד עם שיפודים של הכנת התומום. אני, הוא משיב. ומאין כמרכן יכול כל מי שקומין מנה עיקרית למר את סודות הכנת התומוסז היה לי

סושי וטמפורה והג'ינגר שביניהם

פשי. אנתנו, למען הזהירות, על מנות שני לנמרי לא רע. . צורי תקופה לא כל-כך מלבבת ויטעועניבמבו" (תל-אביב, רדגוב מקן 137) באה לה ערכה. רפי שאולי ע מומיע כמיטבו, הפשיל שרוולים, תלין מנחים, שינה ושיפר את התפריט מת העלה על המתה (של תשולחן) את

מוצרים היפני. השנט נתרכו כסושי ובסשימי, שמד את היקיסורי ואת הטמפורה לועם הבאה. פושי הם פרי ים וחלקים תחונים של דג שלא בושלו ולא טוגנו ומו משו כלומר - בשרם גא לחלושין אור ההסילונים). כל פרים של המושי שו לרבוקת אורו. את כל ה־חבילה־ ש אה סובל כרוטב "תמרי", שכדי לפיש מסיף לו כל מועד, לפי טעמו, מואסאבי, ה'תריין" היפני. אותם . בישם, ללא אורו, הם הסשימי. זוהי מתודה – השטחית, הלא מרוייקת עד מו - על המשי המשיבי.

לשנים סיננינו במבו" אתה יכול לגל נמננית המשי פיסות פילה של לשת קלאמרי, טונה ארומה, חסילונים, קוצ עשוף כאצתיים, ועוד. בין לבין מה לועס מעט ג'ינג'ר כדי לסלק פעים עודמים ולהכין את החיך ללומים חרשים. אמשר גם ללגום מדשום – מרק הירקות היפני, עם יומרות "אירופיות" אך תפריט גמיש טוב יותר. או שאנחנו טעינו. או שפייר וומת של אצות. מי שרוצה לגוון יכול לחנין משהו מהסושי ו/או סשימי מותה לארוחה, ולעבור אחריכן מהלים יעניים אחיים, או ישירות אל המכקש להתאים עצמו לאוכלוסייה שעה

הוה הוא כחוד גדול כמימריו העונה לשם בעצמו. חמצא שם על הצלחת, בין היתר, פייר. מכורתו היא שווין, למסערתו מלפפונים ופלחי גזר, הכל תוזו ובררגת שימי על צלתה אתת ומחירה לזוג הישראלית הוא קורא "על האש ועל דריפות גכוהה. הישראלית ואת עם שם כוה, הישראלית וא עוד אחת עם שם כוה, הכייפאקי. יש עוד אחת עם שם כוה,

תומוס עם ופש חצוייה

יפה אתה מקבל על שולחן אתר חומוס ופיתוח עידאקיות יוד עם סבעות ענל בתחמיץ שהו ופלפלו ואימה אתה יכול - קבינה בשר (הודרה כבשה)

עוברים למנות ה"מתוחכמות": כתך

של "לבן" ברוטב שמנת, אפוי בתנור:

בימן אוחבים את זה כבה. גם ב"סינגינו־במבו" בחל־אביב. (צילום: שמואל רחמוי).

אתהו יש מקום כזה. בתל־אביב. עובד דרוזי מאתר מכפרי הכרמל, הוא לגשת לרלפק הסלט וליטול משם כאוות הוצו יש בעום בווג בווג הביה משיב, ישבתי שלושה ימים בכיתו נפשו מלכר בשרים כמנה עיקרית, ניתן בקצה ודך פתודתקוה, קצת לפני הגשר הנודל המחבר את תל-אביב עם רמתיגן וראיתי איך מכינים שם חומוס וכל מיני סלטים מזרחיים. טעמנו מהחומוס.

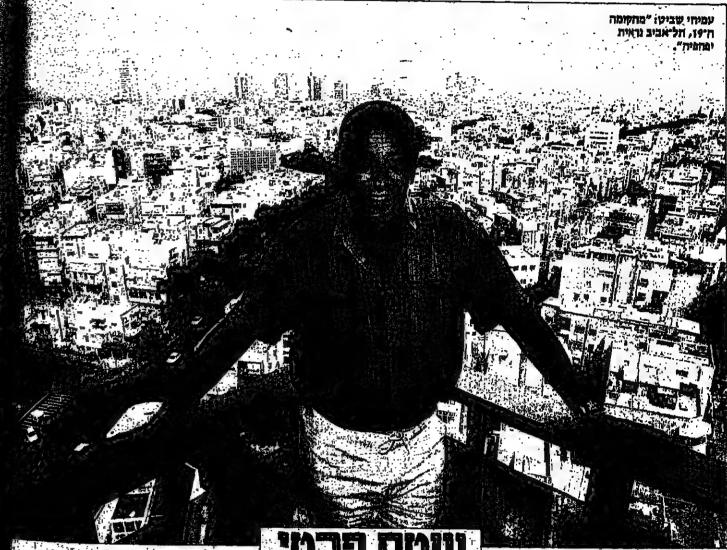
המנות האחרונות אינן נרכשות באיזור של מלאכה. מסעדה בעלת לתומנו סכרנו שררוזים מכינים חומוס אצל יצרנים, אלא נעשות במטכח. וכלל ניתן לקבל כמנה אחרונה אפילו עכשיו משתו טוב: ה"חמוצים" קרם־סוזט. אין מכינים אותו ליד שולתנו הצוריים. ומי שאתראי על ה'מישמש" המוגשים לשולתן. פייר עושה אותם של הסוער ואין מלחיכים אותו לעיני מהיר ופשוט יותר (אחד מסודותיו המקצועים של פייר) וכסך הכל טעמו לגמרי לא רע.

מחירים לדוגמה: מנות ראשונות -פייר למד מלונאות במכורתו ארץ בשר עגל ממולא עם רוטב דמיי נלאס. 2,5 שקלים. פיתה וחמוצים – תשלום האלפים, עלה ארצה ב־1975, עסק זה היה הספציאליטה של היום. מרי יום בפרו. תבשילי בשר "מיוחסים" – כ־15 במלונאות ומטעדנות. בילנול פה, מתחלפות כאן המנות העיקריות שקלים. בשרים אתרים – כין 12 ל־15 - המיוחרות". תוכל, איפוא, לקבל שם שקלים שני שיפורי בשר עם תוספות עם נפש הצוייה – תומוס ומשופרים מצד ביום מסויים שוק אווו ברוטב תפווים, או . 10 שקלים. מי שמתעקש לקבל אומצת אחר, ומצד שני כשר ענל ורוטב בן סטרוגנוף, וביום אתר הפתעה אחרת. פילה ישלם בעבורה 25 שקל. המטערה בתפריט עצמו מופיעות רק המנות

בשכתות – מצורויים וער חצות.

27 Sipesio

כל החיים אני מרגיש במין חופשה

אמן ואיש עסקים

יליד ת"א (1934), בוגר גימוסיה

הרצליהו למד מילוסופיה, אמנות

העברית ובאוויברסיטת ת"א

ובחו"ל בגלריות ובתערוכות

ַרמן) וחיה המנהל האמנות:

ומינחל עסקים, לימד באתיבסיטת

פילוסופיה ואסטטיקה, הציג בארק

בינלאומיות, ניהל מוזיאונים (חיפה,

בחערוכת הארבעים, מנחל "ארטס"

טכנולוגיות ועוסק בפיתוח מיחשוב

חמוצים, שימורים ומעיקר גלידות, אני אותב לאכול

ולעשות גלידות במבחר טעמים, הגלירה הכי טובה

ו הכיף של תל אביב הוא התחשת שהכל כמגע יר,

שלי היא גלידת גאנגץ. משהו ופלא

ביולוגי. נשוי אב לשלושת, סב לשתיים, גר בעין־חוד ובת"א. ה, למעלה, 19 קומות מעל דיונגוף סנטר, שקט, ממוזג ותל־אכיב נראית יסהפיה. ברירה הואת היא במקום מלון לארבעה ימים בשבוע. היהטנו אותה נקי, לבן, שיפה מנוכר, פונקציונלי, שלא תיהפך לעול. חבית האמיתי חוא בעין דור. בית על גבעה שנכנה כבית סורישבוע אבל נוכתנו שהוא ביתנו הממשי. בסוף השבוע כל המשפחה מגיעה: הילדים, הנכרות, החותנת. כשאני מסחכל לכיוון הים, אני רואה את מכצר עתלית, חורש טבעי: רק כשיורדים לחוף רואים את הטינופת של

ציו הוד זו מין שמורת שבעלגם מכחינת שבע ונוף וגם מכחינת הטיפוסים. פינה ססומה, חמה מנותקת מחומולה. גרערו קטו עם 60 עצי שרי נחצר, גרייבות מבנו, אנונות, מאפאיות, פסיפלורה נפלאה פיג'ונות משגעות. את יודעת מה וה לקטוף מישמש מהעץ, לאכול תאנים שאתה גירלתז תענוג, ויש בעשרים מיני תכלינים, לכישול ולמשקאות, ואפילו קנייסוכר. זה מענוג מיוחר לאכול עם נכרותי "קיינעס", לשחור את סעם הילדות במציצת המתוק

לפנות ערב אני יורד לים, וחחר הביתה לתפום ארו שאתי השקילה על המרספת. בערב משוחה עם הילדים, מקשיב למוטיקה, עורא, וכשיצר היצירה גובר אנו יוצא לסטוריו. לפעמים מכלה שעות ליד 🖈 המחשב שלי, המתוכר למרכוי מידע ביגלאומיים, ווה תעלוני.יש לי התקפות של עיסוקים במשבת הכנה

ותרושת הומינות חשוכה לפעמים יותר מהמימש שלה. אתה יושב בריונגוף סנמר ויודע שיש לך 12 בתי קולנוע בטווח של 5 דקות הליכה הל דקה מהקונצרט ומתתיאטרון והגלריות לא התוקות ולמסי תנויות ספרים ותקלישים, בסלוויויה אני סולם גם את ארה"ב וגרמניה ואפילו רוסיה כשירור חי מתילו האינטיפלה לראית עוד יותר נוראה ואתר מהגיע שאתון מי 10 דקות מאסון מבע, ומאירועים אסוקליסטיים, ואתה מתרגל, למרות המחילה וכאר

בולנו יושבים פה ומאוננים עם תרבות, אמנת. פוליטיקה ושום רבר לא מויד. בתרונוולים שובתים חוקנים מנחים, מגן דור משחק ולמעלה - ואקים נודא הנהגה שלא יוצרת חוון אלא קסנוניות של הילוסי רטות על כסאות, ערפול חושים שגובל בטפסום חו מנחיד. אין תחושה שאמצעי התקשורת נותנים המונה אמינה, נרמה שהכל מסונן, מצונור, מין דרום אמיל. כואת, ואתה הושב – מולא הרור, שלי, אכל, וש לכים ונברים הגרלים לעור מלחמות, למעובו מוסר ועובית משותים. זה מדכא: אין לו בעיות כלבליות וזו העלה עצומת אני לא צריך לפנא האף אתר, מספים לי לפגא

אני אוהב לאכול ולעשות גלידות במבחר טעמים. הגלירה הכי טומה שלי היא גלירת גיינג ה. נפלאה

מה מדם לך סיפוקז ליצוד, לקרוא, להאזין למוסיקה, לטייל ול. שה אתה שונא לעשותו <u>למלא כופסים, לבקש סליחה, לעמוד בתור</u> נה אתה אותב לקנותו <u>קפרים, תקליטים, כלי כתיבה, מחשבים</u> ַּמָה המאכל האהוב עלירָו *גלידה.* . פת נשבילן בילוי טובז <u>לעבוד עם המחשב, להסתכל על הנוף, לפנ</u>וש אדם מרתק. שת וכרון הילדות תחוק כיותר שלךו <u>ספריית איזרסקי כין אופיר לעדן, עוצר ווריקות.</u> לאיזה טלפון אתה מצפהו *לטלפון אלקטרוני רב־לחצנים שניחן לחזוח דרכן בדובר*.

נאיוה איחע הסטורי היית רוצה להיות נוכחי *בחתימת חוזה השלום*. מה חבי חשוב לךו <u>לנסות לא לשקר לעצמי, להשתדל להימנע מ</u>אילוצים חברתיים ואחרים, <u>להביע את האמת</u> שלי, זו גם חובתי וגם זכותי.

מה בערער את בטהדונך: <u>תוקפנות, קנאות, אלימות, וולגריות.</u>

פולא מוסרי בעיניךו <u>הרכה דברים שאנו עושים "כדי לשרוד".</u>

עלמה קשה לך לסלוחז <u>על רשעות לשמה, חוסר יושר וטימטום</u>

מה החולשות שלדו אמונה באנשים, נאיביות.

מוי אתה נבהל מעצמךו <u>כשאני חושב שרק הפיכה תשנה את המצב כמדינה.</u>

למי אתה בזו<u>ו לאלה שבטוחים לגמרי בכל דבר, ולאלה שמועלים באמון שנותנים בהם.</u>

מה אתה שונא בארץה <u>העובדה שהטבע נשחק, הפער הגדל בין המנהיגות והעם.</u>

מוי אתה מהביישו <u>כשאנשים מתחזים. ולעיתים כשאני צופה בטלוויזיה.</u>

מנוי אבל כשרואים מה קורה מסכיב, נכנסים שיישו שביציאה את הרצון לעשות דברים.

מושור הכי חשוב בשבילי זה סיפוק רוחני, אתגרי

אפרת ומיכאל גיטלין. אני רוצה לסבל את האמת של האמן, לא את המניירות, לדעת שאני קורא את מחשכתו והרגשתו ביצירה. לפעמים אתה עומד מול יצירה וחורר לאמן, למה שרצה להכיע, לצורת הסתכלותו על העולם והאמנות, למכניקה. בהבזק של אלפית השנית, היצירה נהפכת מרכר תלוי או עומר למשתו שפוגע בנימים הפנימיים שלך. זה לא קורה

מוסיקה מרגיעה ולפעמים מרגשת אותי, החל מפילים נלאט דרך זויוואלדי ומוצרט לג'אז ומוסיקה עממית. אוזב את פוליקר, גלרון, רביץ והכי את אריק איינשטיין. הלכתי לשמוע את שלום הגוך ונהנתי. גם להם הודהות טוטאלית עם השירים. זה היה מרגש. אני אוהב את המוסיקה הישראלית שנוצרת. זה תחום עם המון מקוריות, ספונטניות זכות באיכות המסרים המועברים, מסרים הנוגעים לחיים שלנו פה ולא חיקוי לברום ספרינגסטיין (אותו אני אוהב בקונטקסט שלו). ארם, חזה, ארזי – הם לא כליכך מרכרים אלי, כנראה שעברתי את הגיל. אני מת על תנבעתרון. הם מזכירים לי את התקופה היותר אידאליסטית, רומנטית, את התקוות שהיו ובגמרו. אבל כמו שאומר יעקב אגמון – אסור לאנד את הייאוש. את התקוה כבר איכדנו. יש לי מינוי לפילהרמונית ומדי פעם אני חולך גם לסונצרטים מיוחרים או לאופרה. עכשיו קניתי את "חליל הקסם" בהפקה של ברגמו, וכשנמאס לי מהטלוויזיה, אני תוקע לויראו את "חליל הקסם" ונכנס

"אני לא חברותי במיוחר. יש לי ידירים אבל לא הרבה חכרים של ממש. אולי אין לי גם צורך. אני מאור נהנה מחברת עצמי ומספק את עצמי בעבודה, קריאה ויצירה".

השלמה. כומנו חייתי חולה מערכונים, היום פחרת. סרטי אלימות אני לא סובל. מעניין אותי וחירוש במטר הקולנועי, חשיפה של קולמות אחרים, בעירת שאיני מודע להן, דרכי מחשבה, גישה וצורות המתכלות חרשות, העברת מסרים וחוויות כצורה ריוואלית, וגם בריחה וניתוס מאתרוריות השיגרה: אני לא מוניש חובה תרכותית ללכת לחיאטרון. אם תאשרון, או משוה כמן יהיוורי האחיור, שונא האגות מסוג עלוכי החיים ו־סלאה שכתיי, גם בוריל לא הולך למרויון קל. מעריה היאקרון אינטימי. אינטלקסואלי כסאוי:

"אין לי בעיות כלכליות ווו הקלה עצומה. אני לא צריך לקנא באר אחד, מספיק לי לקנא בעצמי. אבל כשרואים מה קורה מספיב, נכנסים למו עקה שמוציאה את הרצון

אלתרמה וך החברין שחידו גם חברי שקרו, אחב אל

חשירה הלאומניה באנגלית אני קורא יותר

ילוסופיות, ספרים הסוסקים במיכנה התפיסה של

וות החיות שיש לתן עומק רגשי ואינטלקטואלי. דיון הא תובלק העיקרי בנישתי לחיים. בספרים דיים האנשים בחורית, בעבודה אני מנסה לקבל דיים שמשר קיומם בין שנה לשלוש שנים. נים וחלתי את מוזיאון חימה, שלוש שנים את וות ועכשיו אחרי שנה וחצי שעטקתי באירבה משותי של תערומת ה־40, לקחתי פסק זמן ומנחיתו לעסקים המשפחתיים ולפיתוחים

מלופו שגן כפוף לשינרה מומד, יש לי סרר השון כן לבין, כמו עלשיו, הלק גדול מדיום למיאה לורא לפחנת שני ספרום לשבוע למינה לשבוע למלא את מה שתחסרתי בתקופת העבודה לשבוע למלא את מה שתחסרתי בתקופת העבודה לעבודה לענות בשני לעבודה של מינהן האלה שקבי קראתי את ספרו של מינהן האלה האלה הקלים זונא מהכלל ספר דובה של היום את להיום רוסי שנותן או להיום שה לא מסרות בהילך השבוע אני לעוור שה לא מסרות בהילך השבוע אני המסחנית של נימונשטיין המסחלה מעניין המסחלה מעניין המסחלה בעוער בבוער לערוא שורה עברום, בעוער שורה אותב לערוא שורה עברום, בעוער

זבחו"ל. בארץ אני אוהב למשל חלק מהדברים של תומרקין ושל קרוון, אהוד אלוני, פנחם כהן־גן, כני הרבה, אכל כשזה קורה – אין חוויה שתישווה לזה.

ממנו וגם מהתופעה של צעירים יפים, זרוקים, שיש

סרניים אני מעריני לראות בעולנוע, הוירא זה רק

כל החדים אני מרגיש במין הומשה, אכל כנראה שגיל 54 עושה לך משהו, עוברה שיצאתי לשבוע מושה של ממשן בשלמויה שתורביה. הוששה זה להיוה זרוק מוטאל, להטור את השענו מודיו, לעשות מה שבא לך ברגע שבא לון לקדוא, לאכול טוב. ישהאלים לא מירוסופה, מפרים העוספים בזכנה התמשבה. בז לר בינע שבא לו לקדוא לאכול מה הפתה מתרים במאלולית שיודלוניה ומחשבה. בז משוכים מאולונים מונגעים מעניינים התיכות עם הל מדינגים ומעסקי ים כלי ויחום מריכוני ואות אורה לא האולונים מאולונים מעוליה. לא האולונים מעוליה לא האולונים מונגעים מעוליה לא האולונים מאולונים מאולונים מעוליה לא האולונים מאולונים מאולונים מעוליה לא האולונים מאולונים מעוליה לא האולונים מעוליה האולונים מעוליה לא האולונים מעולים מעולי היו שם. היתה מוסיקה סובה, ביהור שקדל אומיאולוגיים מעניינים, חתיכות עם ובלי שרצו על חומים מרחיבים, ומעמקי ים כניו ויחום סכינתיי, אני מיפו לצלול בארץ וכחודן, אחב את חווית ועריתות שנבלילה לא השבתו שבים הזיבון יש נקיון גלילות משבעת ורגים נפלאת בשי שלאתו בדרום תורקה.

אתם רוצים מזרון רק לגב או מזרון לכל הגוף?

כולם מדברים אתכם על הגב, אבל אם אתם זוכרים שחוץ מגב יש לכם עוד כמה איברים בגוף; חשוב שתדעו כי *"מזרון־גוף" טימונס* הוא המזרון היחידי. שתוכנו להעניק תמיכה נכונה ובריאה לכל מילימטר

"מולון גוף" סימונס – לכל גוף ולכל הגוף!

אחם רוצים מזרון רגיל או את המזרון הטוב בעולם ?O.P.C.* מיטח

ORIGINAL POCKETED CO

בחורונים הרגילים חקפיצים מחוברים ביניחם בחלקם חעליון ובחלקם מתחונון. לכן, כשאתם שוכבית על מזרון מחסוג חוגיל.

אז מי מספר אחד באמריקר ובעוכם כוכו?

כך. ב"מורוך נוף" סימונס תנועת קפיץ אחד אינה משפיעה על הקפיצים האחרים, כל קפיץ מתפקד

באופן עצמאי ומעניק תמיכה נפרדת לכל איבר בגוף

- בהתאם לצורתו ומשקלו. כן, "מזרון נוף" סיסונס

הינו היחיד שמכיר כל נסרוה בגוף ויודעו להבחיו.

"בעיניים עצומות" בין ראש לדגל, גב לברך, כתף

ירחון הצרכנות הבלתי תלוי החשוב והמחמיר בארה"ב. ערך השוואה עצמאית בין 32 מזרונים של יצרנים, שהציגו עצמם כטובים בעולם. הירחון בדק אמינות, נחוות, אורך חיים ושווי - כעומת

עלות. (קבע חדימשמעית: סימונס השוב מכולם!

אתם מעדיפים להתעורו או פעם אחת בבוקר?

רק הקפיצים העצמאיים של סימונם. המניבים

לגוף המתנועע בלבד, מאפשרים לכם יפרסיתר

אחד לחודי – ליקיצה רעונה בבוקר –

אחם רוצים גם שיכבת

בדנם "WORLD CLASS", שהוא חזגם היוקחד ש

שימונם. תוכלד ליחותו בנוסף לשישול ביים נו

רק עם *"מזרון" עוף" סימווס.*

פינוק מיוחרת?

מלאה בזמן השינה. כשתחתו בך הזוג האחד אינה

מורגשת כלל אצל בךהזוג השני. ישניכם ביחו וכל

רוצים רק 15 שנות 🖤 וות או 118 שנות ניסיון אם כל תחוון של ברהזוג מעירה ענות אחריות? - אתכם משנהכם ביסוון עף סמול

על ההבדל בין מזרון למזרון אתם יכולים לחסיק

גם מסספר שנות

שוחיצון מעניק לכם... אתם מבידים עוד מנה עוד תרצו (ותוכלוו) לעבור

ים אל אחת מחטיות המזרחנים המובחרות! משת את "קודק עק" סימונס. דם את "מבחן סימונס", במקום, מח"ל מרק עק" סימונס הוא הצלחה משת חיוויד בעולם לכל גוף – ולכל הגוף!

עומבחו סימונסי

היחידי בעולם לכל גוף - ולכל הגוף.

יה היה אי פעם עץ. עץ רגיל. עץ לא משהו מיוחד. עץ לא שלנו ולא שלהם. ומוערת הח" קירה לא בריוק ברור מי אשם. אבל העץ נגמר, ואנחנו נשארנו במידבר, כלי כתם ירוק אור לרפואה. ואני לא אומר שזה סוף העולם. אנשים יכולים לחיות גם כלי עצים. למשל בנורה. למשל כמארים. אכל ככל ואת היה נחמר כשהיה עץ כזה. ועכשיו אין כבר שום עץ. חכל.

הוא עמד לכד, על ראש ההר, ההר שפעם היה מיוער, רוחש מטיילים וצפורים. העץ האחרון כארץ ישראל. השאלה שנשאלה כדרגים הגכוהים היתה, כמובן: של מי העץ לעזאול, שלנו או שלהםז

הכנסת הגכברה הפסיקה את פגרתה כדי לרון כנורל העץ הכודר. חבר הכנסת מהתחיה גרס שיש להתיישב מתחת לעץ, ויפה שעה אחת קודם. לוינגר נאם ברחבת הכותל: "זהו עץ קדוש, אכרהם אבינו שתל אותו, ואחר כך הרביץ בנאכוט שלו לישמעאל והגר בדיוק כאן, מתחת לעץ הזה, או שקט שיהיה

יוסי שריד אמר שואת "בושה וחרפה" ונינוף על ביזיון הכנסת ווילות היושב־ראש. תנועת "שלום עכשיו" יצאה להפגנה המונית מתונה בסיסמה: "עץ

עץ אחר לבר, אחרי שכל החורשות והיערות, שלנו ושלהם, כבר נשרפו במסגרת האינתיפאדה, הנאבוטיארה וחגיגות הארבעימדה. בכיכרות הערים הערביות התגודרו צעירים רעולי פנים, ושאגוו "ברם ואש ניפרה אותך, יא־עץ". חוסיין החלים לוותר על העץ. יש לו מספיק עצים שרופים. הוא לא צריך עור

עץ לכד, בראש איזה הר, הר די נמוך שנקרא הר הכרמל, עד אורן הכי רגיל שיש, עם מחטים ואיצטרוכלים פקוחים. פעם טיפס עליו ילד, הביט לשמים, וראה כוכב נופל על חיפה. זוג אוהבים מקרית־מוצקין חרט על גוע העץ הזה, לפני שנים, לכ עם חץ נוטף שרף, ושני שמות של גערה ונער שהיום הם גרושים ועוסקים כ"רילאסטייט" במיאמי, פלורידה. "העץ שייך לעם ישראל, והוא שיחליט נקשר לגורלו", אמר שמיר כנשף מככי האש.

"לא יעלה על הרעת", אמר שמעון פרס בעצרת 'ערגים מחווית.

"לשרוף אותו הלילה", נאמר בפירוש בכרון מס 578 של אש"ף המתקרא אירגון. הטלוויזיה האמריקנית שידרת ללא לאות,

באמצעות לווין, וטר קופל הסתרק מול העץ ואמר למצלמה: "ובכן, זהו העץ האחרון, והמאבק ברגע זה

השמש קפתה כמו שלא קפתה מעולם, ולא היה צל. היערות, שהם מיווגיהאוויר של הארץ, נעלמו כלא היו. חורשות שלמות של אקליפטוסים, אורגים . וברושים, מטעי זיתים ודקלים - הכל נשרף כמסגרת המאבק על ארץ ישראל. לעתונים היתה בעיה משום שבלי עצים אין ניירות, וכלי ניירות אתה לא יכול לרעת מה העורך חושב על העץ האחרון. אכל הבעיה - החמורת כיותר התעוררה ככתי המלאכה לנאכוטים.

אנחנו חייבים עוד אלפיים נאכוטים באופן בורל עמרו מחראלה יעקובי. יוממה אתם רוצים עמרו מתחת לרגלים, ומיכו לראות מה יעלה בגורל שנעשה נאבוטים, מחולו" אמר סגנו הנאמן.

"יש בכל זאת עוד עץ אחר..." – פלט תתיאלה

שהגריר זאת הבדרן המשעשע:

"אם יש לכם ביצים – תביאו כסף לעצים".

"בואו לא נשכת את עמוד האש", אמר פרופ'

אבל מנשה רז אמר שזמננו תם. למרכית האירוניה נסתיימו השידורים כ"התקוה"

בטלוויזיה וברריו שמעת ללא הרף דיונים במעגל סגור. גלי צה"ל פתח כמיבצע "עצותרום" וכו זמרת וכררן כיקשו מהציבור לתרום חורשות ויערות, או, כפי

בטלוויזיה, במהרורה האחרונה של החדשות, מנשה רז הפגיש את הפרוסטורים אלדד ולייכוביץ שיריכו קצת על המירקע לפני שהציבור הולך לישון

"עוד בשישים ושבע אני אמרתי שמרוב שריפות

לא תיראו את היער", אמר פרופ' לייבוביץ. משורר ניסה לקרוא שיר קינה על מות האילנות.

נגמרו היערות והחורשות. בעקבות המאבק. כל מה שהיה ירוק, נשרף. אפילו הקו הירוק היה שתור

וה עק שלנו", אמר אחר מוותיקי העמק. "אנחנו שותלנו את האקליפטוס הזה נגד הביצות". "זה לא אקליפטוס", ענה לו אחר מותיקי של הטיול, ששמו המוזר הוא שומם אלטובי, החליט

> התפללו לאללה ותיכו לזכויות לגיטימיות ולצל". סתם אורן טיסש, הכי רגיל ורוסר שיכול להיות. השורשים, ופונו בכוח סביר. והאורן חיכה כין האיצטרוכלים שלו להחלטה מדינית נכונה כקשר אליו.

אוגוסט, חודש תם ודביק, ואין איפה להסתתר. אנשים חיפשו צל ככל מקום, אכל הצל היחידי היה צל מיוחר. אבל הוא היה העץ האחרון, והיה נוצד לרעה של רגלים שהתנופטו ככל מקום, כגלל המצכ. הם שיש בארץ הזאת גם עץ אתר. שבאינה מקום, בפיסגה העץ, ובכלל, מה יודיה הסוף פה לעזאולן

ההר שמתחת לעץ האתרון בארץ היה סרה לגמרי. מין קוג'אק כזה עם אורן אחר על הראש. עוברה האת הקשתה על הערבים שניסו לטפס ולשרוף אותו, כבקשת הכרוז. וגם כוחותינו לא יכלו להגיע בקלות

אל פיסגת ההר בגלל האכנים שניורקו עליהם "הם נרגעו", אמר שו הבטחון. "תנו לי לטפל בעץ הזה", מיצמן כהנא. "לגמור על העץו" – יצא כרון נוסף לשטחים, כרוז 579 המפורסם. "אותי תעזכו בשקט", אמר דוסיין.

"היה לי כבר מספיק מהעצים שלכם".

לטייל בתוך הכית שלו.

בבוסר אונוסט נעים החליטו מדריכי גוש אמונים לצאת לפיול כהרי הכרמל, כולל העץ הקרוש, שם יעשן את חניית הלילה, כראוי לניני המכבים. הם אפילו לא חשבו לבקש אישור לטיול, כי ארץ ישראל שייכת לעם ישראל ואף אחר לא צריך אישורים כדי

עכשיו, לך תדע איך וה התחיל, אבל כשהטיול הגיע אל העץ, לא עברו שלוש רקות והעץ האחרון נשרף. וערת החקירה שפעלה במהירות ובמיומנות תשפה לציבור את המסקנות הבאות: הסיול הגיע לעל. שני נערים פלשתינים חיכו להם וורקו עליהם שלוש אבנים. כוחות צה"ל התחילו לטפס ולפור גו, והמאבטה סלקיליה, "והו וית. זית שמתחתיו ישבו אבותי, שהיי הנוער בסכנה, ושלף את הלהביור שלו. והעל נשרף במדורה ענקית וקרס מיד. חיילי נולני נישו אכל זה לא חיה אקליפסוס ולא זית. זה היה אורן. לפנות את המטיילים, אבל הם התעקשו להישאר עם

היה היה אי פעם עץ. עץ רגיל. עץ לא משה הכרמל, יש מקום אחד עם צל, לשים את הראש, לנות להרבים קריר ועוב, אולי אמילו לחשוב

מהרו לחטוף את ההיזרמנות החד-פעמית ש"אלקל" נותנת לכם עד החגים... כל הקודם - זוכה!!!

60 דגוני ככות ועשרות דגתי שוכחנות. המבחר הגדול בארץ!!!

מבחר ענק של חדרי שינה, מערכות סלון, מזנונים, שידות, כורסאות טלויזיה.

החברה הותיקה המובילה ביבוא ושיווק רהיטים

ירושלים: שלותציון התלכה פי חלי הוודגע. צמי רמת גן ביתילו - מול הקויון פ תי בית פריזמה, רח אפעל בין, נוד מינושיבים בס

1987 העסק הנכחר

Hiaeain 32

דומתת דוסד וחד עם מיי?

שלילה שפר מבקשת: הניחו ליעל, כתי החולה, למות. פרופ' שושנה בירן, 🔄 ראש המחלקה האונקולוגית כ"הרסה", ירושלים, אומרת שהמושג "המתח חסד" טומן בתוכו סתירה איומה. זה דכר והיפוכו. אבל קיימים מקרים מטריימים מארד בהם יש מקום להגיה לועדה של אנשי דת, משפטנים, הומניסטים ורופאים לקבוע האם לעזור לחולה למות. פרופטור ישעיהו ליבוריין, פילוסוף, לא יגנה רופא שיעשה זאת, "ובלבד שיידע כי עשה מעשה שאטור לעשות". אבל הוא גם שואל: "המחת חסר? חסר עם מי? זהו חסר עם עצמנו. אנחנו רוצים להיפטר מן הארם. וזו הסכנה הגדוי!ה ביותר".

למשל חולה סופני, מחוסר

הכרה וללא כאכים,

המשפחה פונה אלינו

הרופאים ואומרת: עשו

משהו. כמקרה כזה תשובתי

היא: אני מטפלת בחולה.

בקשתכם אינה מקונלת

עלי. נכוו שכאמצעים

העומרים לרשותנו אנחנו

אכל אם החולה אינו סוכל.

לא עלינו לטפל ככעיות

גורמים לעתים למצב כוה,

רוםרייק

מאת מיכאל ששר

רופי שושנה בירו. האם את בעד יהמתת אין מצב ביניים "אני רופאה. הרופאים הם האחרונים

בבית־החולים וראית את החולים

אותי מעניין החולה הבודד, ואני

לעשותו, אבל הוא לא יכול היה שלא לעשותו

שכיחה. ליזויתי מאות חולים כאלה, אבל אף אחד לא – אני מתייחמת".

אמרסון, אומר: 'בני־אדם טובים, אל להם לצייה לחוק יותר מדי". הוא מדבר אמנם על מציאות מוליטית – גבול מציות – אבל ניתן להעביר את דבריו לענייונו. ולכן, אמילו אני איני בעוח אם הייתי יכול לעמוד בנסיון (שלא לבצע המתחיחטד בשום מקרה - מ.ש.), בכל זאת אני אומר: כרגע שינתן היתר כלשהן להמתת-חסד, ההיתר לא יוובל ליחידים. אלא אז כל חדש, שוטה וקען ירשה לעצמו לעשות ואת. ולכן, זו מן הבעיות האנושיות שאין להן בתרון – ואיוולת היא לחשוב שלכל בעיה אנושית יש מתרון – ועם ידיעה זו

צריר לתיות.

היהודי מויק לה והוא מהווה מיטוד זה 3000 יש רק שמור ולבן! אם נתיר המתתיחסד בצורה כלשתי, תראה תברתנו עוד שנים לא רבות כתברה

האם את כדיעה שעל "החברה" לפתור בעיה

החלטה אריהוק ככל מקרה לנופו, באמצעות וערה של "לי כרור שלא הרופא צריך לטפל בהם. זה נוגר אנשי דת, משפטנים, הומאניסטים ורופאים. אבל צין אבל שוב, לא ככל מערכת הכריאות כארץ יש את שבועת הרופא, את מקצועו ואת הפילוסופיה שלו. לערב את הפימסד הרפואי בהחלטה ובביצוע. כיום רופא תפקידו לרפא, לא להמית. אין זה סימן טוב הבעיה נפתרת בחדריתדרים, ועל כך אני כואבת. כיום "יתר על כן: חולי סרטן במצב סופני אינם לחברה אם היא אומרת לרופאים: אתם שם המתרחסר נעשית על ידי רופאים ואני חרדה מאד מתאברים: כוח החיים הוא כה עצום שאינם מבקשים בחרריתרים יודעים כבר מה לעשות... זוהי בעייתה מפני האפשרות שיהיו רופאים שיבצעו המתת־הסד

רופי ישועיתי ליבוביין:
"עמיתתי פרופ" בירן היא רופאה במובן
הקליני. היא עומדת יום־יום ושעה־שעה לפני "ישנה עוד קבוצת חולים, זו שהרפואה אינה "מכל מקום – על החברה להתמורד עם בעיה זו. מצליחה להשתלט על הכאב ועל הסכל שלה. אלה הם כוונתי לאותם מקרים כורדים שבהם אין לנו הרוסאים אמנם איש רפואה כמותה, אלא שזה עשרות שנים לא החולים המהווים בשבילנו את הבעיה הקשה ביותר. שום אמשרות להקל על סכל החולים. למשל, מי שיש עמדתי ליד מיפת תולה ואני עוסק רק במחקר רפואי יקשה לשער את סבלם עד שאין רואים אותם. בשבילם לו גוש גרול במוח והוא סוכל מלחץ שאין כלל מכאן שמבחינה אינטלקטואלית שנינו מבירים אוחוי לומן נדמה בנצה. אני עדה לאותם אנשים - אפילו הם לתארו, זו סיסואציה מאוד מוגדרת. לחולים אלה בעיות, אבל בחור שיתבן שיהיה בינינו הבדל מבחינת

"בדברי עמיתתי אני מוצא אישור מלא לעמדתי. 'האנושות' יכולה להחליט שחעם שנה ולכן יש לתשמידו. בנושא שלפנינו אין מצב ביניים. יש רק או איסור מוחלט – או התרה גבול.

כמה תורשי חיים.

מאמינים "חמכפישים את שם אלוהים ומתריסים אנחנו מגדילים את מנת המורפין עד שזו הורגת ההתייחסות הנפשית". gipeato 3.4

שצריכים להביע דעה בעניין, כי תפקידם רום' בירן: "פרום' ליבוביע, ביקרת

פרופ׳ ליבוביץ: "ראיתי, ואף על פי

כן אסור לעשות המתת חסד, כי אין לכר גבול". פרופ' בירן: "איני חושבת שאנו פוחתים פתח לכדור־שלג שאין לו סוף, אם נמסד את תנושא של המתת חסד.

לעתים קוראת לחמתת־חסד של תולה הסובל מיסורים נוראים – 'המתת גאולה'. אלה הם, כאמור, מקרים נדירים, אבל ברגע ששוב איני ַיודעת מה לעשות, אני רוצה שיעזרו לי. אי אפשר לפתור את הבעיה בתשובה פילוסופית. התולה רוצה תשובה קונקרטית. אני מדברת בשמם של אותם חולים שכשבילם האותנויה (המונה היווני לחמחת־חסד – מ.ש.) היא הגאולה״.

פרופ' ליבוביץ: "בתחום הפסיכולוגי ידי על התחתונה. עמיתתי עומדת בפני הבעיה בפועל ואני – לא. ולכן הרקע המסיכולוגי הוא דבר שאני דן בו לא מן החוויה שיש לי, אלא מתוך ההבנה שיש לי. אין וה סוד שמעשים אלה של המחת־חסד נעשים, ואיני מיידה אכן כרופא העושה זאת ובלבד שידע שעשה מעשה שאסור

אם ישאל אותי לדעתי, אומר לו: אסור. אבל אם לא ישאל ויעשה – לא אונה אותו, אף שעשה מעשת אסור.

"אחד מטובי הוגי חדיעות תאמריקנים,

כלפיו מדוע הביא אותם למצב זה, והם מתחננים אותם".

האם משתמע מדבריך שבמקרים נדירים אלה "לדעתי לא צריך לחוקק חוק, אך צריכה להיות לאמור: בסשה זו אינה סיימת אצל חולים שאינם על תרומא "לעשות חבר" עם וקתולת?

מאתנו חסר זה. אנשים החולים במחלה קשה מגייסים של החברה ולא של הרופא. תמקיר הרופא במקרה זה שלא במקומה". לעתים כוחות שאין לארם בריא, ולכן הפסיכולוגיה מצטמצם בהבעת דעה – האם כאמת אין לחולה סיכוי. שלהם שונה – ואפילו מרובר באנשים שהיו חלשים אכל גם כאן לא חמיד הרעה נחרצת. לעתים מתברר שמתוך לחץ מנסים טיפול חרש המוסיף לתולה עור

זו, שמא באמצעות חוק?

והרבר חל על כל אדם. אין לכך הנמקה וגם לא הצרקה. אין מעם רציונאלי לכך שהאדם קיים, ולכן גם אין מקום לשאול האם כתנאים או כנסיבות מטויימות - אפילו הן אכזריות – בטל טעם המשך חיי האדם, משום שאיני מכיר כל טעם לקיום חיי האדם. הקיום, או שאני מקבל אותו כפוסטולאט (הנתה) ולא כמסקנה, או שאין הוא קיים".

כל זה אינו חל על החיים. אין שום כסיס

רציונאלי לעצם העוברה שהנה כאן קיים ארם חי,

האם זו בעית פילומוסית חדשה יחסית? "אם משמעות הפוסטולאט אציג בדברי שני אישים. האחד חי בקהיר שנמצרים והשני ברואן, כנורמנדיה שכצרפת, ורווח הומן ניניהם כ־1500 שנה. האחר הוא הרמכים, גדול הפוסקים ביהדות, והשני כלאָס פסקל, אחר מנדולי ההוגים הקתוליים, אולי הגדול כהם. הרמכ"ם כפרק כ' של מורה נכוכים -שווא אתר הדיונים הנוקבים כיותר כעימות כין הצמו אמת ושקר וטוב זרע נדיון המתחיל כבר אצל אפלטון) אומר: 'כשכל יכדיל הארם כין האמת והשקר (זוהי הרציונאליזציה – מ.ש.) אכל הטוב ותרע הוא במפורסמות ולא במושכלות ואין כהכרחי (במה שיש – מש.) סוב ורע כלל, אלא אמת ושקר בלבר'. במלים אחרות: סוב ורע, אסור ומותר – אינם מתייחסים למה שיש, ואין כהם מקום לדיון רציונאלי.

ואילו פסקל אומר: 'שום רבר אינו צורק מטעמים שבהגיון (צדק שייך לטוב ודע). המוחוק המקובל הוא היושר (זה מה שהרמב"ם קרא 'המפורסמות'). אנחנו הסכמנו על כך שזהו היושר, אכל במציאות האובייקטיבית החשר אינו קיים יש רק אמת ושקר. רק כשבילנו זהו היושר, וכל תקפותו אינה אלא בכך שהוא מוחזק ומקובל כיושר. מי שמנסה להעמיר את היושר על עיקרו (מרוע הוא יושרז) – מחסלו. לאמור: מי שמנסה לקבוע האם זה צורק וישר להאריך חיי ארם זה, או לתת להם להתחסל – מסלק את מושני הצרק

והיושר מן העולם". אם בך, אסור באופן מותלט ליטול חיי אדם? אני איני רשאי ליטול את חייך – למרות שאולי רצוי לחסל אותך – משום שאין זה נובע מכסיס אובייקטיבי, אלא מכך שאני שותף לבני־אדם שהטכימו שאמור ליטול חיי ארם. ואם יבוא מישהו ויגיד על פלוני שנהפך 'צמה' ושוב אין הוא אישיות, שחייו מסרי ערך ואיגם כדאיים, ומשום כך יגיע מחוך נישה הומניסטית עמוקה - למסקנה שאין ערך

להמשכתם, אומר לו: בעיני, לחייך אין שום ערך:" דוא יכול למעון: אני ארם חי, בנינוד לייצמחיי. "או אומר לה האם העוברה שאתה חי, נותנת לך זכויות כלשהוש מניין בכלל זכותו של אדם להתקיים, במובן העמוק ביותר של המשגז האדם הוא מוצר של המכע, כמודו כסלע כשרה המפריע לי. במקרה זה, אם אין הסלע בבעלות מישהו (והוא הפקר), האם אני רשאי, מבחינה מופרית, לפוצצוז כל אדם יאמר שאין

לכך מניעה". אבל חסלע הוא דומב, ואנהנו – חיים. "אז נעכור לאילן. אני כורת אותו, כי הוא מפריע

ועריין אין זה דומה לחיי אדם. או נעכור לכלב המפריע לי בנכיווותיו ולכן אני מרעיל אותו (אם הוא כלב: שוטה ואינו שייך לאיש). הטבע והנא מפריע לי... האם יש לי נימוק רציונאלי ולגבי עצם העוברה המופלאה שיש חיי ארם, לכך מרוע איני מחסל אותוז קיימת רק ההסכמה שאין מתייחסים בביטול. זהו הסימן לברבריוציה". ליטול חיי אדם, ועליה אנתנן מבססים את קיומנו כצוותא. שהרי כל אדם מכיר המוני בני־ארם שלפי

מזיקים מאור לסכיבתם. יייבר תמיד יש בסים, ולגבי כל תוק מומרי אני להנשמה מלאכותית, ואפשר לקיים מגב ווי של לעזור לו, וככל זאת – אמר לעשות זאת, כי אין לרבר "על לשאל: האם בתנאים מטיימים שבהם בטלה בזויה־חיה תורשים ושנים. ואולי כולנו גסכים גכול, והעולם עלול להיעשות הפקר". שהמעשה הטוב – בכל המובנים – הוא להוציא את . גכול, והעולם עלול להיעשות המקר".

התקע נולא דרוש יותר), זהוא מת. יתכן אפילו שכולנו נסכים שלא רק שמותר לעשות זאת, אלא שאולי זו חובת: הקרונים מבקשים שינתן לאותו 'צמח' למות בכבוד ומדוע שלא גענה לבקשה זו.

"אכל אוצרייכן יהיה מקרה של אדם שעדיין נושם מעצמו, אלא שפרט לנשימה אין בו שום סימן של אישיות, ומה עכשיוז וכאן ככר לא די בהוצאת התקע, אלא צריך לתת לו זריקה על־מנת שימות. כאן אני כבר עושה משהו על־מנת שימות. יתכן אולי שגם כאן נסכים שיש לעשות זאת. אבל או יהיה מקרה שלישי של פצוע־מוח שלא איבר עדיין את ספונטניות התנועה, אבל כן איבר את האינטליגנציה האנושית. האם יש לחיים אלה ערך? והעומס על הסביבה עוד גדול מאשר במקרים הקודמים. כאן ככר עלינו להחליט אם להורגו, פשוטו במשמעו.

"ומה במקרה של איריוט גמורז מכחינה ביולוגית דוא ככל האדם, אלא שאינו מכיר או מבין דבר. האם גם כאן נחליט שמותר להורגוז וילד מונגולואידי, או פתם חשובי מרפא שחייהם יכולים להימשך חודשים: ותוליירות שאין להם מרפאז זלכן, היה אדם – כמוך זכמוני – ששמו היה אדולף היטלר, שטבע מטכע של 'אוברן הכראיות' של החיים, וכתוצאה מכך החליט שאם בנראדם הם כאלה, אין יותר טעם לקיומם ועליפי פקודתו הוצאו להורג 70,000 ארים טהורים! --ואחריכך, כירוע, הוא הגיע גם למסקנה שאין ערך לחייהם של היהורים והם גורמים נזק לאנושות זלכן

יש לחסלם, זהתוצאה היתה אושוויץ". אינך מגזים בשלשלת הגיונית זאת?

"אני רחוק מדמגוגיה זולה שמשווה בין המצדרים מתוך הכרה הומאניסטיח כנה בהמתח חסר לגין היטלר, אכל איני יורע היכן בריוק עובר הגבול בין שתי עמרות אלו. עד איוו נקודה אני רשאי, או אפילו חייב, לומר שטוכ לחסל את החיים, ומאיזו נקודה

אפור לעשות בן. יתכן פרופ' ישעוה ליבוניע

שארם יאמר טוכ לעשות המתת חסר ולעומת זאת כולנו בריעה שאושוויץ אסורה, אבל איני יודע איפה הגכול. ולכן אני עונה בלאו מוחלט על השאלה האם מותרת המתת חסד. אין שיקול לנכי כראיות החיים. אם החיים תלויים בשיקול דעת, או עלי לפחר שפלוני ירצה אותי וכל החברה תתמוטט".

אבל אנו דנים בהמתת חסד ולא ברצח. "המתח הסרי חסר עם מיי זהו חסר עם עצמנו. אנחנו רוצים להיפטר מן הארם. יתכן שאנו איננו מורעים לכך כלל. יתכן שאדם יאמר שלפי הכרתו המלאה מרובר בהמחת חסר, וככל זאת מרובר בכך שאעשה חסר עם עצמי אם אפטר מפלוני, זוו הסכנה הגרולה ביותר. אם ניתן למישהו וגוף של רופאים, פילוסופים, אנשי מוסר זחוק זכו') סמכות לקכוע ולפסוק בכך, החשש הוא איום זנורא שהחברה תפעיל אינטרסים שיש לה ותחסל בני־ארם כלי אכחנה".

ער ברי בר? יאנחנו חיים כתקופה של ברבריזציה. המאה ה־20 והאדם הזה – וכוונתי לכל אדם – הוא אחר מטרכיבי היא התקופה הברברית ביותר בהיסטוריה האנושית,

ואדם המבקש ליטול את חייו בעצמו? "אדם שמתאבר, איני יכול להמיל בו דופי ואיני הכרתו העמוקה כיותר אין שום טעם לחייהם והם דן כרגע בשאלה זו מבחינת ההלכה. כאן יש ייעם למשל את ה'סמרטוט' חזה והוה – פרשת אתאיסט, עשה מאמץ עצום כרי להוכיח שהתאכרות חייון היא תועבה והוא הורס את חיי אשתו וילדיו – היא דבר בלתי מוסרי. זהו הצו הקטגורי שלו. אבל אין האם בגלל זה נחסל אותיה אם תאמר כן, אין לדבר - הוא משבנע אותי בנקודה זו. לעומת זאת, אם החולה יותר בבול. אני מתחיל כ'צמה' שמתקיים רק הודות מבקש שיעורו לו בואת – אז יתכן שמרוכת במצב להנשמה מלאכותית, ואפשר לקיים מצב זה של שאני מרגיש בכל נימי נפשי שהטוב לארם זה הוא

'אני מוכים שאין הבעיה ניתנת להכרעת תשת פשום שאין זו כעיה רפואית. אבל גם אני ית שו כעיית המברה (כדברי פרופ' בירן). קודם כל, ק הבה: יש רק כני־אדם. החברה היא יש לשפתלי ולא יש ריאלי. היש הריאלי הוא האדם, לקצי שולל כל התייחסות לבעיות החברה שהיא לשפצה אנושית, בניגור לחיים עצמם שאינם יש דושישציתאלי. הוצק, המשפט, הם רברים לשפעיתאליים, לא כן החיים. אינסטיטוציה היא

לה שניארם הקימו, עיצבו וכנו, ומדובר כרוב תבים של הקיום האנושי, פרט לעצם הקיום האנושי, מש צנמושוציתאלי. ולכן, הבעיה העומרת לפנינו דה משוסית, אלא אנתרופולוגית־פילוסופית ויש בהלכת בעשיות. - ליתן לנסה ואת כך: אין – באומן מוחלט התמוציה של ובדים כל וצק וכל צו ניתן לנמקם.

יעל שפר נביתרהחולים

בצמת (צילום:

הרצי שמיהא)

מת יתכנו חילוקי דעות מאיזו בחינה ושיקול שוקום חק או צו, אבל על-כל פנים יש שיקול ויש לשלמלא כן החוק לא היה קיים. החוק והא מסקנה א דעל מסויים. אבל רט דבר אינסטיטוציונאלי משנה על הנמקה – ניתן לרציונאליוציה מזי הוא תקוי ומתי קא.

צגים זאת במשוח אלמנטרי: משטרת התנועה שנילה את מהירות הנסיעה ככביש מסויים ל-50 לי, ואין כבך פנס מוסרי". פים ניור שבמספר עצמו אין שום משמעות ערכית, משקלים מבחינת סיכון ותרג והולכי הרגל. אבל ונית נשום שחוק זה נובע משיקולים רציונאליים, בי לחן כו. ניתן למשל לומר שהוא חקר בעיקר מקצל אולי אמשר לכטלו כלילה, משום שמספר מניתול קסן. על כל פנים יש מקום לשיקול דעת שוח זה, וכך נבל חוק. גם חוקה נחקקת על ידי עם שלים מפויימים, ולכן יש מקום להרהד

תואים שנתנאים מפרייסים משנים את הדוק דבר זה ניתן לומר גם על כל עקרון מוסרי. זוהר שלה העומה הנשאלת בפילוסופיה של דבוסר מו פא אומרומי או לא. ישנם נסיונות לביסוס ותואי של האחיקה – וכאן כולמת דמותו של קאנט לשו ניסוסים אמציונאליים ואוטיליטאריסטיים ותשה, עדיין חקי החוקז

פרקבי

רוכית אופיד, זכרק זי של אונון בדנות, ודות אשתו ואם בזת. היא מורית אלומנית כמעל, וענו קול בעמונים. הוא מפיק וועד עשמו עוד יותר מנוארים. הוא כבד עיך, מאציר, מחדקן. היא האוד שמנצלץ לידו. אשה צעירה, שהכידה אות איתו. עעוד שבים לא פדערות לידו ואיתו לא מבין למה ביחלה את עצמה ככה, ביתנה ביחלה את בעארה כרוכה אחדיו ככה,

את אביבה לורי (אֹץ) צילם: ראובן קסטרו

ום שישי בלילה. "קרוקודיל" הוא שם של מסע"
דה/מועדון בהדצליה פיתות. לא בריוק פרונינ"
ציה, אבל גם לא תל־אכיב. בקומה השניה מרבית
השולוגנות תפוסים. לא ממש מעוצק. הגיל הממר
צע די גבוה. הלילה יש ב"קרוקודיל" שתי אטרקציות
ולא ברור מי מן הבליינים המקומיים העייפים קצת
בחצות, בא כגלל מה: האוכל או החשעה. במרכז מככב
מזנון סלטים ענק, אליו עולים לרגל הסוערים, ככל
מעם שהצלחת מתרוקנת. על הבמה – שלושה זמרים
ואקורדיון אחר מתוברים למערכת מגברים. העוורים.
שניים חדשים, אחר ישן: אריק קרן – אקורדיון, מורה
למוסיקה מירוחם, רונית אופיר – זמרת, ואשתו של
העגור הוותיק, אמגון ברנון. אצלו זו מערכה שניה.

וענו וחורק, אנגון בי נון, אברי והקירות שניה הרפרטואר מורכב משירים שוומזמו כאן לפני הדי שלום יפה שלי מתי שוב ניפגש מתי, מתי"ז, יהיי שלום יפה שלי מתי שוב ניפגש מתי, מתי"ז, עיבודים חדשים לשירים של שלישית גשר הירקון וכי מובן, העגורים. לפי הבעות הפנים ועוצמת מחיאות הכפיים, קשח לדעת מה ערב יותר, הגיטרה של פרון המכדצע מסכיר את הדתלהבות אן התלהבות מסגירה את הגיל. הם עוצרים לרגע על הקצפת, נזכרים בימים הטובים ועוברים לקפה. בסף הערב ישאל אותם ברנזון העודים ועוברים לקפה. בסף הערב ישאל אותם ברנזון איך אפשר להגיע לפתודתקות להופעה. "אגובו נסדר לדם לחפש בתרצליה ביום שישי בלילה. לחפש בתרצליה ביום שישי בלילה.

כרי שחסימור יחיה מוכן בריך להתחיל אותו כש גות השבעים. למי שהשם ברגוון אומר משהו, סימן שגם הוא, כמו השירים הערב, הית בסביבה באותן שנים. "השסן ואשת האיבר", "הלוך הלכה החבריא", "הכל עובר הביבי" ועור. מופעים קאמרים מסוגננים. הצלחות גדולות במימרים מעומיים. ביתר עם ברגוון האלחות גדולות במימרים מעומיים. ביתר עם ברגוון היו בכותרות שמות כמו ליאור ייני, מיכל סל, וופי

traeala 3

(המשך מהעמוד הקודם) גרנות. הקופה חיתה מלאה וברנזון היה מלך. מלך־קי־ בוצניק מכפריגלעדי, כלונדיני עם בלורית מתנופפת, חזת מנופח ומכט של מאצ'ו בעיניים. התחיל כומר והפך למפיק. מקום טוב במרכז הבוהמה התל־אביבית.

דרצליה אין בוהמה. ההפקה מסכונית. לברנוון אין כלורית. הוא האפיר, הזרקן , החוה כבר לא נפוח, הכתפיים שמוטות, העיניים כב־ ויות. הוא שר יפה בכס־בריטון עמוק, אכל כלי רזרכות של שמתת חיים. כרנזון לא מסתיר את העיר פות. הוא אומר בטלפון: "עובו אותי. מה עוד אפשר לכתוב עלי שלא כתבו. מה שאני רוצה היום זה לספר על רונית. יש פה ענין עם תגלית כלתי רגילה. זמרת כסנה מירה של אסתר עופרים. מי שיכתוב עליה יניח אבן פינה להצלחה במימרים ארירים", הוא מכין את המלכורת. ואיזה עיתונאי לא ירצה להניה אכני פינהז רונית אופיר, אשתו, מאירה את המופע. במראה

שובכ ושיער קצוץ היא מצליחה במקום שכעלה אמנון, כבר לא יכול. מצליחה להלהיב את הקהל, להוציא

יום שלישי באמצע השבוע, בפאב "ההוויה" בק־ אונטרי סלאב של הרצליה. בתוכניה כתוכ: "העגורים תוורים". שלישיית העגורים, אריק, רונית ואמנון עו־ שים חזרה אתרונה. בשעת עשר הם עולים על הכמה. אותם שירים, אותו קהל לועס ומקשיב, מתמלא נוסי טלגיה, מומום את השירים. מרוצה. ושוב כמו ב"קרוקודיל" – רונית אופיר. כסוף המופע ניגש אליה שמעון שמריהו, אורח שלא מתכייש בסנטימנטליותו "דונית, אני רוצה להגיד לך שעשית לי משהו הערב. מי אתו אני חושב שאין זמר ישראלי שאני לא מכיר. למה לא שמענו עליך: איפה התחבאת כל השנים":

רונית אופיר לא התחכאה. היא היתה כאן תמיר. עטוקה מכרי להופיע או לחשוב על קריירה של זמרת. בעשר השנים האתרונות היא טיפלה באמנון. אפשר לומר, כלי שוה ישמע כמו איזה קלישאה. שהיא היתה צינור תומצו שלו לחיים. וברנוות הוא מעדיף להיוכר בימים הטובים: "הייתי נסיך, מה זה נסירז יותר מנסיך. איזה חברים היו לי. כולם נטשו אותי... חוץ מרונית. היום, כל החברים שלי הם אנשים שהכרתי אחרי הנפי־ לה. יום אחר חרב עליך עולמך והפכת שעיר לעזאול.

"וה היה קשה ולנשוא. לקום בבוקר ולא לדעת מה אוכלים ואיך נוחנים אוכל לילדים שלו ואיך תמשינים הלאה. בעיקר לאו כל העסק תוביל"

מה מרה ברנוון? למה כולם בוים לך? 'כשואו ביזנס בארץ לא מתווכחים עם החצלחה אבל לא מוכנים לסלוח למי שנכשל. ומי שעושה את זה כמה פעמים כרציפות, גמור מכחינה אמנותית. אפר לו שיורעים שהפכתי מספר אמנים לנכסי צאן נרול, לא מפרגנים לי. גם עכשיו אני כא ואומר שיש לי משהו נהדר ביר, לא רוצים לשמוע. יש לגכי שנסג־ סוס. החברים בברגו'ה אומרים: 'מה הוא כבר יכול לע"

ברנזון כאמור, הצליה מאוד בראשית דוכו. נשיא ההצלחה סנה להפים סרט על חיל האוויר הישראלי: "כנפיים". למימון ההשקעה קיבל הכטחות ממשקיעים אמריקנים, כמהלך ההסרטה התחרטו האמריקנים ויצאו מהשרוייקש. ברגוון, משחרר מעצמו ושבוי בידי כוחות דה שלה. היום אני יכולה להבין את האמירה תואת בהן אותי כמה דקות ואמר: יזה מה שאני רוצה, שמעהי לא רציונליים, החליט להשקיע בהמקה את כל מה והאמת שזה בעצם מה שקורה. החיים הובילו את זה עליך הרבה מברמלה ואני הושב שהיא בהיקת. בואי, שהיה לוז הרבה כסף, שלא נשאר מענו שריר לרפואה. ככה. אחרי שלוש שנים כנית צבי הלכתי לקאמרי, עם אני רוצה אותר. כדי להציל את המוניטין שעוד היה לו, ניסה ברנזון להפיק מופעי ראווה, שלמרות הצלחה קופתית, לא שניר. היו לי ציפיות גדולות מאוד מעצמי. הייתי מר את עצמי לוה שלוש שנים. לא חשבתי לעות אה הביאו לו את הבום המצופה, רק העמיקו את הכוץ. כשרת להרכה דכרים. הייתי טובה במשחק, כציור, הקאמרי לאיזה הרפתקאה. אבל אמנון לחץ ובמני הד בשלב הזת בחייו. כשתוא שבור ומרושש. מגורה ומותי במוסיקה ובשירה. רם על־ירי חבריו ככרנו'ה, שאגב ער היום מטרכים

साज्ञहर्यात ३८

כבית ישן, שכור, כמושב כית חרות שבעמק חפר, גרים הברנזונים עם כתם התינוקת בת השנה – נוגה. רונית, ממרחק נגיעה, נראית הרכה יותר קטנה ושברי־ רית מאשר על הכמה. אשה חמה עם מבט נבון בעינים. יש כה משהו נקי, ישיר מאוד, כלי פוזות.

היא נולדה לפני 36 שנים כקיכוץ המעפיל. ילדה מוסיקלית מוכשרת. ניגנה כחליל צד וחלמה על האר קדמיה למוסיקה. "אבל הלכתי ללהקה צבאית. עשיתי בחינה ללהמת פיסוד מרכז והתקבלתי ואז כל המחות שלי התחילה להשתנות. נעשיתי יותר קלילה. השתחר ררתי קצת לפני מלחמת יום כיפור, וכשפרצה המלחר מה גייסו אותי בחזרה ללהקה, למילואים. גמרתי את המילואים צרורה לגמרי. החלטתי שאני חייבת ללמור פיתוח קול. אחרי חצי שנה אצל כרמלה ינוב (מורה לפיתות קול), אף פעם לא נצרדתי יותר. כבר עשר

כרמלת הציעה לי ללכת ללמוד משחם שתהיה לי עוד מסגרת. שאם אני אעמוד על במה, שלא רק אשיר. התסבלתי לבית־צבי. הגעתי לשם כלי שום צי־ פיות אבל פתחתי את עצמי כמו תינוק לעולם, ללמוד ולהבין. עדיין לא הצבתי לעצמי מטרות ברורות אבל זה הלך והתפתח, עור שנה ועור שנה. שנה אחת היתה קשה יותר. למדתי אצל פאני לוביץ', מורה כחסר עלי־ ון, אישיות בלתי רגילה אבל מורה סשה מאור. ללמוד אצלה צריך הרבה כוחות נפש. ואו פתאום גיליתי בי את הרבר הזה שלא ירעתי עליו כלום – כשרון משחק. "במאים התחילו לשים אלי לב ופאני לוביץ" אמ רה: 'אני מאחלת לד שלא תעשי שום דכר משמעותי

אלא בעוד עשר שנים. אני מאחלת לך שהעריירה שלך תתחיל רק או'. ואגי או חשבתי, שעלבון יותר גדול לא יכול להיות. איך מורה יכולה לאחל כוה דכר לתלמי קבוצה שלמה של שחקנים צעירים. לסדנא של הגן

לפתוח לפניר ולתות, פגש ברנזון את אשתו (חשנית) היא עברה עם שלומית אחרון מ'הכל עובר חביבי', עם אמנון שנוצר כקשר מקצועי, התפתח לירדות, לא ואמרה לאמנון: אתה יודע, ישנה עור זמרת אחת שהד מחייבת בהתחלה אבל זה כבר היטה את הבר יותר

מנון ברוזון רואה אה עצמו כראש ובראשונה בקורבן התיקשורה, שחטאה בעצם הדיווח על הכשלונות או אי ההצלחות שלו. נו באמת, ברנוון.

בפרופיל אישי נפוך מאוד הוא מבוון היום אה תורקורים אל רונית, אשתו. ושוב מתחשבן: "ניסיתי לפחץ את החומת הואת לובי רונית ולא חלך לי. בגללי גם היא סובלה, לא מפרגנים לי. רונית לבד ככלל לא היתה יכולה לפרוץ. אוי עושה בשבילה את כל העבודה. אני מךגיש שאוי חייב לת. בחלומות הכי פנטסטיים לא חלמתי בגיל כזה שוב לחקים משפחה, אבל ואיתי שלרונית וח כליכך חשוב, אז חלבתי לקראתה.

"היא אשה מפוחדת, חסרת מדפקים. לכל כקום שהייתי שולה אותה, היא היתח חוורה מופסדת. על תבפה לעומת ואת, יש לה כוחות אדירים. תמיד אמרתי לה 'מה את מתפשת אצלי' גם החברים המשותפים אמרו לה אותו דבר. אפילו תמשפחה שלה היתה נגדה. אמרתי לה, 'לבי, אה כליכך צעירה, מוכשרה, תמצאי לך מישהו שיעשת בשבילך תכל. אבל היא לא רצתה.

"השבתי שעכשיו אני עוצר הכל ופעמל ברונית. זה קשה, כי דרך יחסי ציבור ו תתקליטים, זה לא הלך, לא רצו לשמוע אפילו. בטוף החלטתי לעשות את זה דרך המופע שלנו".

ייתי מאוד ממליצה לך לפנוש אותה'. היא ראתה אותי בקאמרי בתצנה של ברכט, 'אדם הוא אדם'. אני התכ וונתי להכות שורש בקאמרי. היו להם תוכניות לגבי. כמקביל, אמנון הגיע אלי. זה היה כריוק לפני עשר שנים, עם המופע שלושים שנה ושיר'. תוא אמר שהוא רוצה אותי להפקה. אמרתיז 'אבל אני בקאמרי'. הוא

"אני באותה תקופה הייתי כולי בתיאפרון. הכנתי לטבו שאני אעשה גם את זת וגם את זה. מצאו לי "כומלה ינוב, היא המקשרת ביני לכין אמנון. מחליפה להצגות מקבילות אבל למעשה, הקשר חוה

JOHN THE TOTAL THE BURNEY TO THE illa im the ent maint "HISTOR WAT THE MOTORY"

"מבחינה כלכלית מצכו היה נואש, לא היה מה

יפה ושם עשיתי אולי איזה הצגה ואחרי כן היו נסיעות לארה־ב. נסעתי איתו, עברתי שם בברים בתיאטראות, במכירת משקאות, עסק נהדר, ראיתי את כל ההצגות בכרודורי. במקביל למרתי בכיח ספר למ־ וול. רציתי לדעת עוד פן אחר. זאת היתה שנה אדירה מבחינתי האישית. הייתי בטרים. ניריורק, המרכז לאמנות העולם. כל מה שעשיתי בעשר השנים האחרו־ נות היה קשור לפרוייקסים שאמנון יום. כל מה שהיה לי למעשה הכנסתי לענין המשותף שלנו. גם את הנ־ סיעות שלנו מימנתי מהסכונות שהיו לי. אני קצת מערכבת את הזמנים, אבל באחת הפעמים כשחורתי לארץ, הצטרפתי לקאמרי. הייתי צריכה פשוט להתפרי נס. כאתי לשם מהדלת האחרית, די, פיספסתי או את הרכבת, את הצאנס שנתנו לי, שלא לקתתי, וזה לא קורה כמעט בתיאטרון בארץ. התחלתי זכל מהתחלה. עשיתי שלוש ארבע הפקות, אתך כך השתתפתי בהבי־ מה ב'מאתורי הגדור.

יוכבה: עברו כבר עשר שנים. מה שהחויק אותי זה אמנק. אני לא חושכת שזה המקום לעשות חשכון, אני בכלל לא רוצה להתחשבן. זה יותר מדי כואב וקשה אבל כאמת היתה איזה תופעה, איזה עליהום היסטרי להחלים להרום בן אדם על לא עוול בכפו. אנחנו עוסקים בתחום כל כך רגיש. במקצוע הזה בעיקר נכשי לים ולפעמים מצליחים. לקחת על הבסים חזה ולהתד ליט להרום בן אדם, לא לראות שיש מאחוריו משפחה, לא לראות שום דבר ולא לראות את הרברים הטוכים שתוא עשה. זה היה רבר שאי אפשר היה לעמוד. אלה היו מכות כמעט ניצועת. פעם ועור פעם. אמנון בכלל לא יכול היה להרים את הראש. היינו יושנים לילות שלמים ומרברים על זה. לא רק שלא היה כסף, זה קבר את היכולת להרים את דראש ומשתו לעשות.

לאופת שנה ושיר, כי למעשה זה היה קשור איתו.

את מצאוי את עצמי עם הפנים הוצצה מהקאמרי.

היו אוני כא או אלי הוציע לי לשחק בהצגה שלו,

שלצן הי או פור. לא משנה שההצנה הואת לא רצה

פת כוא אמר אה אני רואה אותך בתפקיד הוה.

שינקשוי בתוכי. מה, ניסים אלוגי מציע לי תפקיד,

בולת כותרת אז, ומצד שני, המחוייבות

לשופים שנה ושיר. ואת היתה הצלתה, זה לא היה

וד ושוב מאוד, אבל זו היתה הצגה נחמרה מאוד.

ת שנה וחצי, זה מה שנתן את המרכמה. האמת שלא

שלם להתקיים מתמשבורת של הקאמרי. היום הצגה

שום וחצי זה שלאגר היסטרי. כמחלך תהצגה

מנון היה או אושרי ההתמושטות של חט"

ברנתן הידוע, הוא היה או... ארם 🚹

ל במצבו, מקפל את הפקלאות והולך. אמ־

שנה שנסימי, מלא שמונת חיים, שמונת חיים במובן

א המר ולקתת את הדברים בקלות, לא לתת ביטרי

יפוני כל דקה וכל שעה למצוקות. לא שתן לא היו,

הצם אני הקרבתי את הקריירה שליז אני לא

משם שאני הערבתי משתו בשבילו, אכל ככח הענייר

שתולגלו. פתאום מה שהיה חשוב זה לצמות אירנו.

לפצי פנשתי את אמברן דוא אמר 'אני חושב שאת

וד נחל. אני רוצה לקחת אותך ולעשות ממך זמרת

יוה, כמי שעשיתי ממיכל כל ומשלומית אהרון. את

מד נודל שלותי. ובנלל המציאות וצוא לא יכול היה

שוע צו השטר הוה. אני לא רצתי אתריו ושאלתי

זוו כל הומן נו, נו מה עם העריירה שליז אלא איכש

נקשתי בנודל שלו. ידעתי שיום יבוא ו... אני

ליך האמנתי כו, ככלל, ככל מה שותא עשה, בעיקר

משלת שלו לעמד בקשיים, אמר יותר בדול מהשני.

"ל שמא הצליה להתנבד ולהתקדם הלאה, זה נתן לי

מ הצון. האמנתי בתוכי שמה יש עסק עם כן אדם

לחד נמינו, רציני מאוד, ועם הרבוז מאוד שאר רוה

רש 'כנפיים'. הוא כבר לא היה אמנון

בת התדק יותר הקשר עם אמנון.

מי וותפתה. ואני...

יכל התברים שלי, הצרים שלי, אמרו לי שאני מסתבכה, הולכת ושוקעת ולא עושה עם עצמי שום רבר. אכל אני רציתי לחת ליחסים שלנו את משך הומן ולעשות כשכיל זה הרבה. הצינו אותו בצורה מפלצתית. כמה אנשים כאלה בעלי מעוף עור ישו ובעלי יכולת ישום כליכן גכוחה אין".

את נשמעת במו מיסיוניית. "בשום אופן לא, ככלל לא היתה לי הרגשה של ילם תקשות אליו. בזכות התכונות האלה והמביר שליתות. זאת היתה אהנה נדולה. נכנסנו למערכת מו השת הו מין דבק כהה שאני הושבת... זה עוד יהסים שכמעט אין ממנה דרך הזרה. לא שלא היו הירוצורים כאלה. כי זה היה קשה ללא נשוא. מה זאת אומרתז זה לקום בבוקר ולא לדעת מה אוכלים ואיך נותנים אוכל לילדים שלו ואיך ממשיכים הלאה. בעי־ קר לאן כל העסק חוה מוכיל. טוב, או נעבור עוד יום,

נעבור עוד שכוע, אכל לאן העסק הזה בכלל מוביל: "זה היה נורא, נורא קשה. זה בכלל מין הרגשה שוה הסוף, אני עברתי כל זמן: במלצרות, כפועלת ייצור, ניהלתי מסערה בעירית תל־אביב. כל פעם מש הו אור העיקר שתהיה פרנסה".

את עבות גם בשביל הילדים שלוז ילא כל חומן, אבל זה בהחלט פה ושם היה. לא היותה ברידה. מה שאני היווחתי בשכיל הקיום שלנו, אנחנו הצטמצקנו הדוחלקנו. הגיע מצב שאף אחד בכי לל לא רצה לתועסק איתו. כחבו בעיתון...

יבה שאני כל הומן רציתי זה ילר וילר מאמנון.

לא יכולתי לחשוב על הקשר הזה בלי שיהיה לזה המשך. לא היה איכפת לי כלום. וזה לא הלך. האמת שואת הסיבה שהחלטנו להתחתן. אני החלטתי. עניין פורמלי כי בטיפולים יותר קל כשנשואים. אכל דווקא כשהחלטנו להתחתן, נכנטתי להריון, חודש לפני הת־

לא היו רגעים של יאוש? "היה קשה אבל אני ירעתי שכאיזשהו מקום, מהי אוש הזה יום אחר גם אני אצא נשכרת. היו הרבה מאור מתחים. אכל הילדה שלי, מכחינתי זה היה כמו סגירת מעגל. לי היתה הרגשה שפה נפתח מעגל אחר. חדש.

וזה באמת קורה. היא הכניסה בי בל־כך הרכה אור, הילרה הואת. אני שרה היום יותר שוב, אני יותר תופר שיה, יותר משותררת, יש בי המון הומור וקלילות. אני משונעת על הילרה. גם אמנון". המופע שלכם נותן פתרון לבעיות פרנסה? "גם זה במובן. לעומת מה שהיה ער היום, זה לא

שאנחנו מתעשרים אבל אנחנו מתקיימים בככוד. עכ־ שיו אנתנו יכולים קצת להרים את הראש. הערכ הזה מאפשר לנו להתקיים ולגלגל רעיונות חדשים. דווקא הערב הצנוע הזה, משקר את אמנון ברנזון האמיתי. אצל אמנון, לפעמים היה נרמה, בגלל שדכרים יצאו משליטה, שיש איזה בומבסטיות או מגלומניה. אבל הסיבה היחירה שהוא עשה את ההפקות הגדולות האלה או, היתה כי הוא חשב שאולי יצליח במכה במשהו גרול, יחזיר את הגלגל אחורנית ויצא מכל הצרות הכלכליות שלו. דוא גילה עקשנות שלרעתי לא היתה במקומה אכל הוא חשב אזרת. בכל אופן זה העמיק את הקושי עוד יותר. היתה פניית עורף כללית". נשארן לכם חברים?

ני לא יכולה להגיר ממש חכרים, אכל אלה אנשים שעזרו לנו להישאר ככה, בעיקר מוראלית. לא הרבה, כמה. זו עבודה פיזית קשה לשמור על קשר, לשמור אמונים לארם שתקופה כל כך מתמשכת היה בקשיים כל כך גרולים. זה קשה. מי שלא חבר אמיחי לא עומר בזה. מפנה עורף. אני לא הכרתי את אמנון בתקופות המשגשגות שלו. פעם הוא היה מרכז של חברה שלמה שאתרכך פנחה לו עורף. כל אחר יש לו את הפקלאות שלו וזה הרבה יותר קל להפנות את הגב, והיו כאלה שממש פנו עורף. אני לא עושה עם אנשים חשבונות, דם פשוט נמחקו, אנשים שהיו בירי

"לא. להיפך. יכול להיות שזה לא היה צריך להי איו בד חדמהו ות, אכל אם אתרי עשר שנים יש לי את נוגה, או אני מוכנה לשלם את המחיר.

"אני לא מרגישה שהקרכתי. הרכר שאני הכי מא מינה בו זה חיים. בכוח של החיים. הם יוצרים את הדרמות. יכול להיות שאם לא הייתי מכירה אותו היר תי מתפתחת אחרת. ופה נכנס העניין שאמרה לי פאני לוביץ. נכון שהיה בי או הרבה זוהר וכרק וכשרון, אכל לא היתה בי בשלות. לא ידעתי או, כאמנית, שצריך לתת איוה מכלול ולא רק את היופי ואת החן, אלא משהו מעבר לזה. אני מוכשרת להמון רכרים אכל לא הלכתי עם משהו לעומק, עד הסוף. היו בי המון דברים שיכולתי לעשות ולעשות טוב מאור, אכל כשרון זה בתחום אחד, עומק ונטיון חיים זה רכר אחר. אני מסוג האנשים שלא מספיק לי קול יפה או איוה מראה נחמר. לא הייתי מספיק מעניינת לפני עשר שנים. או היתה דרישה לשירה אגרסיבית, לכסאת אני או לא הייתי מורצה עם סוג השירה שלי, היום יש שוכע מהכסאה ואו יש גם מקום לשירה שלי".

יאר פעם לא העותי לפני כן להגיד את זה, עב־ שין אני יכולה להניד, שאני על סף פריצה. אני שמחה שוה מרכר לאנשים. אני מרגישה שאני מכוונת היום לעבודה דצינית, זה שיש לי ילדה, מכוון אותי נכון ולא מגכיל אותי. אין לי פנסויות גרולות מדי בקשר. לאיזה כוכבות היסטרית. אני רוצה לעבוד כומרת, להתפרגם בכבוד, לגדל את הילדה שלי. זה מה שרצרי תי. אם יתגלגל ליותר מזה... למרות שאמנון מפיק יוצא מהכלל, אני רוצה להגיע לעצמאות, שאוכל לעד מוד בוכות עצמי, להינתק ממנו".

חסרי דיור: זוגות צעירים ● עולים חדשים ● משפחות חדהוריות ● בעלי דיור: משפחות המתגוררות בצפיפות ● בראות לקויה יחידים מעל גיל 27 ● מתיישבים בישובי פיתוח ● זכאי מפעל חסכון

המחייבת שינוי בתנאי המגורים ● מוכרי דירות לפני 1983 ● דירי שכונות שיקום ● חכשי דירה שניה באזורי פיתוח ויש"ע ● מחזיקי דירה בשכירות סוציאלית ● זכאי מפעל חסכון לבניין.

בנוסף לסכומים אותם "חייבת" לכם המדינה תוכלו לקבל הלוואות משלימות ממקורות הבנק. המומחים למשכנתאות יבדקו את גובה זכאותכם, ידריכו, יכוונו אתכם ויעזרו לכם לקבל את המשכנתא ביעילות ובמהירות אפילו בו ביום. היכנסו עוד היום לאחד מסניפי בנק טפחות ושאלו את המומחים.

נראוו, תערוכת קומיקס בירושלים

תמה אני אם הקורא חש כמרירות שחבוייה

מ האספסוף התרבותי יכיר לי עכשיו קמיקסים. ככה לוקחים לי את מה שאהבתי צו וכות לכמה דכרים פרטיים שהוא מצא לכד

ויתוח של נייר מיוחד מעורב בריח הרפוס

אם מכניסים לי את הקומיקס למוזיאון ישהל, עושים לי אותו המוני.

לושונ במיוחרות מסויימת שהוא רק שלי. לכל נלי ווצי הכוונה מרבי־הפקודים של התרבות.

אם הקומיקס קיבל פתק אישור, בסופו של ונו עוד יעשו שם גם תערוכה למוריץ פון | שוינר, יגלו מחדש את טיל אולנשפיגל, וכל מנוי תיאטרון יתחיל להתרברב לי שהוא משונע משוגע משוגע על פראנק פראזטה.

בולל שאמא שלי לא היתה אמונה על כתבי שיט ילן שטקלים וקאריה מולודובסקה, ילדותי ואלה עברה עלי בהאזנה לקומיקסים שהיא היתה מורנמת לי.

קמיקס היו קונים בסטימצקי. עד היום אני ממיד מערי סטימצקי את העוברה שבהיותי בן שלים, הייתי מוברת סרזן. זה היה בירושלים, הייתי יותו נמוך מהקופה, וככה יצא שמצאתי עצמי פוץ לחנות עם טרון ביד.

נשהייתי רוכן קרוב לקומיקסים, מאזין לספר המיתרגם והולך כקצב מופסקי אופייני, ושנט בתמונות, היה כא ריח הקומיקס כאפי. זהו

מודרניים. הם יפים, הם חכמים, אכל הם לא

הטיפוסי לקומיקס. אם פותחים את החוברת רק

להצאין ותוקעים את האף ושואפים עמוק, הריח

מגיע כעוצמה גדולה יותר. הייתי עושה את זה

הרבה. עד היום, בעצם. ורק עכשיו בא לי חשר

שאולי בצבע הרפוס או בהרכב הכימי של הנייר

יש משהו שגורם להתמכרות. מה אני יודעי

האמריקנים מסוגלים לעשות הכל בשכיל למכור

קומיקס, אגב, הוא רק אמריקני, ורק מצוייר

כמו שצריך, ורק עם הפרדת צבעים מסויימת.

עוד קומיקס לילר מסכן.

קומיקס צריך להיות רדוד, וכושה וחרפה בעיני אנין הטעם הממוצע. ראיתם פעם קלאסיקסז זוהי סיררת קומיקס של גדולי הספרות הקלאסיות. כך הכרתי, ולעומק, את יצירות ג'ווף קונראר, אלכסנדר דיומא, ויליאם שייקספיר ואחרים. בציורים וככלונים.

חוק: מה שנחשב חסר טעם היום. יכנס למוזיאון ולמוספים מחר. אל תתפלאו אם נכדתכם תחזור מתפעלת מתערוכת עיצוכי אולמות החתונה של רחוב המסגר, תערוכה שתהיה האירוע הפיין־שמעקרי של שנת 2030.

יש לחוקק חוק שיאסור על אדם לכתוב זכרונות נוסטאלניים שיכילו למעלה ממאה מלים, לכן אקצר ואספר רק עור שככיתה יור הגיע למשק שלנו ילד מאפיקים שנשלח ללמור בקיבוצנו מטעמים של באלאגאן שהוא עשה בקיבוצו. הוא צייר אקרוחנים ואצנים עם נעליים מסומרות בצורה שהפילה את כולנו על התחת. אחרי שלושה ימי הערצה גילה לנו את מקור החיקוי שלו, והכיר לנו את "מד", שהוא עצמו הכיר ממתנרב אמריקני.

אבל "מר", נהדר ככל שיהיה לנער בן 16, זה ככר לא קומיקט. מאז קראתי את כל התירושים מצידי שיעשו תערוכות לכל דיכפין על וההפתעות. אסור להשוות. לא כל מה שמצוייר קומיקסים צרפתיים עתיקים או ברזילים ומבולן יש לו ריח של קומיקס.

אני יודע המון הסברים לא נכונים. מצר שני יש המון אנשים שהיו ותים לקרוא כאיזה מקום הסבר לא נכון, והם לא יודעים איפה לחפש. לני דעתי איש עוד לא ריכו עד חיום הסברים לא נכונים בקובץ אחר, שה להתמצאות. רוב ההסברים הלא נכונים נמצאים כאוגברסיטאות, מפריות ובארכיונים, ועל המבקש אותם לטרוח הרבה ער שימצא את והסבר הלא נכון שהוא צריך. לכן הצכתי לי למטרה להוציא יום אתר לאוד ספר שייקרא "202 הסברים לא נכונים", ואחרי הצלחתו עוד ספר נשם "עוד 202 הסברים עוד יותר לא נכונים".

מפני שתוכנית זו לא תצא לפועל (נחמר יותר להגות רעיון מאשר לנצע אותו), אביא כאן טיוטה ותקציר בלבר.

למה תליאביב התפתחה להיות העיר הגרולה בישראל:

מאמץ ההתיישבות של כל העם היה לכיוון הגליל והנגב. אם השקיעו משתו במישתו, זה היה כיישוכים חקלאיים. לומר שאתה תל־אכיכי – היה משה למעשה לא סיימנו אותה על המפה ער לפירוק הפלמ"ה מצר שני, מאקלים בתל אביב הוא הגרוע ביותר שביתן למצוא בארץ, וחוף הים ללוב ומקוף מרווות מנוזלות.

נראה, אם כן, שאין ולא היה טעם לבנות עיר ככלל ובמיוחר לא עיר ודשה, ואם עיר חדשה – לא שם. כל זה מתעלם מעוברה אחת והיא שאם. שתכלים טוב רואים שתל-אביב בנוייה באתר שנמצא בקו ישר עם שצרי ניכולטר, נקודת מפתח בים התיכון מאו ומעולם. יותר מוה. נקות טלסקופי הרדיו החרישים נתגלה שתל אכיב נמצאת כל הלילה יק ישר עם הכוכב הקרוב ביותר לכדור הארץ.

מדוע הביסות חרוסיות הן בצורת בצל, ואיך בונים אותן:

צורת הכיפות של הכנסיות הרוסיות נובעת משני גורמים: האקלים, והשפעות מן המזרח. כמיבנה, זוהי מעטפה מוצלחת ביותר נגד הקרח המעורב בעלי שלכת המצטבר בחורף הרוסי. העיצוב הוא תרומת סוחרים ממוצול שחצו את אזארביג'אן. לא בכרי נקראת הכיפה הזו כיפת כצל. המבנה של כל כיפה אכן מתחיל בכצל גדול, אותו עוטפים בקליפה נוספת עשוייה מסיט, ועליה עוד קליפה ועוד קליפה, עד שמגיעים לגודל המופי. שיטת בנייה זו מעניקה לכיפה את חווקה המיוחד.

לפני תחילת הבנייה חשוב לזכור להשאיר את ציצת השורשים של הבצל בחוץ, כדי שיהיה אפשר להוציא אותו בגמר הכיפה.

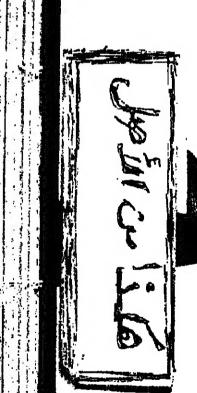
מדוע היהודים מבריהים נישרים:

כאן אני מוסמך למסור לכם הסבר שהוא לא סתם השערה, אלא פרי שיחות ארוכות שקיימתי עם אלפי נושרים בדרכם לארח"ב. הם אומרים: היינו רוצים לבוא, אבל האקלים הם. אשתי לא יכולה לסבול את החום. ער שלא נקרר את הארץ לא נהיה מוקר משיכה ליהודי

נסח עכשיו לברו

בריתיהמועצות.

למה יש גרגרים בגבינת קוטג', ובתשעה אחוז לאז למה מפגינים נגד שגריר דרום אפריקה ומתלהכים ממשלחת קונטולרית לכרית המועצות ומנסיעות ברוכון ישראלי לסיון

האיש שלא היה

עלומת הדירה בקומה החמישית נפתרה בקול צווחה גרול. הרירה היתה תמיר נעו־ לת תריסים. רומה שאיש לא גר בה. כאשר וער הכית היה צריך לגבות כספים נהגו 🛲 לתחוב מתחת לדלת את הרו"ח האחרון, ובו המצב הכספי, וחוכות כל אחד מהדיירים. למחרת, במעטפה סגורה, היה מקבל אחר מאנשי הווער את הסכום. לא בצ'ק אלא בשטרות כסף. בלי פתק. כאילו לא אדם גר כרירה הזאח, אלא איזו מכונה המכקשת לכודר את עצמה מדיירי הכית, מאנשי הרחוב, להתעלם מכל מי שמבקש לחדור אל פרטיותה.

ואו נקרע המסך. יד קצרת רות, שנלאתה מלצפות להופעה, מרטה את המסך, ועל בימת החזיון הופיע הוד מעלתו הדייר הנעלם. וכדי שלא יהיה ספק שהוא מבקש את הבמה רק לעצמו הופיע במונולוג שבו הוא מוריע לכל הדיירים, לכל מי שמעוניין, לכל מי שמאזין כמקרה לתחנה האבודה שלו כי "אני עומר להרוג את הילר אם לא תתנו לי מה שאני מכקש".

ברדיו ראיינו אותה שעה חולה שריבר על כך כי הוא וחבריו כבית החולים הפכו כני ערובה, במאבק חטר הפשרה שכין משרד האוצר והרופאים. אנשי החיזכאללה כלכנון הודיעו כי יהרגו את כני הערוכה שבידיהם אם הסורים יעיזו לפלוש למערב כיירות. הצרפתים שילמו כמה מיליוני דולרים כדי לפרות את כני הערוכה ששוחררו מכיירות. כתל-אכיכ, ככית משותף רביקומות, כרחוב הומה מאנשים, עמד על המרפסת גבר כמכנסיים קצרים, גופיה, שערו הלבן הקצר מתברר כרוח, פניו אחוזות חימה, והוא מודע לסקרנות שהוא מעורר ולעוכדה שהוא נמצא על כמה ויש לו קהל מאזינים.

הילד שלקח כבן ערוכה, היה פעום שהשתעשע מקומת הקרקע ועד הפנטהאוז במעלית הזוגית. צוהלים. עומדים על קצות אצבעות כדי להגיע לכפתורים ולבסוף, עצרה מעלית בריוק בקומת החמישית, כאשר הרייר המסתורי פתח כצרור מפתחות את ארבעת המנעולים הסוגרים בכברות על כריחי . העכביש של דלתו הכבדה

מאוחר יותר אפשר היה להציל מפי הילדים המכוהלים שהוא גרר אחר מהם לדירה, וכל השאר מיהרו ונמלטו למטה כמעלית, פורצים מבעד דלת הזכוכית אל הרחוב בצעקות. אכל צעקותיהם, כמו המקהלה היוונית בתיאטרון, היו הכנה דרמטית להופעתו של תשכן המסתורי על המרפסת כשהוא מכריז שכידיו בן־ערוכה והוא יהרוג אותו אם לא...

אנשים עמדו משתאים, מרימים ראשיהם, מתכוננים בהצגה שוימן להם הרחוב. ותיאטרון הרחוב הוא הרי ההצנה האמינה והמסקרנת ביותר שיכולה ג'ינס וחולצות טריקו. שוטרים כמרים. שושרות. העיר להגיש לתושביה המשועממים. ארם יוצא לרתוכ וכאילו סנה כרטים לחזיון נעלם. אולי ישרה משהו. תאונת דרכים. אנשים מכים זה את זה. אכל, הרחוב - המשוכנים את דמיונם של האנשים שהרחוכ הכטיר הקמצן מספק תצוגת צערות המסגיבות את להם חסיק ... להם הצגה וסוף סוף הוא מלמש את הכטחתה:

Commenter of the comment of the comm

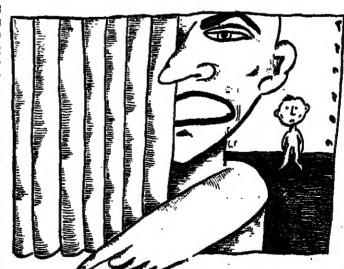
בחולצותיהן העמוטות פרי כשל וכמה גברברים משועממים המשוטטים אט אט בעקבותיהן.

האספלט שקלט את להטו של היום מחלחל מבער לסוליות הדקות של האזרחים, מטפס לראשיהם והופך אותם קצרי רוח חסרי טוכלנות. ברמזורים נתלות עיניים רצחניות במכוניות העומדות בסמוך, ופנים לחות מזיעה מגירות אט אט את חימתן לצרוב את העיניים הרולקות. עקרות הבית החלו לכנוס את הילדים כתרנגולות מתחת לכנפיהן. על המגרש שיחקו כדורגל. כבית הקפה הסמוך לגמו נשים משקה צונן משתרלות שהאיפור לא ימאם כחום הככר. ואז, הופיע השכן הנעלם כמרפסת, כהצגת יחיר, מושך את תשומת לכן של הנערות ושל הנכרברים, של הילדים ושל עקרות הכית.

. המרפסת היתה מוארת כאור שקיעה אחרון. הגבר נראה כעוף זועף, ראשו הכבד מונח על צוואר דק מקומט חוטמו גדול וחר, דכר שחיזק את התחושה שהוא עיט היורד על הפגרים. בידיו אחז ילד רך, מניף אותו למעלה להגיח לכולם להתרשם מכן הערובה ואחריכך התחיל לשאת מונולוג.

אורי, שהוזעק למקום ממשרדו על ידי גליה, אמר מאוחר יותר, "ארם צריך אופי של פלדה כדי שלא לנאום כאשר יש לו קהל שומעים. שמתם פעם לכ איך המציל בחוף הים, שופך את כל חוכמתו ותבונתו אל הרמקול שלו רק משום שהוא ניצב על כמה גבוהה". אורי זכר את בסים הטירונים. כאשר עמדו עם המסטינגים כיד, ממתינים לארוחת הצהריים, כלהט היום, מקשיכים לנאום שנושא הרכ"ט. או הפוליטיקאים שמטפסים על כל גבעה רמה, כדי לשאת את מדברותיהם. לעומת כל אלה, היה השכן המסתורי, צנוע. הוא פשום נשא מונולוג, מתכונן אל הקהל שנאסף למטה, אל מכוניות המשטרה שהחלו להגיע כצפירות אנטנה וחריקות כלמים, ועל פני העיט

הקודרות שלו השתפך חיוך.

מכיר אותו, איש לא אומר לו שלום. אבל, מבעד כל מה שרצה היא הזרמנות להופיע על הבמה. לא לחרכי הרלתות הנעולות, כמו עכביש הוא אורג את קורי האינפורמציה שלו, לומר את סודות אנשי הבית המשותף, את סודותיהם של השכנים בכתים ממול, ועכשיו כאשר הוא מחויק את בן הערובה בידו, ניתן לו לנהל חשבון עם העולם כולו ביריעה שהממזרים האלה לא רק ינהגו כו ככור אלא, לכל הרוחות, יקשיבו,

> השוטרים יצאו מהמכוניות. הכלשים במכנסי אמכולנסים. הצגה מפוארת, על פי כל חכללים. מאחת המכוניות הורידו ציוד טיפוס. חבלים, ווים, כל הדבריכ

הצגת היחיר שזומנה להם, הזכירה את המחזוח שעת אחר הצהריים של יום תל אכיבי רגיל.

כמן בתיאטרון טוב, עמדו השכנים ממול גורשים את המרפסות, את הגנות, מציצים מבעד לחלונות, והשכן כוון לעכר כל אחר מהם את אצבעו, קורא בשמו וכשם משפחתו ופורש עלילות מרתקות מחיי המין שלו. כמה חלונות נסגרו כטריקה, רגע לפני שהאצבע הופנתה לעברם ולפני שהקול הרועם סיפר

צופה קצר רוח שהבין כי גם תורו יגיע למשחק השכונתי הזה, צעק באוזני קצין המשטרה, "לכל הרוחות תורידו אותו כבר לפני שהוא... אבל המשטרה פעלה לאט וכבטחון. פרשו מזרונים למטה, אם חלילה ינסה להשליך את הילד. שוטרים עלו על הנגות, שוטר אחר התחוה לירידו של השכן וביקש רק לעלות. המלכודת התהרקה אבל הגבר במרפסת, היה עדיין באמצע תנופת נאומו. כן, הוא רואה את הכל. השוטים האלה חושבים שאם הם מככים את האור אי אפשר להשקיף אל שנעשה מעבר לחלונות. מה עוד, שבלילות הקיץ הלוהטים, הריירים נמנעים מלסגור את התריסים מחמת התמסין וכל אחת מהמרפסות הופכת לכמה זעירה, הצגה פרטית קטנה, טרף לשכן הבודר האוסף פרט לפרט תמונה לתמונה, כדי להכין

את ההצגה הגדולה. העוכרות הירועות עליו היו פשוטות. פנסיונר. חשוך ילרים. עבר במשרד קבלנים. בעצם הוא "האיש שלא היה". ארם שאין לו עבר. הוא כל כך שקוף, כל כך מתמזג עם צבעי הסביבה, עד שלא היה פרט קטן אחר בביוגרפיה שיכול היה להזכיר אותו למישהו. ככה זה כשארם צובר בתוכו עלבונות. איש לא שילם את מיסיו ולכן מס־הכנסה לא העלה אותו בראש שמחתו. שילם במזומן לכן

הכנקים לא טרחו לכרר למה חוזרים צ'קים. שילם מסיו לעיריה בזמן. ארם אפור, אלמוני, שצבר עלכון אחר שלא ייסלח, עלבון על היותו אלמוני. יש אנשים שכותכים את שמם באותיות גרולות על קירות בתי שימוש ואילו הוא אסף פרטים על חיי השכנים כדי שיום אחד, ינציה את עצמו כזכרון הכצלסטיבי של השכונה ושוב לא ישכחו את הגבר העייף הכפוף, שיש לו צוואר קמוט ומעליו מתנשא ראש גרול,

השוטרים שפרצו לדירה מצאו אותו מאכיל את כן הערוכה הקטן ממתקים. הוא הלך אחריהם צייתו. מחייך

להיות אלמוני, כמו שחקן, הוא עורך "היציאה שלו" בהדרת כבוד, פוסע בין השכנים שלא ישכתו לעולם את המונולוג המפואר שלו מתביישים להתכונן זה בעיניו של זה עכשיו כשעולמם האינטימי נחשף

האולטרה־מוררניים שכהם השחקנים מגרפים את הקהל, יורקים עליו, עושים לעברו תנועות מגונות, והקהל מוחא להם כפיים בהתלהבות.

נקב בשמות דיירים ונכנס לפרטים אינטימיים של חיי המין שלהם. ריכר על הגברים הגרים ממול וסיפר פרשיות נעלמות, שרק מי שחי סמוך לחרכי התריסים יכול לדעת בדיוק מביך את שהם מעוללים.

באוני השכנים המצחקקים את עלילותיהם.

חוטם כמו מקור של עיט

וכמה קמצוצי שיער לכן.

לעיני כל, בידי האיש שלא היה...

דואר / זמן

תמר אבידר שכתכה בעיתון במאמר "זמן יקר" – שהופך לאבדון. עונה אני ומצטט איש חכם ' שכתב והאיר את עיני העולם

כני אנוש באשר הם שם טוענים שהזמן אץ רץ ותמיד הוא תם. אך שאלתם, ידידי, מה דעתו של חזמו: הוא קובע: האנשים עוברים – ואני קיים:

קראתי זאת אני עוברת ליר מעכד התמלילים שלי

טראומה חדשה: את המיססר למדתי להפעיל רק לאחר

רשיון הנהיגה קיכלתי לאחר 105 שעורים ואת

הווידיאו אני מפעילה עד היום כעזרת לוח קרטון עליו

כל מה שכתכתי עד כאן

המחשב כל נכסי הרלא־ניירי

אחר, לרעת אם עשה באחרונה עיסקה טוכה או גרועה,

לשמור עליהם באמריקה. אבל זו כבר אופרה אחרת

אותו מכר שלי, המשלם 50 דולר לחודש בעבור

לא, תורה. מאו ביסורי האתרון במשררי ה"טאבו"

כלכ הרכה יותר סל.

אז מה אם אינך משתלטת על המחשבז קראתי ב"וושינגסון־פוסט" לפני כמה ימים מאמר מעורר של פני שנתיים קנה לי בעלי מתנת הפתעה פרופסור למתמטיקה באוניברסיטה אמריקנית בגושא: ליום ההולדת: מעבר תמלילים. הייתי זקוקה "בורות המחשב". הנה לפניכם אדם אקדמי (זה כשכילי לו אז והיום כשם שאני זקוקה לחור כראש. סימן של איש חכם) המודה כי אינו מסוגל לעשות שום אלא שגייסתי אז את כל כשרון המשחק שלי: דבר יצירתי הקשור במחשב - למרות שהוא הקדיש לזה הרבה זמן. הפרופסור הגפלא הזה, שהתאהבתי בו

מאו כמעס שלא נגעתי במעבד התמלילים מבלי שאכירו לעולמים, אמר שהוא הרבה יותר מודאג קננית, ולמרות כל מיני נסיונות־נפל ולמרות שכבר מן הבורות התרבותית של תלמיריו מאשר מבורות פעניים למדתי בקורס להפעלת מעבדי תמלילים – אני תורת ואונרת: יש אנשים שנולדו עם פגם מרחי מויים המונע מהם שימוש ככל מה שרק מזכיר קורה שם, מתחת למכסה המנוע, מעבר לנהיגה". מאז מחשבים.

חיים ואוהבים

התחילו את המאה

ה־21 בלעדי

ראיתם כסרט "וולסטריט" את העובר הקשיש ושלץ לפנוח את מקומו (בעברית צחה: הוא מפוטר) למו שאינו מצליח להשתלט על המסופים המזרימים אינפורמציה מו הכורסהו ראיתם איך הכרוקרים שעירים מנגנים בווירטואוזיות על קלירי המסופים שנה. כנ"ל כיחס למעכר המזון ופוד פרוססור). את שלהמו – זהו שורש הבעיה. העוברים הוותיקים ופנוסים, השקולים, עתירי הידע – מול האנשים הפירים שכאילו נולדו עם מחשב כראש. מרוע הם רשם לי בני כאותיות גדולות "הוראות למפגרים". תופשים את העניין בקלי־קלות ואילו אנו, בני דור במובן שאין לנו מיקרוגל בבית – מפני שאיני יכולה תורים שלהם – מגלים, כמקרה הטוב, רק הכנה למה - להרשות לעצמי בזיון נוסף בפני בני המשפחה. לקרה על המסך שלהמז

כאשר בני מספרים את נפלאות המחשב שלהם - מגוחך ללמר בבית־הספר הפעלת מחשב כל עוד

צי מעוד להפסיק אותם ולןמר: בחייכם, לא מבינה - תאריך מדויים), המחיר ששולם בשעת המכירה, כמה מו לא להסכיר לי. אבל כאשר אנשים זרים מספרים נבסים נוספים יש לו וכן הלאה ל נרתות מעולם המחשב שלהם – אני כושה לגלות א פרותי, מחייכת במקומות הלא נכונים ולא מעזה, מוק, לשאול אף שאלה. מדברים איתי על תוכנות ששח - כאילו היה לי מושג בתוכנות הישגות -מני משימה עצמי כמכינת עניין, פעם אחר פעם,

מה שנוגד את חוקי שמירת הפרטיות שכה מקפירים לבמרי באמת. משרת לעצמי: ומה יקרה אם פשוט תאמרי את האמת שצת לא נוערת לעסק הזה ושיתחילו את המאה. שימוש כתוכנה, נעשה ממש מכור אליה, שלא לדכר דוג רלידיים רון כלעדיד. מה נורא כל כך? וחרי את יודעת כל על הסיוע שהאינפורמציה הוורמת חוו תורמת לעסקיו. פני דכיים מן המאה ה־19 שהם אינם יורעים: לאפות אומרים לי שגם אצלנו, במשרדי הישאבו? -להכון אפריות בית, לתפור שמלות, לרקום האינפורמציה מן המוג הגיל גלויה ופתוחה בפני דשה המונים אוריות בית, לתפור שמלות, לרקום האינפורמציה מן המוג הגיל גלויה ופתוחה בפני יקה הימנית, להבעיר מדורה בשרה, לשיר הציבור. ידיטים ולהאכיל תינוק סרכן־אכילה

לשם אלא באילוצי החוק. אבל לשבת בסלון הממוזג ולקרוא הכל בשוטפת על המסך הקטן - זה כבר בחזקת בילוי. למי שאוהכ זאת, כמובן.

וכשעור היו בררך יפו חל־אביב), אינגי מוכנה ללכת

כמה מלים לאהובי המת

אשר במשרד מבקשים להיזכר בשמו הפרטי של הפילדמרשל מונטגומרי, מי שהיה מפקד המחנה השמיני במדבר המערכי בקרבות מלחמת העולם השניה – לא מנקשים את עזרת הארכיון אלא שואלים אותי, ואני משיבה ללא היסוס: ברנרד ל. מונטגומרי.

כאשר רוצים לרעת מה היה שמו הפרטי של מגלה נסיוב החיסון נגד מחלת שיתוק ילדים, פונים אלי ואני צ'יק־צ'אק נוכרת: שמו היה יונה. יונה סאלק. כי אני חוקה כשמות ואם תעירו אותי באמצע הלילה ותבקשו לדעת מה שמה הראשון של אשת נשיא הפיליפינים המודח – אענה מתוך שינה: אין בעיה. אימאלדה. אימאלדה מרקוס. זה מה שיט לי בראש. שמות. שמות. שמות.

ומה שמו האמצעי של ממציא נורת החשמל? המחשבים. "לאחר ככלות הכל, הרי יש המון אנשים אלווה. נו פרובלם. תומס אלווה אריסון... ושמו הראשון הנוהגים במכוניות מכלי שיהיה להם צל של מושג מה של גנרל אייזנהאואר? דוויט. ושל רוזוולט, נשיא ארה"בן אני שולפת מיר: פרנקלין דלאנו. מה יש לרבר. אגף השמות כמותי אולי עלול להתפוצץ יום אחר מעומס־יתר. וכך אני מסוגלת להפליג בכרכורים כאן המקום להודות שכל מכשיר טכני הביא לי על אנשים בעלי שמות נשכחים מכאן ועד הודעה חרשה. הרבר כבר נהפך למין תחביב.

אכל כאשר אני שואלת את עצמי: ומה היה שמך – איני זוכרת. למרות כל מה שהיה. העפר כיסה גם את זכרונותינו. הה, המנגנון המופלא של הזכרון והשיכחה. מה הייתי עושה בלעדיו.

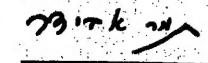
זככל זאת: מה היה שמך אותו נהגתי להגות בקול אותו פרופסור למתמטיקה סבור כי אין זה אלא מתפנק ברממת הלילה? לעזאזל, מרוע מותר רק לכם לשכוח את שמותינו?

מעשה בקפה

לא היה אלא תואנה והקרמה עניין הנסיקמה, שאני מעריפה אותו על כל לספר את הסיפור הבא: מנת ההפתעה כארוחת־ערב בכית סוג אחר של קפה (ונא להסיר את חיוכי הבוז. ככה זה) - יש לי סיפור: מאחר שבבתי־קפה ירידים בלוס־אנג'לס היתה וכתיימלון כתו"ל קשה מאור להשיג נסיקפה תוכנת מתשב חרשה של בעל (למהז כוכע), עשיתי לי למנהג ליטול עמי למסעותי הבית העופק בנכסי־דלא־ניידי. צלוחית ובה נסיקפה אותה אני נושאת נתיקי. כאשר לאחר הקפה הוא הציג כפני המלצר משיב לי "אין לנו נס", אני מזמינה ספל מים אורחיו תוכנה – פרי המצאתו רותחים, שולפת מן התיק אם הצלוחית, הבעייה נפת־ של ישראלי – המגלה על המסך את מצב הנכסים של תושבי רת ואני מסוגלת להמשיך לתפקר גם בתנאים של קליפורניה. המפתח הוא שמו עייפות. של התושב, או איזור מגורים. או רוצוב, או השריוו ענאוי זי

פעם לקת אותי יחד עם קבוצת אורחים נספה מגישים בו את הקפה הכי טוב באיטליה. לא שמתי לב שלאחר שהומנתי שם כוס מים רותחים ועירבנתי בתו־ בה את הנס־קפה הפרטי שלי – התייצב לידי בעל המסום, ונתן בי מכם מוזר וממושך. קיבלתי זאת כמי בעבור הנכס בשעת הקנייה (עם חמאה עד שלאתרונה דווחתי כי מיר לאתר ביקורי חויל נספה העתונות שלנו מלהכיא לשם יותר את אורחיו מפני שלא יכול היה לשאת את עיניו מחמת הבושה כך ניתן ל"הצין" אל מצכו הפינאנסי של כל . שעשיתי לו. לא נשמע כחילול הקורש חוה מאו הובא הקפה לרומא. נסיקמה בהיכל הקפהזו הסיפור עשה לו

כנפים. וכך חיבלתי במאמצי ההסברה הישראלית כאיטר ליה, כאמת כלי כוונה.

43 KIDEDİD

42 ชเลยอไอ

אסטרולוגיה

התאמה

לבעלי ולי יש בעיות בנשואים בגלל חוסר התאמה, אבל יש לנו גם רצון להיות ביחד, אם כי זה לפעמים קשה מאוד. חשבנו על גרושים, וחזרנו כנו. כות דעתך על הסיכויים שלנו?

ש.נ. (חשם, הכתובת, תאריך ושעת הלירה של הכוראה שמודים במערכת).

לא ניפקת לי את שעת לידתו של בעלך, ולכן חסר לי נתון חשוב: כל הצר הרגשי של אופיו לא ניתן לניתוח וכמו כז לא ניתן לקבוע באילו תחומים כאים כישוריו לידי ביטוי. לכן אתייחס אליך כלכד.

את איראליסטית, פרפקציוניסטית, פגיעה ונוטה לקחת על עצמר אתריות מיותרת. כשצריך לעשות משהו – את עושה זאת; כשאת נתקלת בקשיים – את מפשילה שרוולים ומתגברת. את הטיפוס שעל שכמו נערמת האחריות כלפי המשפחה כולה. זהו מצב בלתי נסבל שכן, עם הזמן, תחול כך שחיקה העלולה לרוקן

כפרפקציוניסטית, את נוטה לדרוש גם מהמקורבים אליך שיעמרו בקריטריונים שלך של אחריות ושלמות, וכשאינך נענית – את נפגעת, מתמלאת תחושת חוסר אונים וכתוצאה מכך גם כעם. גם לרגשות אלה השפעה שוחקת. כלפי חוץ את חביבה, חייכגית וקלה. בתוך תוכך – קשה לך.

גרמה לי ואיני יכולה להיות בטוחה כגלל היערר שעת הלידה) שבעלך נוטה לפינוק מה. מצר אחר הוא רוצה להיות החזק כמשפחה, הקוכע והחכם. אך מצד שני הוא נוטה להתעלם מאחריות מעשית, פרט לעבודה ופרנסה, כך שהכל נופל על שכמך.

עצתי לך: ראי את בעלך כמות שהוא ונסי לקבלו כפי שהוא. בניגור לאמנתן המוטעית של נשים ככל הומנים – בעלים לא ניתן לשנות ולא לחנך: החליטי אם את יכולת להיות אתו כמות שהוא, או לא. אם כן – שני משהו בעצמך: רדי מהפרפקציוניזמו אל תקחי על עצמך אחריות לא לךו העולם לא יתמוטט גם אם דברים יהיו פתות מסודרים, פחות מושלמים. את נוטה לחלק את החיים למשימות ולכצע אותן עד תומן וכצורה מושלמת. חשבי על מה את יכולה לוותר ומה ניתן לזנוח מבלי שיגרם נזק של ממש – ועשי זאת. את מבובות אנרגיה רכה על דכרים מיותרים, ואחרייכן

מדור זה עונה האסטרולוגית רות אלי למיקבץ (המועלה בגורל) שאלות אישיות של קוראי "סופשבוע" בתחומים שונים. קוראים מעוניינים מוזמנים לשלוח שאלות מודפסות כמכונת־כתיכה או בכתב־יד ברור על צידו האחד של הנייר בלבד, לכתובת: רות אלי, מערכת "סופשבוע", "מעריב", ח.ד. 20010 תל־אביב, מיקוד 61200. לשאלות יש לצרף את תאריך הלידה המדוייק של השואל/ת: שנה, יום ושעת,

וכן את מקום הלידה. בין מכתבי הפונים תיערך הגרלה, ומדי פעם יתפרסמו המכתבים שעלו בגורל בצירוף תשובת האסטרולוגית. המערכת תכבד בקשות קוראים שלא לפרסם שמות ופרטים מזתים אחרים.

מרגישה מנוצלת. אם תוותרי על הכסורת והלחץ, מכל הלב ולא רק כלפי חוץ, תגלי שינוי גם בבעלך.

בכל מקרח, אני רוצה להזהירך מפני התקופה הקרובה. החל מרצמבר 88', את עלולה למצוא עצמך במצב של עצבנות, תחושת לחץ, ברידות וחוסר אונים. בתקופה זו (הנמשכת כשנה, עם עליות וירידות), חשוב לשמור על איזון, ולא לומר או לעשות בלהט הרגע רברים שאחרייכן תצטערי עליהם. שכן בתום התקופה, יחורו דברים לקרמותם (בתנאי שלא סבלת החלטות נמהרות) והקושי יעלם כלא היה. את אשה חכמה.

רוצה לדעת הכל

ברצוני לחסנות למרור כמה שאלות: 1. מחם מולות השעה, היום, החודש והשנה שלי? 2. ממה עלי להישמר כדי להיות בריא? 3. מה התחוית שלי לעתיד? .. מה ההדת העצמית שלי? 5. אלר ממצרי עות מתאימים לי? 6. מה צמוי לי בתחום תרומנמי ואיזו בת זוג התאים לי. אנא עני לי, לא בעתון, אלא במכתב תשובה.

ר.ג. (השם, הבתובת, תאריך ושעת חלידה של השואל שמורים במערכת).

מה שאתה מבקש, למעשה, הוא ניתוח ימודי של

תחזית לשבוע שבין 19 ל־25 באוגוסט

מים לשלכם. תזדמנות חדשה בתחום יניבו תוצאות רבות. בן תזוג רוצה לבלות

(20 בינואר עד 18 בפכרואר)

(19 במברואר עד 20 במארט)

קחברתי.

סיכוי לעיטוק חדש יצוץ עכשיו. אתם

מיטיבים לעבוד עם שותפים, אך הנטיח

(21 במארס עד 19 באפריל) 21 ביוני עד 22 ביולי

מביובוזים,

לצערי, אין ביכולתי לנהל התכתבויות אישיות עם הפונים, אלא להשיכ – כמרור זה – על שאלות שיש בהן עניין גם לכלל קוראי העתרן.

קיטור. מן חבחינה הרומנטית ימשיכו

שיו היטב בצוותא, זה ום זמן טוב לחמש

אתם ממשיכים לקצור הצלחות במקום

העבודה. זה הומן לוכש את רווחי האח"

מפת לירתך – וגם זאת לא אוכל לעשות, שכן לכך ייררשו שעות עבודה רבות. אבסה להשיב לך על קצה המזלג. לקבלת ניתוח יסורי יותר וייעוץ אישי תוכל לפנות לאסטרולוג מקצועי. ו. מול השעה שלר הוא בתולה, מול התורש -

סרטן. מזל שנה קיים רק באסטרולוגיה הטינית, ובמקרה שלך הוא "נחש". מזל סימפטי מאוד למרוח השם הארסי. מזל יום אינו קיים כלל.

2. כדי להיות בריא, עליך להשמר מחרוות וממתחים פנימיים. כאשר אדם מרוכז כנושא של מחלות – גוברים הסיכויים שהגוף אכן יגיב במחלה הקפר לשמור על תזונה נכונה, על מנוחה מספסת ועל רגיעה נפשית סבירה – ותהיה בריא.

3. באשר לעתידך - איני נוסה לתת תחזיות. ארועים גורליים מתרחשים כחיי כל אדם – אך החלק הארי של עתידנו מוכתב לפי אופיינו, כוח הרצון שלנו וההחלטות שאנו מקבלים. אומר רק דבר אחר: אתה נמצא כלחצים ועומר כפני אילוץ (פנימי או חיצוני) לשנות משהו בסיסי בחייך, בתחום הכית, המשפחה ו/או העיסוק. הלחצים יחלפו תוך חצי שנה ותמצא עצמך הולך בדרך חרשה. עם זאת ייתכן שהשינוי לא יהיה סופי, ושינוי נוסף ייעשה בספטמבר־אוקטובר 1989. במשך תקופה זו תהיינה הורמנויות חרשות בתחום העכודה. כראי לנצלן.

אתה טיפוס רגיש ופגיע, המתנדנד בין הדצון לכבוש את העולם לבין תחושת חוסר ערך עצמי, ניו "ורימה" אינטואיטיבית לבין מעצורים של הגיון, כיו התעלות ליאוש. מצב זה גורם למתחים קשים ולחרדות תקופתיות. אתה תמיד מחפש – אך אינך יודע מה, וטוב שכך, שכן החיפוש עצמו יגרום לך להשתנות ולהתפתח. בסופו של דבר תמצא עצמך רק דון פעילות הברתית.

5. כל מקצוע הכרוך בקשר עם אנשים, מתוך עמרת שליטה או הנהגה – יתאים לך (ניהול כוח אום, מכירות וכד').

6. אם תתגבר על הפרסקציוניום, הציפיות המוגזמות והפגיעות הגדולה – תוכל למצוא כת זוג סובה ומתאימה. עליה להיות רגישה ותומכת, אתראית ונאמנה, ומעל לכל – אוהבת בית ומשפחה. כנוסי, עליה להיות איגטליגנטית ובעלת חוש פסיכולוגי

(20 באפריל עד 20 במאי

דירה חדשת.

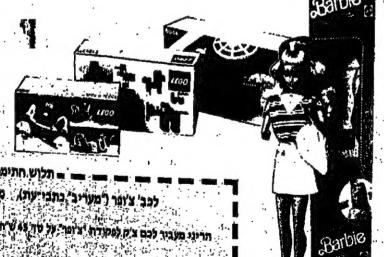
(21 במאי עד 20 ביוני)

רות אלי

עיחון צעיר וצבעוני

אח צעיר

מחיר מנוי שנתי (12 גליונות) — 45 ש". העיתון ישלח למנויים ברואר

אתנה לכל מנוי:

בובת ברביי אנ

* קופטאות ילבו"

בוסטרים

כחבות וראיונות

חידות וקומיקס

ירחון גדול לילדים בגיל 117 עוד עיתון של

"מעריב כתבי־עת"

משרד החינוך והתרבות קבע: עיתון מומלץ ע"י מערד החיווך" והתרבות... מאחלים לכם הצלחה בעבודתכם העתונאית־החינוכית המבורכת"

(מתוך הפלצת מערד החינוך לשנים תשמ"ז"ה)

הגליון העצמאי הראשון מופיע ב־24 באוגוסט

ל המנויים ת.ד.20000, תליאביב 61200	תלוש חתימה =
נ המנויים ת.ד.20000, תליאביב 61200	חתלחם לחשיים ביים ביים ביים ביים ביים ביים ביים
医抗性性性结合 化二甲基二甲基二甲基酚 医氯甲基酚 医二甲基酚	10 1 10 10 10 10 10 10 10 10 10 10 10 10
19"UN hays grange "may a shi had a said	(1965年) (1967年) (196740) (1967年) (1967年) (1967年) (1967年) (196744) (196744) (196744) (19674) (19674) (19674) (19674) (19674) (19674) (19674) (19674)
מנוני לשנה אחת על ביוםו עופורי של של	תרינני מעביר לכם צ'ק לפקודה יציומר על שה 48 שיח כדמי ו
תאריד לידה מלא	
· 44年的 64年 1987年 1988年 198	אם משפתה
and the same of th	
在是以外籍的对象。1966	נני מעוניון/ת בפרס למנוים וספו את תמביקט)
	הנו מעוניין/ת בפרס לפנייט טיים סבובת ברבי בם תשחק הרבבה של ילנרי (ל יחידות)

חדשה ממתיעה.

(23 ביולי עד 22 באוגוסכו) (23 באוקטובר עד ו2 בנובמבר) אתם מגבשים עכשיו תוכניות לנסיעה וני השימוט שלכם אינו במיטבו בענייני עסי נסו לתחגבר עכשיו על רגשות הקואה

מיוחרים.

אתכם.

(22 בנובמבר עד 21 בדצמבר)

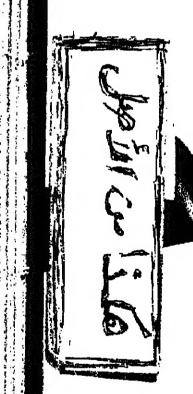
The state of the s

בזירה חביתית המצב מולד ומשתפר. מרי־ בה עם קרוב משפחה חכוא השבוע לק בנשים עם חברים בעלי אינטרסים משותי קים, ופגישות שתקיימו בימים אלה לא שלכם; מוטב לשוחת על העניין ולשחוד בתוכנית לנסיעה, אך ההתנהחויות הכלי הקריירת תעלה בקרוב. הישמרו מפני איחכם זמן רב יותר. ביחסים עם שותפים להיות רגעים יפים. שותפים עובדים על תי־צפויות יהיו מיוביות. אין זה זמן טוב הוצאות כלתי צפויות ואל תיכוסו לחובות לעבודת ייתכנו חילוקי דעות קלים.

(23 באוגוסט עד 22 בספטמבר) השבוע מתאפשר לכם לבטא את הכשחי אתם מאוד רגישים בימים אלה ונוטים נות שלכם בדרכים חדשות. אתם מדברים לתתפוץ בגלל כל דבר קטן. ייתכן שיותיו שלכם לרכוש הצים יקרים עלולה לגרור בתחום הוו" לכם רגשות מעורבים לגבי אירוע חברתי בבעחון עצמי ובשמכוחיות. בתחום הוו" לכם רגשות מעורבים לגבי אירוע חברתי מוטי יש עכשיו עליות וירידות. השיפוט כלשהו, אל תתעובו בעסקי הזולה. עכ-שלבם בענייני כספים, ובמיוחד אשראי, שיו תמצאו תשובה לבעית שהעסיקת עצות או להיוועץ במישהו. האטו את עניין, בתחום הרומנטי צפיים רגעים נעי אינו במיטבו השבוע.

מאוניים 🎎 נדי (22 בדעמבר עד 19 כיוואר) (בספטמבר עד 22 באוקטובר) בימום אלת תמצאו דוכים להגדיל את ייתכן שהצטרכו עכשיו לשמש בתפקיד בימים אלה כדאי לקבל החלטות בעניין שיפול בילדים ועיסוקים יצירתיים יפנו תכנטתכם ואת תפעמר שלכם, אך אתם של מתווך ומשכין שלום, חיות שחסוב" נבסים משותפים: מתיחות ביתית תוכל לבם אושר תשבוע. הזדמנות לעפקים מנסים כל הזמן להתחרות עם תשוחמים בים אתכם ירכו להשתכקר, אין זה זמן להתמזר באמצעות יציאה משוחפת לבי - חדשים עשויה לצוץ פתאום. לא כראי יוה לא מומלץ עכשיו. אתם עשוים מומלץ לאירועים חברתיים. חבר יידע לוי, מוויים ופוויות עשויום להכיר אנשים לחתקוא בהצלחות תוולה. אין זה קומן לחכיר השבוע אנשים חדשים, או לשמוע לתעדוך את חנאמות שלכם. אל תוטרדו מעניונים. צפויים רועים מרושים בחתום לערב עסקים עם בילויים, ויש לחיוהר בשל בעיה ביחית

1075 200 -101 S DOWNSON

19 באונוסם 1988 ח" באלול חשמ"ח וליון 354

הַמְּנְכֶּעַת אָת כּוֹס הָסָלֶב שֻׁלִּי, אוֹתָהּ

עד היוֹם בְּתוֹר אֶמֶן וּלְאָדָם אָני

"הַּשְּׁפּוֹרָט הָאָהוּב עָלֵי הִיא רִיצְה.

שְׁבָתוֹ שֶל אָרִיק) לְאֹרֶן תוֹף סִיָּם בְּחַל

אָבִיב כְּ־4 קִילוֹמֶטְרִים. הָאֹכֶל תָאָהוֹב

עָלֵי הָיָה וְעוֹדֵנּוּ הָבִיתוֹת, נְקְנִיק, נְּזוֹז,

"עם שמי בנותי בנות כ־19 (כ־16.

נֹעָה וְיָעַל, אָנִי מְבַלֶּח, מִתְנַבָּח, רָב

וּמשְלִים כְּמוֹ חָבֶר אֲמְתִּי״.

בְּלִידָה וְשוֹקוֹלֵד....

("רְצְלֵדְ" (הוֹלֵדְ וְרָץ לְסֵרוּנִּין עַל־פִּי

גם אני הייתי ילד

עריכה בח דורה בר עריכה נראפיח חווה עילם

אָריק לָבְיא

חַלְקוּ כֶּל יוֹם לִיְּלְדִים. עם תַּחַלָּת קשעור, משהבחין המנהל בּכּוֹבע ״הָיִיתִי פֶּרָא אָדְם״, מְסַפַּר עַל הַנּוֹטֶףַ חָלָב, מְּנָה הַיִּשֵׁר אַלִי: "אַרְיַהּוּ תקופת ילדותו סופר ה'אַנְצְיִשְׂרָאַלִיי אָריק לֶבִיא. ״בּיני לְבֵין חַמּוֹרָה שָּלִי בּכְפֶּר בָּרוּוָ שֶׁרְרוּ יַטְסֵי אֵיכָה הַדְדִיִּים... שוֹבָב. לא רְצִיתִי בָּעָבָרְ וְאַף לֹא כַּיּוֹם עַד שֶּבְּכְתָּה זי הָתְנָה: ״אוֹ שָאַני אוֹ לָהִשְּׁתַּיֵּף לְמִסְנֶּרָת אוֹ לְמוֹסֶד כָּלְשָּׁהוּ. רְצִיתִי שְׁיַנְּיחוּ לִי לְעַשׁוֹת כַּרְצוֹנִי, מְתַי שֶאַתָּהו״. וַתַּרְתִּי לוֹ וְהַפְּסַקְתִּי לְלְמוֹד. ״הָלַכְהָּי לַעֲבוֹד. אָנִי לֹא מָאוֹתָם שָאַני רוֹצָה וְאֵיף שָאַני רוֹצֶה. לְהִינֹת מילדים שֶׁהָיָה לָהָם בּיִת טוב וְתִם. הוֹרִי "פְּרִילַנְס" (אֲמָן עַצְמָאִי). זָה נוֹתַן אָת מַתוּ עוֹד כְשֶׁהְיִיתִי צְעִיד וְגַּרְתִּי אַצֶּל ַם הַפָּש שָאַנִי צְרִיזְּי בִּשְׁבִיל הָאַמְנוּת. דודים. הם לא השפדלו למצוי מעל ומעבר למה שהצטרכו לעשות, או אני לא שומט אוֹתָם לא בְּוַעַם וְלֹא בְּנֹעַם.

הַנְּטִיָּה לָאֵמְנוּת בְּיַלְדוּת הַתְּבַּטְאָה אָצְלִי בְּשִירָה. הָמִיד וְמַרְתִּי. ״בַּפַּלְמַ״ת הַכּרַתִּי אָת סשֹּׁסָקוֹ בּוֹמְכֶּה צוּר, שֶהַצִּיע לי לְהַצְּטְרֵף לָאָרֶץ עָלִיתִי בִּשְׁנַת 1927 מְנָּרְמַנְיָה. -גרתי בּכְפַר יְהוּשָע בְּעִמֶק יַןרְעָאל לְלַּהָאַת ה״בּרְמֶל״ – שִׁם הַלְּהָאָת ״גָּבּוֹר יַלְדוּתִי הָיָה אָו שֹשׁוֹמֵר הָאַנְּדִי הַצְּבָאִית שֶׁלִי בְּמִלְתָמֶת הַשֹּׁחְרוּר – אַלְכְּסַנְדֵּר נִיְד. הוּא הָיָה מַנִּיע לְמּוֹשְׁב בְּתוֹר הָאוּרָן. עם קּוְמֵן נְהְנַתִי בָּה רְכוּב עַל סוּסְתוֹ הַלְבָנָה וְשוֹמֵר בּּלַיְלָה "הופר" וקאחר יותר הפר הענין על הָעַמֶּק. גם טַרְוָן חָיָה אָז גָּבּוֹר. מדי יום ביומו אוי קם לפנות פקר

״כְמוֹ שֶצּיִנְתִּי לְוּוּ אוֹתִי מִעֲשֵׁי קוֹדְס לכל מקום שהגעהי אליו. מבפר יהושע מָרַקּתִּי בְּנֵיל 10, לָאַחַר שֶׁתְּסְסוּ אוֹתִי עוֹשָׂה אָת צְרָכִי אָל תּוֹוְי מִגְדֵּל סִמִיִם של המושב בשעת שחיה מהוה שם. לְאַתַר פַּּקָנוּנִים הָקוֹירוּ אוֹתִי. וְמָן רַבּ סייתי עם מועקה קשה שאין לי תורים במו לְשְאָר מָבֶנִי, וְהַרְנִּשְׁתִּי כְּיֶלֶר עָזוּב. אולי כתוצאה מכך הייתי פרוע.

״לְמְנַטֵל בֵּית־הַפֶּפָר בְּטִינְה, שֶׁהָנָה מקתיר את קרחתו ע"י מנבעת רְסָבָה, דְּאַמַת סַּסַּרְּסָקוֹת שָּפַּרְתִּי לְתוֹךְ

דְנִיאֵל סְטוֹקְלִין

משחקים הפועלים על פי זמן קצוב ובהם הפעילו ותראו. גלשות פעולות שונות בו בומן: חללית

אריק לביא

גבע חובב טבע

מָה עוֹשׁוֹת הַצִּפְּרִים בַּיָּמִים הַחַמִּים

כַאַשֵר חַם לָנוּ אָנוּ פּוֹשְׁטִים בְּנֶדִים, וּכְבֶּגֶד־יָם מְתְרוֹצְצִים בִּין הַמְּמְטֵרּוֹת אוֹ קוֹפְצִים לַבְּרַכְה. אַף מָה יָעֲשׂוּ הַצְּפֶּרִיםוּ יַשׁ לֶחֶן כְּסוּת נוֹצוֹת. חַלְבוּשׁ הַנָּה

שומר על תם הגוף של הצפרים. זה לְבושׁ חֵם מְאֹד. הַצְּבֶּרִים אִינָן מִזִּיעוֹת ן סוַעָה לא מְצְנָנֶת אוֹתְן. אָז מָה הַן עושותו

ראשית, יש צפרים המשירות חלק _ מֶהַנּוֹצוֹת שָׁלֶּהֶן. אֲבָל לֹא אֶת כְּלֶּן קַדִי שָׁיּוּכְלוּ לְהַמְשִׁיוִי לְעוּף. הַצְּפְּרִים פוערות מקור ומתנשמות במהירות -כון מתאדים מים מן חמקור ווה מצגו

...נראוּ "מְהַפְּנְטִים" מַמָּש...

אוֹתָה מִנְנִינְה עֲצוּכָה עוֹרְרָה מְּנוּכְּה

וְרֶצָה לְהַתְנַפָּל עַל הַנְנְנִים. הַצִּייָטה,

לְעוּמָתוּ, מִיְתָה אָדִישָה לְכַל הְעְנֵיוּ

אַבָּל כְּשָהַתְתִילָה הַתּוְמֹנֶת לְנֵגּוֹ

מוסיקת־פום קצבית, התלהכה

אַקרָת אַבֶּל הַשַּרְנְף, שְּנִּתְקּף זַעָּם אָיֹם

עמוס בו

תַּוְמֹרֶת בְּגַן הַחַיּוֹת

חשוב לי מחשב

תומנת, שהוּבְאָה לְגוְ הַמִּיוֹת בְּלוֹנְדוֹן, בְּסָנָה אָת הְגוּבוֹחֵיהָם שָל "הַדְּיָרִים" המקומיים. סקקל מולקב ביותר סיה, בְּמִבְּתִיעַ, קָהַל הַתַּנִינִים. אַלָּה יָצְאוּ מִוּ סבְּרָכָה שַּלְּהָם, הַרִימוּ אָת רָאשִיהָם והַקשִיבוּ לִּפְּנְגִּינָה הַשְׁקַטְה וְהָעֲצוּבָה שֶהֶשְמְעָה בָּחוּץ. מַאֹחֶלִים מַנְּדוֹלִים

משחקון נחמד. הפעם ויצבע את המק בודאי ותקלתם לא פעם בתכנית ו/או בזמן קצוב. העתיקו את התוכנית לצי

40 IF T=0 THEN 6010 1000 -1000 PRINT "END" to10 PAINT (150, 150) .7

קּצְצוּ פַּעָמֵיִם בַּוָּנָב

לאינם הנדרות למלים, מחסירו את הָשֹׁת הַשַּׁחְרוֹנָה שֶּלְהָן (נְנָב) וּתְּקַבְּלוּ פלה סדקיה. שנם פודר כה נתנת. מַמְיוּוּ שוֹב אָת הָאוֹת הָאַמְרוֹנָה שָּׁלְּה מעולו מלה הדשה שום הגדרתה

ו תבם - באו לקטת בסף המניע לְּשִׁ- נְמְצָא מֵאָחוֹבֵי סֹגּוּף ו אָמִיר – שְׁעַר הַכְּבָשִים – לא אָכל

נ. פנב לכת בעל זוב – מעצר בּאָרִץ וַ מּבְלִי עָבוֹדְתוֹ שֶׁל הַפֶּנְדְילֶר – כֹּח

צואש המקשלה – הבנוי שלי – בן נה ע מוכת - מפנו יוצאים מים בבית -

קהפחרים יונרל מחשב כיס פותות מו לעולות ל"מעריב לילדינו" ה.ד 20044 ת"א

עה תולך

הפסנתר המתרסק

לְּנְעָמִים יַשׁ לְאָנְשִׁים עֲשִׁירִים מְאֹד וּנְּלְּעֹת מָשָׁנִים מָאד. אָמֶריקוני עָשִׁיר לומו ניון קאמרון יאנג, אשר נפטר למי שלש שנים בהינתו בן 44, חשאיר לואחו קעיף שקורם הגשם: לשמע קר של פסותר המתרשק על הקראע אָלְ, אָישׁ אָסְקִים, שֶׁהָיָה נָם יַמָּאי

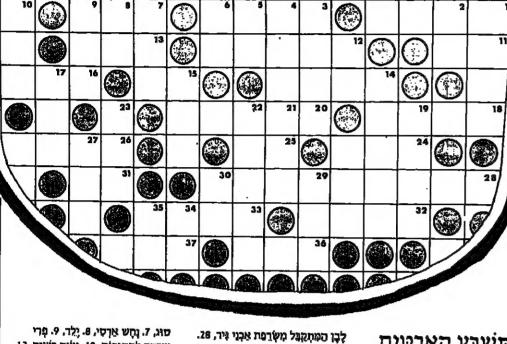
הצייטה ופסעה לכאן ולשם בדלונים רוני לרור

> משונרת. בו בומן מטוט נוסק ויווה של שגם הוא נע. זוהי דוגמא אַפּיינית לשילוב תנועות מספר. מה, אם כן. מאפשר בשפת הבייסיק ליצור שילוב של תנועותו ובכן, המכנה המשוחף הוא תיומון. למחשב ישנו שעון פנימי, וכשמ הבייסיק ישנת פקודה היוצרת נישה אליו. הפקודה משולבת הפעם בתוכנית קטוטוות לדוגמא. בפעמים הבאוח ופתח נושא זה, ולבסוף נוכל, בעזרחכם, ליצור

THIS VAL (RIGHTS (TIMES, 2))

GO LOCATE 12, 401 PRINT T

תוכניות שלכם שתשלחו למדור יתקבכו בברכה והמוכות מביניהם יפורסמו בשחו. שלחן לכחובת: "סעריב לילדים" וו ד 20044 ת"א

תַּשְׁבֵּץ הָאֲבַטִּיחַ

מִיץ שֶל פָּרִי, 29. חַיַּת טֶרְף קְטְנְה מְאָלָן: 1. פְרִי הַנְּדֵל בַּמְּקְשָׁה, 3. חֹדֶשׁ 31. צוֹגֵן, 32. תּוֹחֶלֶת, אֱמונָה כַּדְבַר מָה קיצי, 7. שִׁיחַ קוֹצְנִי שֻׁהוּא גַם בְּנּוּי שַיָּבוֹא, 33. קכום בֶּקֶף הַנְּקָן לֶעְנִי ליליד הָאָרֶץ, 11. הָזָר, 12. עַץ פְּרִי בּעַל בְּמֶתֶּנָה, 36. לא שְמֶן, 37. הָאִיר. גַּרְגַּרִים מִשְּבְעַת הַמִּינִים, 13. כְּלִי מְאַנְּה: וֹ. פְּרִי קִיצִי בַּעַל נַּלְעִין הַפְּשַׁמְשׁ .16 מְאוֹר, 14. עוֹבֶד אָדְמָה, 15. זְוּ, 16 לְמִשְׂחַק יָלֶרִים, ג. מֶרְכָּו. ג. הִבוּאַת חות 18.4ף קיצי, 20. דג התי בּפּיִם קוץ, 4. אות בָ א־ב, 5. קרס, 6. מין, ובַנְּהֶרוֹת, 24. נְתִיב, 25. שְׁנוּן, 26. חֹמָר

שֶׁרָפֶּק לַחְתִיכוֹת, 10. עוֹנָה בַּשְׁנָה, 12. לא אָשֶה, 14. פָּרִי אַיצִי כּעל נּלְעִין, 15. בַּעַלָת רְנְלִים קּעָרוֹת הַטּוֹרֶפֶּת עַכְבָּרִים, נמד, 17. שית נוי קוצני. 19. תלק בּקלי שֶאוֹתָזִים בּוֹ, 21. מְזוֹן תִיּוּנִי, 22. אֶדִץ, 23. פְּרִי קִיצִי. 27. כְלֶל הָעָשְׁבִים לְמִינִיהָם, 28. טְס בָּאָוִיר. 29. נְחַל נְדוֹל. 30. בַּת קוֹל חוֹזֶרֶת, 34. עוֹף טוֹרֵף, 35.

בין הפוחרים יונרל מחשב כיס מימי

> את הפסל שבתמונה פיסלה מירית כספי כהן. מה לדעתכם מביע הפסל שבתמונה: כתבו אלינו לפי הכתובת: מעריב לילדים" קרליבך 2 ת"א. בשלב מאוחר יותר נשאל את הפסלת מו הייתה כוונתה בעיצוב פסל זה ונראה

דוֹלָר, לַעַרִיבַת מְסָבָּה לַחָבַרְיוֹ, בָּה יָפַּל פְסְנְפֵּר על הַקְרָאָע מְנְּבָה רָב. מָבֶּרָיו מָרָבָּים, שָׁהַתְּבָּוְסוּ לְמְסְבָּת אַןכָּרָה, שָׂכְרוּ מִשּוֹק, אֲשֶׁר הַרִים לְשְׁחָקִים מֵעַל מִנְרָשׁ רֵיק פְּסְוֹתֵּר צּוֹנְּיְּ במשקל של 135 ק"ג ואחר לו הפיל אותו. 300 באי המסבה סריעו בקול בּאָשֶׁר הִתְרַשַּק חַבְּסוְמַר על הקראע -קרעם אַזייר

וְטַיָּס וְהַתְּצּוֹרֵר בְּרֹבֶע אָמִיד שֶׁל

סאך פרנציסקו. הקציב בצנאתו

15,000 דולר מתוף עובון של 800,000

ספְּסָנְמֵּר הָתְּפּוֹצֵץ לְרְסִיסִים וְהַאָּהָל פֿרץ אַדינמה כּדי לַאֵּפֹף מוֹבּרוֹת. אַלִּינִי שַׁנְּחָב וְחָלְגַוִי שְּׁסְנְמַּר. ייוֹ אָכָן הָיְחָה אַוְבָּרָה מַּתְאִימְה לְיַאנְג. הַחַיִּים בְּשְׁבִילוֹ הְיוּ נְפֶּיוֹן מְטֹרְף אָתָד נְּדוֹל״, אָמֶר יְדִידוֹ כָרִי רִיד.

מרפתקאות מלפפון פרק 2 כתב וצייר אורי פינק

47 Biaegio